

Decizii relevante
- trimestrul II, anul 2014 -

Cuprins:

Dosar transpus de la camera preliminară în faza de judecată, dispunându-se începerea acesteia. Verificarea măsurilor preventive se face în ședință publică, iar nu în camera de consiliu	2
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 137 din 2 aprilie 2014</i>	<i>2</i>
Asigurător de răspundere civilă. Solicitare de obligare la plata de penalități. Respingere. Condiții	7
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 368 din 23 aprilie 2014</i>	<i>7</i>
Contestație împotriva hotărârii judecătorești de cameră preliminară. Valabilitatea sesizării instanței. Condiția ca rechizitoriul să se refere la fapta și la persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, încadrarea juridică indicată în rechizitoriu, neobligând instanța a o menține. Lipsa dispozițiilor tranzitorii referitoare la posibilitatea restituirii pentru refacerea urmării penale	27
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Încheierea de cameră preliminară nr. 189 din 18 aprilie 2014.....</i>	<i>27</i>
Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive	31
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 117 din 26 martie 2014</i>	<i>32</i>
Citarea inculpatului deținut în străinătate. Lipsă de procedură. Nulitatea absolută. Soluționarea cauzei în lipsa inculpatului echivalează cu încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil	41
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 453 din 14 mai 2014</i>	<i>41</i>
Aplicarea legii penale mai favorabile conform art. 6 NCP. Incest. Absorbirea infracțiunii de incest în infracțiunea de viol potrivit Noului Cod pr. inexistența a două infracțiuni concurente. Respingerea contestației	45
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 287 din 28 mai 2014 .45</i>	<i>45</i>
Interpretarea probelor. Revenirea inculpatului asupra declarațiilor date în faza urmării penale. Lipsă de relevanță. Aplicarea legii penale mai favorabile	47
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 536 din 4 iunie 2014 47</i>	<i>47</i>
Camera preliminară. Nepăstrarea unei contraprobe în cazul infracțiunii de trafic de droguri nu conduce la nulitatea urmării penale. Consumatori de droguri. Neînceperea urmării penale față de aceștia. Audiere ca martori. Neîncălcarea dispozițiilor art. 6 CEDO (CEDO, Hotărârile din Cauzele Vidal împotriva Belgiei și Luca împotriva Italiei)	76
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Încheiere din camera preliminară nr. 348 din 18 iunie 2014</i>	<i>76</i>
Arestare preventivă. Retractarea și nuanțarea declarațiilor inculpatului nu determină modificarea temeiurilor de arestare prevăzute de art. 223 alin.(1) și (2) N. C.proc.pen.	82
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 349 din 18 iunie 2014</i>	<i>82</i>
Stare de necesitate. Îndeplinirea cerințelor art. 20 din Noul Cod penal	89
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 365 din 25 iunie 2014</i>	<i>89</i>
Aprecierea legii penale mai favorabile. Inculpat condamnat pentru o infracțiune care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, săvârșită ca urmare a nerespectării regulilor de circulație	95
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 642 din 30 iunie 2014</i>	<i>95</i>

**Dosar transpus de la camera preliminară în faza de judecată,
dispunându-se începerea acesteia. Verificarea măsurilor preventive se face în
ședință publică, iar nu în camera de consiliu**

*Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 137 din 2 aprilie
2014*

Asupra contestației penale de față,

Prin încheierea penală nr. 66 din 25 martie 2014 pronunțată în dosarul nr. ... a Tribunalului Cluj, în baza art.207 al.4 și 6 și art.348 N.C.pr.pen., s-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestului la domiciliu luată față de inculpatul P.R.,

S-a menținut măsura arestului la domiciliu luată față de inculpatul P.R..

Pentru a hotărî astfel, judecătorul de cameră preliminară a reținut că asupra solicitării de menținere a măsurii arestului la domiciliu față de inculpatul **P.R.**, cercetat pentru comiterea **infrațiunii de tentativă la omor calificat prev. de art.20 rap. la art.174, art.175 alin.1 lit.i, C.pen. și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin. 1 din C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.**

Analizând prezenta solicitare, instanța a reținut faptul că în noaptea de 08.12.2013, în jurul orei 03⁰⁰, numitul S.V. a sesizat ofițerul de serviciu de la Poliția mun. Cluj-Napoca – Secția 2, despre faptul că în incinta barului „N.” de pe str. ... din Cluj-Napoca, a avut loc o altercație între mai multe persoane, în cadrul căreia un tânăr a fost lovit cu o crosă de golf în zona capului, fiind transportat cu ambulanța la UPU-1 pentru a i se acorda îngrijiri medicale.

Din actele de constatare întocmite de lucrători de poliție, a rezultat că persoana agresată este numitul C.G.A., care la UPU-1 a fost înregistrat cu diagnosticul „T.C.C. minor gr.1 subtoral temporal stâng. Fractură cominutivă deschisă parietală pe linia mediană în vertex cu înfundare fragmentală. Plăgi prin contuzie regiunea frontală și occipitală. Contuzie toracică cu excoriații. Hemitorace dr. posterior prin cădere de la aceeași înălțime”, cu privire la care prin concluziile preliminare ale Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca s-a menționat că numitul C.G.A. a prezentat un politraumatism între care fractura cominutivă deschisă craniană cu înfundare a eschilei pentru care a fost necesară intervenția de urgență, că leziunile necesită 17-19 zile de îngrijiri medicale dacă nu survin complicații și că leziunile au pus în primejdie viața acestuia.

La fața locului a fost identificată o crosă de golf, căzută în local, ruptă de la partea cu suportul metalic, iar din declarațiile numiților administratorului localului S.V. A., S.O. frate al acestuia, barmanei O.A.D., coroborate cu actul de constatare întocmit de primii polițiști sosiți la localul respectiv, rezultă că în cursul nopții în local s-au aflat mai mulți clienți, între care și frații C.G.A. și C.O. și numiții R.S. și P.L., iar în jurul orei 03⁰⁰ a intrat în bar un grup de mai multe persoane de sex masculin, printre care numiții R.R.I., P.R., R.S.S. zis „P.” și M.R. zis „P.”, despre care S.V. A. susține că în urmă cu trei săptămâni a fost tăiat cu sabia în zona capului în afara barului, unul din cei patru identificat ulterior ca fiind P.R., având asupra sa o crosă de golf pe care o ținea la spate. Conform declarațiilor administratorului, fratelui său și barmanei de serviciu, l-au întrebat pe R.R.I. ce face prietenul său cu crosa de golf, care le-a răspuns că nu este nici o problemă, iar la un moment dat, trei dintre aceștia au mers în holul dintre încăperi și au revenit apoi în scurt timp înapoi, moment în care

au venit acolo și frații C. la chemarea lui R.R.. Când frații C. au ajuns între teighea și vitrinele cu băutură, administratorul și barmana afirmă că persoana ce era cu R.R. a luat crosa și l-a lovit pe unul dintre frații C. în creștetul capului de două ori, precum și pe celălalt frate C. peste mână, cel lovit în cap căzând imediat jos în urma loviturilor primite. Cei trei din personalul barului mai susțin că văzând ce se întâmplă au apăsă butonul de panică, iar între timp R.R. a intervenit între frații C. și cel cu crosa de golf să-i despartă, mai văzând că și băiatul cu numele de R.S. zis „P.”, a dat cu pumnii în frații C.; iar văzând că scandalul se amplifică au sunat la telefonul de urgență 112 anunțând poliția. Din înregistrarea video a camerelor de supraveghere din local mai rezultă că același R.R. a luat și un scaun de jos cu care a dat înspre C.G.A., care fusese ajutat să se ridice de jos și înspre fratele său care îl susținea.

Din declarația numitului R.S. rezultă că în timp ce se afla la localul „N.”, în jurul orelor 02³⁰ – 03⁰⁰ au intrat acolo frații C. în stare de ebrietate care erau recalitranti și spuneau că dacă nu cântă lăutarii pentru ei vor face mult mai rău decât când a fost tăiat băiatul cu săbii luna trecută, fapt pentru care i-a trimis un mesaj fratelui său R.R., care după circa cinci minute a sosit acolo cu un alt băiat pe care știe că se numește R. și un altul căruia îi spune „P.”. În prima fază susține că fratele său a purtat o discuție cu C. A., după care acesta a mers și și-a chemat fratele din încăperea alăturată pentru a evalua forțele, iar când au revenit numitul R. ce era cu fratele său s-a îmbrâncit cu C. A., iar R.S. zis „P.” i-a dat o crosă aflată asupra sa, cu care R. i-a aplicat o lovitură în creștetul capului lui C. A., în urma căreia a căzut „ca retezat”, după care l-a lovit cu crosa peste mână și pe numitul C.O., iar „P.” a intervenit lovind și el cu pumnii și cu picioarele.

După ce în urma intervenirii persoanelor de față conflictul s-a aplanat, au sosit acolo agenții de pază de la firma „S.” S.R.L. ce asigurau paza localului „N.”, precum și o echipă de poliție din cadrul Secției 2 poliție, care i-au identificat pe cei prezenți întocmind un proces-verbal constatator în acest sens, în care nu este menționat și numitul P.R., deoarece între timp plecase de acolo.

Inculpatul P.R. a recunoscut în esență comiterea faptei, susținând că l-ar fi lovit pe C.G.A. cu crosa peste cap datorită faptului că l-a amenințat că merge în camera alăturată și când se întoarce îi taie pe ei cu sabia sau cu cuțitul, iar când a revenit împreună cu mai mulți tineri în încăperea a aplicat loviturile cu crosa crezând că băiatul respectiv, despre care a aflat că acum ieșise din pușcărie pentru astfel de probleme, intenționa să-l taie cu cuțitul; iar întrucât au intervenit și ceilalți, a luat scaunul de jos ridicându-l să-i lovească cu el, dar s-a oprit la timp, fiind prins și de către cei care au intervenit între ei astfel că nu a lovit pe nimeni cu scaunul. El a mai menționat că nu a prevăzut și acceptat că cel pe care l-a lovit cu crosa ar putea muri, și că l-a lovit deoarece s-a temut pentru viața sa datorită amenințărilor că îl taie cu cuțitul.

În prezent, pentru a analiza dacă se impune menținerea sau nu a măsurii arestului la domiciliu, instanța a analizat prevederile art.223 NCPP, concret dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune în anumite condiții. De asemenea, în raport cu art. 5 din Convenția Europeană a drepturilor omului și art 23 din Constituție, măsura lipirii de libertate a unei persoane se poate dispune atunci când există motive verosimile de a crede că s-a săvârșit o infracțiune sau există motive temeinice de a se crede în posibilitatea săvârșirii unei noi infracțiuni, fiind astfel necesară apărarea ordinii publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

Astfel, din actele dosarului, respectiv: proces-verbal de sesizare, proces-verbal al primilor polițiști sosiți la fața locului, proces-verbal de cercetare a locului faptei

întocmit de organele de poliție, proces-verbal de stabilire a diagnosticului cu care a fost înregistrată persoana vătămată C.G.A. la UPU-1, concluziile preliminare ale Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca privind natura și gravitatea leziunilor prezentate de persoana vătămată C.G.A., proces-verbal de ridicare a înregistrării video ale camerelor de supraveghere de la localul „N.” Cluj-Napoca, proces-verbal de redare a conținutului imaginilor video, declarațiile martorilor S.V. A., S.O., O.A.D., C.O., R.S. S., M.R., R.S., R.R.I., P.L., F.S.C.; declarațiile inculpatului P.R., fișa de cazier judiciar a inculpatului, instanța a constatat că față de inculpatul P.R. există suspiciuni rezonabile în măsură să convingă un observator obiectiv și imparțial, în sensul art. 5 parag.1 lit.c din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din care rezultă presupunerea rezonabilă că este posibil ca acesta să fi săvârșit infracțiunea de comiterea căreia este învinuit, astfel cum aceasta a fost mai sus expusă.

Concret, în cauză trebuie analizate cerințele art.202 al.1 NCPP, sub aspectul necesității lor, pentru că existența a fost analizată anterior. Mai mult, sunt oportune și cerințele art.202 al.3 NCPP, adică o astfel de măsură preventivă să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea lor. Astfel raportat la faptele reținute în sarcina inculpatului, ținând seama de gradul de pericol al infracțiunilor, de scopul măsurii, de sănătatea, vârsta, situația familială și alte împrejurări privind pe acest inculpat, instanța apreciază că este justificată măsura arestului la domiciliu. Astfel inculpatul P.R. se află la prima confruntare cu legea penală, a recunoscut comiterea faptelor reținute în sarcina lui, este tânăr, a acționat sub impulsul momentului și al teribilismului caracteristic vârstei.

Concret instanța a apreciat că o măsură preventivă mai ușoară, adică arestul la domiciliu, este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut de art. 202 alin.1 C. penal. În prezent, în baza art. 207 alin.4 C.pr.pen., instanța constată că temeiurile inițiale avute în vedere la momentul luării acestei măsuri subzistă. Privarea de libertate a inculpatului este necesară pentru înlăturarea stării de pericol pentru ordinea publică, inculpatul fiind cercetat pentru infracțiunea de tentativă la omor și infracțiunea de ultraj. Sunt întrunite toate condițiile cerute de lege în vederea menținerii stării de arest la domiciliu a inculpatului. Trebuie avute în vedere circumstanțele efective, faptul că inculpatul a agresat partea vătămată și fratele părții vătămate, și partea vătămată a fost salvată doar datorită intervenției altor persoane, fapta acestuia generând insecuritate pentru ordinea publică

În concluzie, în baza art.207 al.4 și 6 și art.348 N.C.pr.pen., s-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestului la domiciliu luată față de inculpatul P.R., măsură ce a fost menținută.

În baza art.275 alin.3 NCPP, cheltuielilor judiciare au rămas în sarcina statului.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL CLUJ solicitând admiterea contestației, desființarea încheierii penale nr. 66 din 25 martie 2014 a Tribunalului Cluj și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună menținerea arestului la domiciliu a inculpatului P.R., în condiții legale, întrucât instanța de fond la soluționarea încheierii a nesocotit prevederile art. 281 lit.c NCPP, referitoare la nulitatea absolută, judecând cererea vizând măsurile preventive în camera de consiliu, deși dosarul depășise faza camerei preliminare.

Curtea examinând contestația formulată, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Inculpatul P.R. a fost arestat preventiv pentru comiterea tentativei la infracțiunea de omor, în sarcina sa reținându-se că la 8 decembrie 2013, în jurul orei 0,3 în incinta clubului N. din Cluj-Napoca, a aplicat lovituri cu o crosă de golf, în zona capului părții vătămate C.G.A., provocându-i leziuni care au necesitat pentru vindecare un număr de 17-19 zile îngrijiri medicale, și care i-au pus în primejdie viața. De asemenea, inculpatul mai este cercetat și pentru comiterea unei infracțiuni de ultraj constând în tulburarea ordinii și liniștii publice, săvârșită în aceleași împrejurări.

La data de 28 februarie 2014, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Cluj a dispus înlocuirea măsurii arestului preventiv, cu arestul la domiciliu, soluția nefiind contestată de parchet.

La data de 25 martie 2014, înăuntrul termenului de 30 de zile, pe cât se putea dispune arestul la domiciliu, tribunalul a verificat măsura preventivă în camera preliminară, respectiv în camera de consiliu conform art. 203 NCPP, pronunțarea încheierii fiind făcută de asemenea, în camera de consiliu.

Din actele dosarului rezultă că, la data de 20 martie 2014 judecătorul de cameră preliminară a constatat prin încheiere legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, stabilind drept de contestație pentru procuror și inculpat, în termen de 3 zile de la comunicare.

Curtea reține că în cuprinsul considerentelor încheierii din 20 martie 2014 judecătorul tribunalului a stabilit că, începe judecata în prezenta speță, fixând și termenul pentru demararea acestei proceduri judiciare pentru data de 22 aprilie 2014, dispunând citarea în acest sens a inculpaților și apărătorilor lor.

Din actele și lucrările dosarului rezultă astfel că la data de 25 martie 2014, dosarul se afla deja în faza cercetării judecătorești, condiții în care pentru verificarea măsurii preventive, erau incidente prevederile art. 208 NCPP, care presupun discuții contradictorii în ședință publică și pronunțarea unei hotărâri tot în ședință publică.

Soluționând încheierea nr. 66 din 25 martie 2014 în ședința camerei de consiliu și pronunțând-o tot în camera de consiliu, tribunalul a dat o hotărâre lovită de nulitate absolută, fiind încălcate prevederile art 281 lit c NCPP.

Examinând încheierile pronunțate în prezenta speță, Curtea reține următoarele:

Camera preliminară reprezintă o fază separată a procesului penal, distinctă de urmărirea penală și de judecată. Funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată apare ca o instituție *sui generis*, de sine stătătoare. Judecătorul de cameră preliminară nu face acte de urmărire penală, dar nici nu judecă.

În cadrul procedurii camerei preliminare se efectuează **un control de legalitate a posteriori** atât a actului de trimitere în judecată, cât și a probelor pe care se bazează acesta, astfel încât întreaga fază de urmărire penală să fie examinată și cercetată, iar actele procesuale, procedurale, probele sau procedeele probatorii efectuate sau obținute prin încălcarea echității procedurilor să fie eliminate.

Potrivit art 342 NCPP, obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, **după trimiterea în judecată**, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor ori, a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

În cadrul acestei etape **se verifică, așadar, legalitatea sesizării instanței, competența acesteia, legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale.**

Noua reglementare a camerei preliminare stabilește o serie de măsuri premergătoare, în sensul că, după înregistrarea dosarului la instanța competentă, acesta se trimite în aceeași zi, judecătorului de cameră preliminară care, în vederea

asigurării dreptului la apărare al inculpatului, va comunica acestuia o copie certificată a rechizitoriului, stabilind un termen care nu poate fi mai scurt de 20 de zile de la data comunicării actului de sesizare, în care inculpatul să poată formula în scris cereri și excepții și să-și pregătească apărarea.

Judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea, în cauzele în care asistența juridică este obligatorie, a unui avocat din oficiu, stabilind de asemenea, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, un termen în care apărătorul să poată formula în scris cereri și excepții, care, la rândul său, nu poate fi mai mic de 20 de zile.

La expirarea termenului stabilit, cu luarea în calcula duratei necesare pentru comunicarea răspunsului la instanță, dacă nu au fost formulate cereri și excepții nici de către inculpat, nici din oficiu, **judecătorul va pronunța o încheiere motivată, prin care va constata legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și va dispune începerea judecării.**

În această situație, în cauză se pronunță o singură încheiere, **care este definitivă și se comunică parchetului.**

În aceste condiții, Curtea reține că la data de 20 martie 2014 tribunalul trebuia să pronunțe o încheiere definitivă, însă din eroare s-a menționat în dispozitivul acesteia că este supusă contestației în 3 zile de la comunicare, iar pe de altă parte, nici nu s-a întocmit o minută în prezenta speță, care să consfințească soluția pronunțată.

Întocmirea minutei este obligatorie pentru fiecare soluție dispusă de către judecătorul de cameră preliminară. Încheierile judecătorului de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu.

Câtă vreme la data de 20 martie 2014 judecătorul de cameră preliminară a stabilit regularitatea actului de sesizare, nefiind formulate cereri sau excepții, constatându-se totodată legalitatea probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, acesta a dispus începerea judecării, încheiere ce a fost comunicată parchetului și inculpatului, fixându-se termen de soluționare a cauzei în ședință publică pentru data de 22 aprilie 2014.

Pe cale de consecință, câtă vreme la 20 martie 2014, judecătorul a dispus începerea judecării, era evident că orice act procesual, măsură preventivă luată, menținută, revocată sau înlocuită, trebuia dispusă și discutată în ședință publică, pronunțarea acesteia urmând a fi realizată într-o ședință cu același caracter.

Câtă vreme la data de 25 martie 2014, judecătorul de la tribunal a apreciat că se află însă tot în procedură de cameră preliminară, din moment ce ședința de judecată s-a derulat în camera de consiliu, la fel ca și pronunțarea hotărârii, încheierea prin care s-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestului la domiciliu și prin care s-a dispus menținerea acestei măsuri, este lovită de nulitate absolută, întrucât soluționarea cauzei nu a avut loc în ședință publică, urmată de pronunțarea încheierii tot în ședința camerei de consiliu.

În speță, măsura arestului la domiciliu nu este încetată de drept, netrebuind verificată din 30 în 30 de zile, întrucât la data de 28 februarie 2014 a fost dispusă prin încheierea nr. 40 din 28 februarie 2014 a Tribunalului Cluj.

Câtă vreme la data de 20 martie 2014 s-a dispus începerea judecării de către Tribunalul Cluj, în speță devin incidente prevederile art 208 alin 4 NCPP, respectiv că, „în tot cursul judecării instanța, din oficiu, prin încheiere verifică periodic, **dar nu mai târziu de 60 de zile**, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestului la domiciliu dispusă față de inculpat”.

Prin urmare, de la data luării măsurii arestului la domiciliu, 28 februarie 2014, care teoretic expira la data de 29 martie 2014, a intervenit încheierea din 20 martie

2014, prin care s-a dispus începerea judecății și respectiv curgerea unui termen de 60 de zile în care trebuie verificată măsura preventivă.

Termenul de 60 de zile se calculează cu începere de la data de 28 februarie 2014 când a fost luată măsura arestului la domiciliu.

Pentru motivele ce preced, Curtea apreciază ca fondată contestația formulată de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, urmând a fi admisă în baza art. 425¹ alin 7 pct.2 lit a NCPP împotriva încheierii penale nr. 66 din 25 martie 2014 a Tribunalului Cluj, privindu-l pe inculpatul P.R., pe care o va desființa în întregime, fiind lovită de nulitate absolută, întrucât cauza a fost soluționată fără respectarea principiului publicității ședinței de judecată și va dispune rejudecarea dosarului de către completul care a pronunțat-o al Tribunalului Cluj.

Deși art. 425¹ alin 7 pct 2 lit a NCPP face referire doar la neîndeplinirea dispozițiilor privind citarea, apreciem că acestea nu pot fi privite în sens strict, ci cu luarea în considerare a spiritului reglementării, astfel încât să fie asigurat caracterul echitabil al procedurii.

Prin urmare, se impune verificarea de către tribunal în ședință publică a oportunității, legalității și temeiniciei măsurii arestului la domiciliu, după începerea cercetării judecătorești în această cauză, care a fost dispusă pentru data de 22 aprilie 2014.

Termenul de 60 de zile în care se poate verifica oportunitatea menținerii arestului la domiciliu curge de la data luării acestei măsuri respectiv 28 februarie 2014.

Pentru respectarea dreptului la apărare și la un proces echitabil al inculpatului, Curtea a dispus rejudecarea cauzei, pentru a fi verificată măsura preventivă în ședință publică.

Cheltuielile judiciare în contestația parchetului vor rămâne în sarcina statului, conform art. 275 pct 4 alin 3 NCPP: (Judecător Delia Purice)

Asigurător de răspundere civilă. Solicitare de obligare la plata de penalități. Respingere. Condiții

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 368 din 23 aprilie 2014

Prin sentința penală nr. 696 din 31 mai 2013 pronunțată în dosarul nr. .../211/2012 în temeiul art. 178 alin. 1 , 2 și 5 CP în condițiile art. 320/1 alin. 7 CPP a fost condamnat inculpatul C.V., ..., fără antecedente penale, la pedeapsa de **2 ani și 8 luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În temeiul art. 71 alin. 1 și 2 CP au fost interzise inculpatului exercițiul drepturilor prev de art. 64 alin.1 lit. a) teza a II-a și lit.b) CP , ca pedeapsa accesorie, pe durata prev de art. 71 alin.2 CP.

În temeiul art. 81 alin.1 și art.82 alin.1 CP s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite de 2 ani și 8 luni închisoare pe durata unui termen de încercare de 4 ani și 8 luni care începe să curgă de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri , în condițiile art. 82 alin.3 CP.

În temeiul art. 71 alin. 5 CP s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata suspendării executării pedepsei principale.

În temeiul art. 359 alin.1 și 2 CPP s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 CP privind revocarea suspendării condiționate în cazul

săvârșirii unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare precum și în situația neindeplinirii obligațiilor civile.

În temeiul art. 55 din Legea nr.136/1995 modificată, cu referire la Decizia pronunțată în RIL nr.I/2005 a ICCJ s-a constatat calitatea de asigurător a G.A. SPA din Italia prin corespondent în România I.I., cu sediul în ..., urmând ca aceasta să răspundă în limitele și condițiile legii și ale contractului (politei) de asigurare de răspundere civilă auto RCA seria și GA 5655193 din data de 07.11.2011.

În temeiul art.3 , 4 alin.1 lit.b) și art.7 rap la pct.5 din Anexa parte integrantă din Legea nr.76/2008 s-a dispus la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri prelevarea probelor biologice de la **inculpatul C.V.**, ... fără antecedente penale, în măsura în care nu sunt încălcate alte drepturi.

În temeiul art.14 CPP rap la art. 346 CPP cu referire la art. 1357 , art. 1381, art. 1385 , art.1386, art.1391 , art.1392 N.C.civ s-a admis în parte acțiunea civilă formulată în cadrul procesului penal de partea civilă T.S.C. , cu domiciliul în ... și domiciliul procesual ales în ... și a fost obligat inculpatul la plata sumei de 2165 Ron cu titlu de despăgubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 60.000 Euro în lei la data plății (30.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despăgubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%).

În temeiul art.14 CPP rap la art. 346 CPP cu referire la art. 1357, art. 1381, art. 1385 , art.1386, art.1391 , art.1392 N.C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată în cadrul procesului penal de partea civilă T.D.D. , cu domiciliul în mun. ... și domiciliul procesual ales în ... și a fost obligat inculpatul la plata sumei de 2165 Ron cu titlu de despăgubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 50.000 Euro în lei la data plății (25.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despăgubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%).

În temeiul art.14 CPP rap la art. 346 CPP cu referire la art. 1357 , art. 1381, art. 1385 , art.1386, art.1391 , art.1392 N.C.civ s-a admis în parte acțiunea civilă formulată în cadrul procesului penal de partea civilă R.X., cu domiciliul în mun. ... și domiciliul procesual ales în ... și a fost obligat inculpatul la plata sumei de 2125 Ron cu titlu de despăgubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 50.000 Euro în lei la data plății (25.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despăgubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%).

În temeiul art.14 CPP rap la art. 346 CPP cu referire la art. 1357 , art. 1381, art. 1385 , art.1386, art.1391 , art.1392 N.C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată în cadrul procesului penal de partea civilă T.E.M. cu domiciliul în mun. ... și domiciliul procesual ales în ... și a fost obligat inculpatul la plata sumei de 2125 Ron cu titlu de despăgubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 50.000 Euro în lei la data plății (25.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despăgubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%).

În temeiul art. 191 alin. 1 CPP a fost obligat inculpatul la plata sumei de 4200 Ron cheltuieli judiciare avansate de stat.

În temeiul art. 189 CPP onorariul convenit aparatorului desemnat din oficiu dna avocat ... pentru asistenta juridică asigurată inculpatului în faza de judecată în cunatum de 200 lei este avansat din FMJ către Baroul de Avocați Cluj.

În temeiul art. 193 alin.1 CPP a fost obligat inculpatul la plata in favoarea partilor civile a cheltuielilor judiciare avansate de acestea con stand in onorariul avocatial astfel:

T.S.C. suma de 2500 Ron achitata conform chitantei nr. 183/22.05.2013,
T.D. suma de 2500 Ron achitata conform chitantei nr. 184/22.05.2013 ,
R.X. suma de 1000 Ron achitata conform chitantei nr. 18/14.03.2013 ,
T.E.D. suma de 1000 Ron achitata conform chitantei nr. 19/14.03.2013.

Pentru a hotărâ astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca emis în dosar nr..../p/2011 la data de 27.11.2012 și înregistrat pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca sub nr. .../211/13.12.2012 s-a dispus punerea in miscare a actiunii penale si trimiterea in judecată in stare de libertate a inculpatului **C.V.** pentru săvârșirea infracțiunii de *ucidere din culpă, faptă prevăzută și sancționată de art.178 alin.1, 2 și 5 Cod Penal.*

S-a retinut în actul de sesizare al instantei sub aspectul învinuirii in sarcina inculpatului că în data de 08.11.2011 in jurul orei 21,30 a condus autoturismul marca Mercedes Benz CL 500 cu nr. de inmatriculare ... pe DN1 E60 in localitatea Floresti , avand directia de deplasare Huedin- Cluj-Napoca și ajuns la km 484+163 m având o viteză de aproximativ 75 km/h, a surprins si a acrosat victimele T.D. si T.I. , rezultând decesul acestora.

Starea de fapt retinuta a fost probata de catre organul de urmarire penala cu mijloacele de proba constand in procese verbale și planse foto, rapoarte de constatare tehnico stiintifica si medico legală, raport de expertiza criminalistica, buletine de examinare clinica si analiza toxicologica alcoolemie, declaratii martori , declaratii învinuit, declaratii parti civile , inregistrari video si înscrisuri.

Pe parcursul urmaririi penale învinuitul a recunoscut si regretat savarsirea faptei iar numitii T.S.C. , in calitate de fiu al victimelor si mandatar al numitilotei T.D.D. , T.E. si R.X. a declarat ca se constituie parte civila in procesul penal cu o suma pe care o va preciza ulterior(f. 82 dos UP).

Judecarea cauzei s-a facut potrivit procedurii simplificate a recunoasterii de vinovatie intrucat, prezent personal in sedinta publica din data de 15 martie 2013 inculpatul **C.V.**, asistat de catre aparatorul desemnat din oficiu , a recunoscut în totalitate fapta pentru care a fost trimis in judecata si vinovatia insusindu-si probele administrate in cursul urmaririi penale (proces verbal f.72 dosI).

Prin inscrisurile depuse la dosar prin serviciul registratura al instantei in data de 09.01.2013 s-au constituit parti civile in procesul penal :

- R.X. , fiica victimelor , cu suma de 200.000 euro(echivalent in lei) daune morale(cate 100.000 euro pentru fiecare parinte)(f.21-22/26-27 dos I),
- T.E.M. , fiica victimelor cu suma de 200.000 euro(echivalent in lei) daune morale(cate 100.000 euro pentru fiecare parinte)(f.23-24/31-32 dos I).

Prin cererea scrisa depusă la dosar in sedinta publica din data de 11.01.2013 s-au constituit parti civile in procesul penal T.S.C. si T.D.D. fiii victimelor, cu suma de 200.000 euro fiecare cu titlu de daune morale(pentru ambii parinti) precum și suma de 20.000 lei daune materiale , cu cheltuieli judiciare (f. 39-43 dos I) anexand si inscrisuri doveditoare (f. 44-46 dos I).

S-a mai depus la dosar la solicitarea instantei cazierul judiciar privind pe inculpat (f. 68 dos I).

În vederea solutionarii laturii civile instanta a incuviintat proba testimoniala in cadrul careia a audiat martorii P.D.V., V.T. și A.M. declaratiile acestora fiind consemnate la dosar (f. 81, 82, 83 dos I).

Partile au mai depus la dosar concluzii scrise.

Analizând ansamblul materialului probator administrat în cursul urmăririi penale din perspectiva prevederilor art. 320/1 Cod Procedura Penală, instanța a reținut următoarea stare de fapt :

La data de 08.11.2011 inculpatul C.V. se afla la volanul autovehiculului sau marca Mercedes Benz CL500 cu nr. de înmatriculare ... întorcându-se din Italia și îndreptându-se spre localitatea de domiciliu, ... , Republica Moldova, cu intenția de a opri în mun. Cluj-Napoca pentru a se odihni la un hotel.

În jurul orei 21,30 în timp ce rula pe DN 1 E60 în localitatea ..., având direcția de deplasare Huedin – Cluj-Napoca ajuns la km 484+163 m în dreptul imobilului nr. 362 , având o viteză de deplasare de circa 75 km/h, a surprins și accidentat victimele T.D. în vârstă de 63 de ani și soția acestuia T.I., în vârstă de 62 de ani , care se aflau în traversarea drumului public de la stânga spre dreapta, prin loc nepermis și fără să se asigure.

Ca urmare a evenimentului rutier la fața locului s-au deplasat organele de poliție din cadrul IPJ Cluj- Serviciul Poliției Rutiere care în prezența martorului asistent U.O.V. (f. 92-93 dos UP) au identificat pe inculpat și victimele accidentului care au decedat la fața locului și care au efectuat activitățile criminalistice consemnate în procesul verbal încheiat cu această ocazie și planșele foto aferente , redată și pe suport CD (f. 6-10, 11, 12, 14-32, 33 dos UP).

Conform raportului de constatare medico-legală nr.8754/III/614/2011 din data de 19.12.2011 eliberat de IML Cluj-Napoca (f. 68-71 dos UP) moartea numitului T.D. a fost violentă și s-a datorat hemoragiei, contuziei și decelării meningo-cerebrale și de trunchi cerebral cu fractura craniului, leziuni ce s-au putut produce în condițiile unui accident rutier , prin lovirea , bascularea și proiectarea victimei de către autoturism iar potrivit raportului de constatare medico-legală nr.8755/III/615/2011 din data de 17.01.2012 eliberat de IML Cluj-Napoca (f.72-76 dos UP) moartea numitei T.I. a fost violentă și s-a datorat unui traumatism vertebro-medular cu fractura C1 și sectionare de trunchi cerebral , leziuni ce s-au putut produce prin lovire- proiectare în cadrul unui accident rutier.

În condiții procedurale inculpatului i s-au recoltat probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, rezultând conform buletinului de analiză toxicologică a alcoolemiei nr. 8857/IX/a/2436 din data de 14.11.2011 întocmit de IML Cluj-Napoca (f. 66 dos UP) că acesta nu se afla sub influența băuturilor alcoolice în momentul producerii accidentului.

În cauză organele de urmărire penală au dispus efectuarea unei expertize criminalistice care să stabilească condițiile producerii accidentului rutier raportul de expertiză nr. 153/31.07.2012 întocmit de Laboratorul Interjudetean de Expertize Criminalistice Cluj (f. 42-53 dos UP) concluzionând pe baza avariilor autoturismului, a simulării computerizate și a poziției finale a victimelor ca prima victimă lovită (cu partea stângă față de autoturismului) a fost numita T.I. ulterior fiind lovit numitul T.D. cu partea frontală mediană. S-a stabilit că în planul longitudinal al drumului, lovirea victimelor a avut cu circa 3 m anterior primelor urme create, și la o distanță de circa 236,3 m față de punctul de reper ale, iar în planul transversal al drumului, impactul având loc pe sensul de mers Huedin-Cluj-Napoca, la o distanță de circa 1, 8 m față de marcajul longitudinal continuu ce desparte sensurile de mers.

În condițiile în care s-a stabilit că viteza de deplasare probabilă a autoturismului marca Mercedes Benz condus de inculpat în momentul impactului a fost de 75 km/h, *inculpatul putea preveni producerea accidentului rutier dacă s-ar fi deplasat cu o viteză care să se încadreze în viteza limită admisă pe acel sector de*

drum , dar si victimele puteau preveni producerea accidentului daca nu s-ar fi angajat in traversare prin loc nepermis si fara asigurare.

Cu toate ca in cursul urmaririi penale partea civila T.S.C. , fiul vicimelor audiat fiind a aratat ca parintii sai au venit in vizita la data de 08.11.2011, iar la plecare desi s-au asigurat suficient inainte sa traverseze drumul public, au fost surprinsi de autoturismul condus de inculpat , care in opinia sa circula cu o viteza de peste 100km/h și care se afla in depasirea unui alt autoturism , pe partea dreapta a acestuia , pe acostamentul consolidat (f.80-82 dos UP) afirmatiile sale cu privire la viteza si locul impactului sunt contrazise atat de concluziile expertizei criminalistice efectuata in cauza dar si declaratiile martorei oculare M.R.Z. audiată in cursul urmaririi penale (f. 88 -89 dos UP) care aratat cu certitudine ca locul impactului a fost pe banda de mers si nu pe acostamentul consolidat .

Astfel, potrivit *art. 72 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002R* privind circulația pe drumurile publice, cu modificările și completările ulterioare, *pietonii au prioritate de trecere față de conducătorii de vehicule doar atunci când sunt angajați în traversarea drumurilor publice prin locuri special amenajate, marcate și semnalizate corespunzător ori la culoarea verde a semaforului destinat pietonilor.*

De asemenea potrivit *art. 35 alin. 1 si art. 48 din OUG 195/2002R* *participanii la trafic trebuie sa aiba un comportament care sa nu afecteze fluenta si siguranta circulatiei , sa nu puna in pericol viata sau integritatea corporala a persoanelor(...), conducatorul auto trebuind sa respecte regimul legal de viteza si sa o adapteze in functie de conditiile de drum , astfel incat sa poata efectua orice manevra in conditii de siguranta, limita maxima de viteza in localitati fiind de 50 km/h (art. 49 alin.1 din OUG nr. 195/2002R).*

Prin urmare, nesocotirea dispozițiilor legale care reglementează circulația pe drumurile publice, atat de catre inculpat prin neadaptarea vitezei condițiilor de trafic dar si de catre cele doua victime prin angajarea lor in traversare prin locuri nepermise si fara a se asigura suficient relevă atat culpa inculpatului cat si cea a victimelor în producerea evenimentului rutier, între nerespectarea normelor legale instituite în sarcina conducătorilor auto si a pietonilor pentru buna desfasurare a circulatiei pe drumurile publice și urmarea produsă – moartea celor doua victime existând un evident raport de cauzalitate.

Instanța a concluzionat asadar că din coroborarea mijloacelor de probă administrate în faza de urmărire penală, în mod corect s-a reținut în actul de sesizare că atat inculpatul cat si cele doua victime au contribuit prin conduita lor în trafic la producerea accidentului, daca în privința inculpatului rezultă că acesta a condus autoturismul cu o viteză situată peste limita legală , in conditiile in care daca ar fi condus cu o viteza inferioara celei maxime legale de 50 km/h putea opri autoturismul pana in locul impactului, încălcând astfel dispozițiile art. 35 alin. 1 , art. 48 și art. 49 alin.1 din OUG 195/2002R in privinta celor doua victime , acestea s-au angajat in traversarea strazii prin loc nepermis si fara a se asigura in mod corespunzator încălcând astfel prevederile art. 72 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002R. În aceste conditii instanța a apreciat că atat inculpatul cat si victimele au încălcat reguli elementare de circulație ce instituie obligatii ce revin conducatorului vehiculului cat si pietonilor , conduita fiecăruia contribuind în egală măsură la producerea impactului, care a avut ca urmare decesul victimelor; în aceste condiții, instanța a reținut un procent egal de culpă, respectiv 50% pentru inculpatul C.V. și 50% pentru victimele T.D. si sotia acestuia T.I., dispozițiile legale încălcate privind nerespectarea unor reguli elementare de circulație, de importanță asemănătoare, în trafic fiind esențială atât respectarea

regimului legal de viteză, dar și traversarea strazii prin locuri special amenajate și semnalizate și după o prealabilă asigurare.

Starea de fapt, fapta și vinovăția inculpatului C.V. rezultă dincolo de orice îndoială rezonabilă din declarațiile date de inculpat în faza de urmărire penală care se coroborează din perspectiva prevederilor art.69 Cod Procedura Penală cu procesul verbal de constatare a faptei încheiat la data de 08.11.2011, schita locului accidentului și planșele foto anexe, redată prin suportul CD depus la dosar, rapoartele de constatare medico-legală nr.8754/III/614/2011 din data de 19.12.2011 și nr. nr.8755/III/615/2011 din data de 17.01.2012 ambele eliberate de IML Cluj-Napoca, declarațiile martorilor audiati în cursul urmăririi penale L.G.I., M.R., M.A., U.O., T.D., P.A., Z.F., precum și procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală inculpatului la data de 11.10.2012, putând concluziona asadar, fata de ansamblul materialului probator administrat în mod judicios în cursul urmăririi penale ca în cauza există suficiente probe directe și indirecte, precise, necontestate și concordante care toate coroborate converg spre convingerea ca inculpatul se face vinovat de comiterea faptei.

În drept, fapta inculpatului C.V. care în data de 08.11.2011 în jurul orei 21,30 a condus autoturismul marca Mercedes Benz CL 500 cu nr. de înmatriculare ... pe DN1 E60 în localitatea Florești, având direcția de deplasare Huedin- Cluj-Napoca și ajuns la km 484+163 m având o viteză de aproximativ 75 km/h, a surprins și a acrosat victimele T.D. și T.I., rezultând decesul acestora întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *ucidere din culpa prev și ped de art. 178 alin. 1, 2 și 5 Cod Penal*.

Sub aspectul *laturii obiective, elementul material* al infracțiunii constă în acțiunea inculpatului de ucidere a celor două victime, ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale referitoare la circulația pe drumurile publice, respectiv a prevederilor art. 35 alin.1, art. 48 și art. 49 alin.1 din OUG 195/2002 R prin aceea că inculpatul nu a respectat regimul legal de viteză și nu a adaptat viteza în funcție de condițiile de drum, astfel încât să poată efectua orice manevră în condiții de siguranță. Așadar acțiunea de conducere pe drumurile publice desfășurată de inculpat în data de 08.11.2011 a fost îndeplinită necorespunzător (neadaptând viteza la condițiile concrete de trafic) și uciderea din culpă a fost săvârșită în timpul exercițiului acestei activități de conducere.

Acțiunea inculpatului a produs *urmarea* tipică cerută de textul legal incriminator, respectiv decesul celor două victime, fapta îmbracând asadar forma sa agravată prev de art. 178 alin.5 Cod Penal. *Raportul de cauzalitate* este demonstrat prin faptul că, potrivit declarațiilor inculpatului și a martorilor direcți coroborate cu rezultatul rapoartelor de constatare medico-legală și cel de expertiză criminalistică, moartea numitorilor T.D. și T.I. este consecința directă a acțiunii periculoase săvârșită de inculpat întrucât aceasta a cauzat traumatismele celor două victime care au provocat decesul acestora imediat după momentul impactului.

Sub aspectul *laturii subiective* fapta a fost comisă din culpă fără prevedere în accepțiunea art. 19 pct. 2 lit. b) din Codul Penal, întrucât inculpatul nu a prevăzut rezultatul activității sale de conducere, dar putea și trebuia să prevadă. Astfel prin raportare la condițiile concrete, respectiv desfășurarea activității de conducere în condiții de noapte dar pe un tronson luminat public, cu o vizibilitate bună, în absența unor condiții meteo nefavorabile, carosabil uscat, fără precipitații pe un segment de drum cu circulație intensă, conducând însă cu o viteză de 75 km/h în momentul impactului inculpatul nu a prevăzut că va produce evenimentul rutier soldat cu decesul celor două victime și nu a mai putut opri autovehiculul în condiții de siguranță. Deși nu a prevăzut, inculpatul avea obligația de a prevedea, aceasta fiind

izvorâtă din obligația de diligență prevăzută de art. 35 alin.1 , art. 48 și art. 49 alin.1 din OUG 195/2002 R, insa prin actiunea sa a incalcat aceste obligatii.

Având obligația de a prevedea rezultatul socialmente periculos, inculpatul avea în concret și posibilitatea de a-l prevedea și evita. Aceasta deoarece prin raportare la împrejurările concrete (conducerea pe un traseu uscat cu vizibilitate bună, pe timp de noapte dar in conditii de vizibilitate buna , fara precipitatii) și la calitățile inculpatului , se poate concluziona că *agentul model* ar fi condus cu o viteză legală pe care ar fi adaptat-o la condițiile de drum și ar fi evitat accidentarea victimelor .

Nu în ultimul rand instanta a avut desigur in vedere faptul ca la producerea rezultatului socialmente periculos au contribuit si cele doua victime prin propria culpa întrucat si acestea au incalcat in calitate de pietoni obligatia de diligența prevazuta de art. 72 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002R traversand strada prin loc nepermis si fara a se asigura suficient , intre actiunile lor si rezultatul produs existand legatura de cauzalitate atata timp cat daca acestia isi indeplineau propriile obligatii accidentului rutier nu s-ar fi petrecut.

Ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului prevăzut de lege, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real, persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei. Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

În procesul de individualizare judiciara si dozare a pedepsei ce s-a aplicat , instanța a ținut seama in mod plural de criteriile prevăzute de art. 72 alin.1 Cod Penal , respectiv dispozițiile părții generale ale Codului penal, limitele speciale de pedeapsă fixate în partea specială(inchisoarea de la 2 la 7 ani), reduse cu 1/3 potrivit dispozițiilor art. 320 /1 alin. 7 Cod Procedura Penala, gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, apreciat ca fiind unul mediu spre ridicat prin prisma modului si mijloacelor de comitere a faptei, inculpatul producand accidentul rutier soldat cu moartea celor doua victime datorita vitezei ridicate cu care conducea autovehiculului in localitatea Floresti si pe un tronson de drum intens circulat la o ora de maxima circulatie (de altfel in zona traficul era unul intens), urmările directe produse constand in decesul victimelor T.D. in varsta de 63 de ani si sotia acestuia T.I., in varsta de 62 de ani , imprejurări fata de care inculpatul trebuia si putea să adopte o conduită si un comportament mult mai preventiv, in raport de importanta valorii sociale incalcate constand in dreptul la viata al oricarei persoane, persoana inculpatului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală. Instanța a avut în vedere la stabilirea pedepsei că în producerea accidentului culpa nu a revenit în exclusivitate inculpatului, aspect care are influență în mod inevitabil asupra aprecierii gravității faptei , cu atât mai mult cu cât s-a reținut că prin actiunile lor atat inculpatul cat si victimele au contribuit în egală măsură la cauzarea evenimentului rutier. Pentru aceleasi argumente instanta nu a apreciat oportun ca din perspectiva prevederilor art. 178 alin.5 Cod Penal stabilirea pedepsei sa se faca avand in vedere limita maxima speciala de 7 ani la care sa adauge sporul facultativ de 3 ani inchisoare.

În privința persoanei inculpatului, instanța a constatat că acesta nu este cunoscut cu antecedente penale, iar din caracterizarea depusa la dosar (f.112 dos I) rezultă că a avut o conduită anterioară corespunzătoare în societate, fiind încadrat în

muncă și cunoscut ca o persoană responsabilă, cu un comportament corespunzător în societate, aspecte personale pe care însă instanța le-a valorificat și în procesul de individualizare a executării pedepsei.

Pentru considerentele de fapt și de drept anterior expuse, constatând că fapta există, a fost săvârșită de inculpat și constituie infracțiune în accepțiunea art.17 Cod Penal, în temeiul art. 345 alin.2 Cod Procedura Penală instanța l-a condamnat pe inculpatul C.V. la pedeapsa de **2 ani și 8 luni închisoare** pentru comiterea infracțiunii de *ucidere din culpa în forma agravată prev și ped de art. 178 alin.1, 2 și 5 Cod Penal în condițiile art. 320/1 alin.7 Cod Procedura Penală*, apreciind că această pedeapsă va constitui un avertisment suficient pentru acesta de a nu mai săvârși fapte cu caracter penal în viitor și care corespund întru totul ca natura și quantum scopului sancționator și preventiv (general și special) al pedepsei edictat de dispozițiile art.52 Cod Penal.

Având în vedere pedeapsa principală la care inculpatul a fost condamnat prin prezenta sentința penală în temeiul art.71 alin.1 și 2 Cod Penal cu referire la Decizia RIL nr. 74/2007 a ICCJ instanța a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prev de art. 64 alin.1 lit.a) teza II și lit.b) Cod Penal, ca pedeapsa accesorie, rezultând, raportat la natura faptei săvârșite existența unei nedemnități în exercitarea drepturilor de natură electorală constând în dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și respectiv dreptul de a ocupa o funcție ce presupune exercitiul autorității de stat, activități ce presupun responsabilitate civică, încrederea publică sau exercițiul autorității- motiv pentru care exercițiul acestora va fi interzis din momentul în care prezenta hotărâre de condamnare va rămâne definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la gratierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei. Astfel instanța nu a interzis inculpatului exercitiul dreptului prev. de art. 64 alin.1 lit.c) Cod Penal întrucât inculpatul nu s-a folosit la comiterea infracțiunilor de vreo funcție, profesie sau activitate și nici dreptul de a alege întrucât faptele comise nu au conotație electorală, având în vedere exigentele Curții E.D.O. reflectate în Hotărârea din 6 octombrie 2005 în *cauza Hirst împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*, în care Curtea a apreciat că nu se impune interzicerea ope legis a drepturilor electorale, acestea trebuind a fi dispuse în funcție de natura faptei și gravitatea acesteia.

Instanța a apreciat că, prin raportare la gradul de pericol social al faptei reflectat în pedeapsa concret aplicată și la pericolozitatea inculpatului evidențiată prin absența antecedentelor penale, conduita sa anterioară și ulterioară comiterii faptei, regretul sincer manifestat față de urmarile activității sale infracționale împrejurări care releva că inculpatul a înțeles pe deplin gravitatea faptei comise dar și faptul că procesul de reeducare al acestuia a și început, reinserția socială a acestuia se poate realiza cu succes și fără executarea pedepsei în regim de detenție și privarea de libertate a inculpatului, nefiind oportuna modalitatea executării pedepsei prin izolarea inculpatului și constatând indeplinite condițiile legale, în temeiul art. 81 alin.1 și art.82 alin.1 Cod Penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite de 2 ani și 8 luni închisoare pe durata unui termen de încercare de 4 ani și 8 luni, care începe să curgă de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, în condițiile art. 82 alin.3 Cod Penal.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod Penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata suspendării executării pedepsei principale.

În temeiul art. 359 alin.1 și 2 Cod Procedura Penală s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 Cod Penal privind revocarea

suspendării condiționate în cazul savarsirii unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare precum și în situația neindeplinirii obligațiilor civile.

De asemenea în temeiul art. 55 din Legea nr.136/1995 modificată, cu referire la Decizia pronunțată în RIL nr.I/2005 a ICCJ s-a constatat calitatea de asigurător a G.A. SPA din Italia prin corespondent în România I.I., cu sediul în mun. București , Bdul Unirii nr. 10 bl. 7 B , sc.1 et 3 ap. 9 sector 4 , urmând ca aceasta să răspundă în limitele și condițiile legii și ale contractului(politei) de asigurare de răspundere civilă auto RCA seria și GA 5655193 din data de 07.11.2011.

În temeiul art.3 , 4 alin.1 lit.b) și art.7 rap la pct.5 din Anexa parte integrantă din Legea nr.76/2008 s-a dispus la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri prelevarea probelor biologice de la **inculpatul C.V.**, ... fără antecedente penale, în măsura în care nu sunt încălcate alte drepturi.

Latura civilă:

Având în vedere că vinovăția inculpatului în producerea evenimentului rutier a fost dovedită, existând legătură de cauzalitate între conduita culpabilă a acestuia și urmările accidentului concretizate în moartea victimelor T.D. și T.I., acțiunile civile formulate în cadrul procesului penal urmează a fi admise în raport cu temeinicia pretențiilor formulate la cuantificarea acestora urmând a se ține seama de gradul de proporție a culpei aparținând atât inculpatului -50 % dar și victimelor -50%.

Din susținerile părților civile T.S.C., T.D.D., T.E. și R.X. cei doi fii și respectiv cele două fiice ale victimelor coroborate cu declarațiile martorilor audiati în fața instanței de judecată P.D.V. , V.T. și A.M. a rezultat fără putință de tăgădă că aceștia au făcut o serie de cheltuieli cu prilejul slujbei de înmormantare, cele două victime fiind înmormântate creștinește în localitatea Florești , la slujba de înmormantare participând aproximativ 400 de persoane, meniul constând între 30-35 de lei/ persoană . De asemenea aceștia au organizat parastesele făcute potrivit obiceiurilor bisericesti la 6 săptămâni , ocazie cu care au participat 200 persoane dar și la 6 luni de la înmormantare când au participat tot 200 de persoane dar și cel ocazionat de trecerea unui an de la înmormantarea celor două victime la care au participat 300 de persoane, cheltuielile cu meniul ridicându-se la suma de 30 de lei de persoană, instanța apreciind asadar că toate aceste cheltuieli s-au ridicat la suma totală de 16.100 lei. De asemenea părțile civile T.S.C. și T.D.D. au achitat astfel cum rezultă din chitanțele nr. 45/22.02.2013 și nr. 21 sumele de 80 lei fiecare reprezentând contravaloarea consultațiilor psihologice realizate la Cabinetul Individual de Psihologie V.A.G. (f. 106 dos I).

Potrivit art.1357 alin.1 și 2 din Noul Cod Civil (în vigoare la data comiterii faptei) *cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită savarsită cu vinovăție este obligat să îl repare , autorul prejudiciului raspunzând pentru cea mai usoară culpa.* Asadar din interpretarea acestui text legal se deduc condițiile angajării răspunderii civile delictuale, respectiv: existența unei fapte ilicite (delict civil), a prejudiciului, raportul de cauzalitate între cele două și vinovăția, elemente care au fost identificate și supuse atenției cu ocazia analizării infracțiunii sub aspectul elementelor sale constitutive .

Instanța a reținut că pentru a da naștere dreptului la reparare prejudiciul cauzat prin activitatea ilicită a inculpatului trebuie să fie unul cert atât sub aspectul existenței sale cât și sub aspectul întinderii acestuia , actual, direct și personal și să nu fi fost reparat(art. 1385 Noul Cod civil), drept la reparare care se naște din ziua cauzării prejudiciului (art. 1381 alin.2 Noul Cod Civil).

De asemenea in conformitate cu prevederile art. 1386 alin.1 din Noul Cod Civil repararea prejudiciului se face in natura , prin restabilirea situatiei anterioare iar cand aceasta nu este cu putinta (...) prin plata unei despagubiri stabilite prin acordul partilor sau in lipsa prin hotarare judecatoreasca .

În ceea ce privesc *despăgubirile pentru daune materiale* acestea sunt supuse unei riguroase probatiuni, sarcina probei cazand in sarcina părții civile .

În ceea ce privesc cheltuielile de ingrijire a sanatatii si cele de înmormântare legiuitorul roman a inteles prin introducerea art. 1392 din Noul Cod Civil sa prevada in mod expres ca cel care a facut aceste cheltuieli are dreptul la inapoierea lor de la cel care raspunde pentru fapta ce a prilejuit aceste cheltuieli.

În acest context instanța a apreciat ca este dincolo de orice indoiala ca cele patru parti civile în mod real au efectuat cheltuieli cu prilejul slujbelor de inmormantare a celor doi parinti dar si pentru slujbele de comemorare facute in memoria acestora fiind evident si de notorietate ca in momente ca acelea prin care fiii victimelor au trecut la inmormantarea ambilor parinti si pomenirile ulterioare grija acestora nu a fost neaparat aceea de a obtine si pastra inscrisuri doveditoare a tuturor cheltuielilor astfel efectuate. De asemenea instanta a reținut ca potrivit jurisprudentei Curtii E.D.O. partea civila poate obtine rambursarea prejudiciului material in masura in care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului, instanta de judecata fiind obligate suplina administrarea probelor si motivarea probelor din aceasta perspectiva prin normele de drept european putand stabili in echitate o suma corespunzatoarea in favoarea partii civile (cauza Comingersoll impotriva Portugaliei , CEDO 2000).

In ceea ce privesc *daunele morale* instanta a reținut că, daca anterior intrarii in vigoare a Noului Cod Civil legislatia noastră internă nu prevedea nici un criteriu în funcție de care să fie evaluat prejudiciul nepatrimonial, aprecierea acestuia fiind lasata la latitudinea instantei de judecata care proceda în concret, prin raportare la toate împrejurările și circumstanțele cauzei tinand in sa cont ca stabilirea cuantumului acestor despăgubiri trebuie sa respecte principiul echității exprimat prin aceea că despăgubirile pentru daunele morale nu trebuie să constituie o amendă excesivă pentru autorii prejudiciilor și o modalitate indirectă de îmbogățire a părții civile , art. 1391 din Noul Cod Civil legifereaza in mod expres posibilitatea repararii prejudiciului nepatrimonial . Astfel , *instanta judecatoreasca va putea acorda despagubiri ascendentialor, descendentialor , fratilor , surorilor și sotului pentru durerea incercata de moartea victimei (...)* alin.2 art. 1391 Noul Cod Civil.

In speta de fata este desigur vorba de repararea unui *prejudiciu de afectiune* invocat de victimele indirecte , prejudiciu care trebuie reparat de catre persoana culpabila , sens in care s-a dispus si prin Rezolutia Comitetului de Ministri al Consiliului Europei nr. 75 adoptata la 14 martie 1965 in materia prejudiciului corporal care statueaza in mod expres ca *in caz de deces , reparatia pentru prejudiciul de afectiune trebuie acordata parintilor , sotului si copiilor victimei pentru ca doar in aceste cazuri reparatia este supusa conditiei ca aceste persoane sa fi avut legaturi de afectiune stranse cu victima, in momentul decesului.*

Astfel in privința daunelor morale solicitate instanța a apreciat că este dincolo de orice îndoială faptul că celor patru parti civile le-a fost creat un prejudiciu moral de o gravitate extrem de ridicată, constând în suferința psihică generată de disparitia intempestiva si tragica a ambilor parinti in aceeasi imprejurare, desigur prin prisma legaturii de rudenie existente .

Atat din sustinerile partilor civile dar si din declaratiile martorilor audiati in conditii de contradictorialitate si nemijlocire P.D.V., V.T. si A.M. reiese ca familia T.

era o familie unita, legaturile dintre parinti si copii acestora fiind foarte stranse in ciuda varstei acestora , si a faptului ca numita R.X. locuia impreuna cu familia sa in Timisoara, numita T.E. locuia impreuna cu familia sa in Italia iar numitul T.D.D.A locuia impreuna cu familia sa in Spania- Valencia.

De asemenea astfel cum aceiasi martori au confirmat chiar daca cele doua victime erau in etate acestea desfasurau o viata activa pe plan social atata timp cat numitul T.D. in calitatea sa de preot slujea in cadrul Bisericii I iar numita T.I. era cantareata in corul bisericii, ambii ocupandu-se deopotri de ingrijirea nepotilor minori. Nu este mai putin adevarat ca decesul ambilor parinti a determinat partilor civile o reactie patologica , provocandu-le stari depresive profunde dar si perturbari in conditiile de existenta , despagubirile morale reprezentand doar un substitut pentru pretul suferintelor psihice determinate de decesul celor mai intime persoane, de modificarea intempestiva si pentru totdeauna a cursului firesc al vietii pe care acestia o duceau anterior.

Instanta a apreciat asadar ca s-a dovedit mai presus de orice dubiu ca partile civile au suferit o trauma psihica de exceptie determinata de fapta savarsita de inculpat astfel ca despagubirile civile acordate cu titlu de daune morale vor reprezenta o compensare a prejudiciului afectiv cauzat celor doua fiice ale victimelor , de care acestea erau legate printr-o relatie afectiva de natura familiala, apreciind ca aceste despagubiri vor realiza scopul de a alina suferinta pricinuita prin moartea parintilor .

Concluzionand , în temeiul art.14 Cod Procedura Penală rap la art. 346 Cod Procedura Penală cu referire la art. 1357 , art. 1381, art. 1385 , art.1386, art.1391 , art.1392 Noul Cod civil instanța a admis în parte acțiunile civile formulate în cadrul procesului penal de către succesorii celor două victime și va obliga inculpatul la plata în favoarea :

- partii civile T.S.C. , la plata sumei de 2165 Ron cu titlu de despagubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 60.000 Euro în lei la data plății (30.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despagubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%),

- partii civile T.D.D. , la plata sumei de 2165 Ron cu titlu de despagubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 50.000 Euro în lei la data plății (25.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despagubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%),

- partii civile R.X., la plata sumei de 2125 Ron cu titlu de despagubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 50.000 Euro în lei la data plății (25.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despagubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%),

- partii civile T.E.M. plata sumei de 2125 Ron cu titlu de despagubiri civile pentru daune materiale și a sumei de 50.000 Euro în lei la data plății (25.000 Euro pentru fiecare părinte) cu titlu de despagubiri civile pentru daune morale (reținând culpa inculpatului în producerea accidentului în proporție de 50%).

În temeiul art. 191 alin. 1 Cod Procedura Penală instanța a obligat inculpatul la plata sumei de 4200 Ron cheltuieli judiciare avansate de stat urmând ca în temeiul art. 189 Cod Procedura Penală onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu dna avocat ... pentru asistența juridică asigurată inculpatului în faza de judecată în cunatum de 200 lei să fie avansat din FMJ către Baroul de Avocați Cluj.

Văzând prevederile art. 193 alin.1 Cod Procedura Penală instanța a obligat inculpatul la plata în favoarea partilor civile a cheltuielilor judiciare avansate de acestea constând în onorariul avocațial astfel:

T.S.C. suma de 2500 Ron achitată conform chitanței nr. 183/22.05.2013,

T.D. suma de 2500 Ron achitata conform chitantei nr. 184/22.05.2013 ,
R.X. suma de 1000 Ron achitata conform chitantei nr. 18/14.03.2013 ,
T.E.D. suma de 1000 Ron achitata conform chitantei nr. 19/14.03.2013.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel părțile civile T.E.-M., T. Ș.C., T.D.D., R.X., asiguratorul G.A. prin S.C. I.I. B.R.A. S.R.L. BUCUREȘTI.

Apărătorul părților civile R.X. și T.E. solicită admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și judecând, să se rețină procentul de culpă de peste 50% în sarcina inculpatului, cu consecința condamnării acestuia la o pedeapsă în quantum majorat. Pe latura civilă, solicită obligarea inculpatului la plata penalităților de întârziere conform art.36,37 din Ord.5/2010 a Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, petit asupra căreia instanța de fond nu s-a pronunțat și majorarea daunelor morale acordate părților civile.

Susține că instanța de fond nu a analizat întreg materialul probator, soluția fiind dată doar pe baza declarației martorei M.R., care în opinia instanței, ar fi arătat că locul impactului a fost pe banda de mers și nu pe acostamentul consolidat. Declarația martorei nu se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză, respectiv declarațiile celorlalți martori și raportul de expertiză criminalistică. Susține că martora se afla la o distanță de aproximativ 50 m de locul accidentului, pe cealaltă parte a drumului și privea în direcția opusă față de direcția de deplasare a autoturismului Mercedes. Astfel, nu a observat direct și nemijlocit locul impactului. Instanța de fond nu a avut în vedere declarația singurului martor ocular al accidentului, T.S., care a observat că accidentul s-a produs pe acostamentul consolidat. Inculpatul a declarat că nu a observat victimele, deoarece traversarea acestora a avut loc după trecerea unui autotren, ce se deplasa pe contrasens. Este adevărat că și victimele au o culpă în producerea accidentului, deoarece au traversat prin loc nepermis, zebra fiind la 20-30 m de locul evenimentului, însă având în vedere că la fața locului nu au existat urme de frânare, la viteza excesivă pe care a avut-o inculpatul, cu mult peste 75 km/h, acesta nu a avut niciun moment intenția de a evita părțile vătămate. În ceea ce privește latura civilă, arată că sumele acordate cu titlu de daune morale sunt reduse față de suferințele prin care au trecut părțile civile.

Apărătorul părților civile T.D. și T.S. solicită admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și judecând, să se rețină în sarcina victimelor o culpă mai mică de 50% în producerea accidentului. Din probele administrate în cauză, inclusiv din declarația inculpatului rezultă că gradul de pericol social al faptei acestuia este mult mai ridicat, decât cel reținut de instanța fondului. La ora producerii accidentului, inculpatul se afla la volan de aproximativ 20 ore venind din Italia, fără să se oprească pentru a se odihni, decât pentru a lua masa circa 2 ore. Starea de oboseală a fost hotărâtoare în comiterea faptei, el nemaiputând să-și controleze reacțiile la volan, care au fost mult diminuate. Mai mult, acesta circula pe timp de noapte, pe un drum public extrem de periculos, cu o viteză cu 50% mai mare decât limita legală pe acel sector. Cauza producerii accidentului a constituit-o exclusiv acțiunea inculpatului și nu cea a victimelor de a traversa strada prin loc nemarcat. În subsidiar, dacă se va aprecia că nu se poate reține culpa exclusivă a inculpatului în producerea accidentului, solicită a se constata că în orice caz, culpa lui este mai mare de 50%.

Apărătorul societății de asigurare solicită admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și judecând, să se dispună reducerea daunelor morale acordate părților civile. Susține că nu s-a avut în vedere caracterul compensator al daunelor morale, ci prin sumele acordate s-a realizat o îmbogățire fără justă cauză a părților

civile. La stabilirea daunelor morale, instanța trebuia să aibă în vedere culpa concurentă a tuturor părților, în producerea accidentului.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul părților civile:

În esență, critica părților civile ... vizează interpretarea eronată de către judecătoria a probelor administrate, testimoniale și științifice prin prisma dispozițiilor art.97 și 103 Cod procedură penală, ceea ce impune o soluție de majorare a pedepsei aplicate inculpatului C.V. și implicit reținerea în sarcina sa a unui procent de culpă mai mare de 50% în comiterea evenimentului rutier, decât în sarcina victimelor. Sub aspect civil, au cerut majorarea cuantumului daunelor morale conform constituirii de parte civilă depusă la dosarul judecătoriei și totodată acordarea unor penalizări de 0,1% calculate pentru fiecare zi de întârziere conform art. 36 și 37 din Ordinul nr. 5/2010 a Comisiei de Supraveghere a Asiguraților, în condițiile în care asiguratorul RCA nu își îndeplinește obligațiile în termenele prevăzute la art. 36 sau le realizează defectuos, ori diminuează despăgubirile în mod nejustificat, asupra sumelor de bani pe care le datorează asiguraților.

Premisa coerenței și predictibilității sistemului judiciar constă în previzibilitatea interpretării și aplicării normelor de drept.

În operațiunea de interpretare a normelor juridice, magistratul este chemat să deslușească voința legiuitorului în edictarea acestora.

Una din cele mai utilizate metode de interpretare și, de regulă, prima la care apelează magistratul, este cea literală sau gramaticală, deoarece în acest fel se asigură, cu cea mai mare certitudine, condiția previzibilității legii.

În acest sens, în Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, privind calitatea hotărârilor judecătorești se arată că „examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept. Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că **judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea, atât a conținutului regulii de drept, cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar**”.

Existența unor contradicții între probe și mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, sunt inevitabile, cauzele fiind diverse și nu obligatoriu izvorâte din comportamentul rău-voitor sau neconform legii al persoanelor ascultate ori al celor care au strâns și administrat probele. Unele se referă la împrejurări neesențiale, nerelevante pentru aflarea adevărului și corecta stabilire a situației de fapt, dar altele pot afecta judicioasa deslușire a stării de fapt și în mod obligatoriu, trebuie înlăturate de organele judiciare prin coroborarea tuturor mijloacelor de probă.

În unele cazuri, contradicțiile invocate de părți sunt consecința evaluării subiective a probatoriului administrat și constituie o motivare a apelului.

Potrivit art.103 Cod procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului. În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpaților, *instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când judecătorul are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.*

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de apel, este reliefată și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Probele administrate în faza de urmărire penală au aceeași valoare cu cele din fața judecătorului, respectiv cele strânse în fața procurorilor, se analizează coroborat cu cele realizate în faza cercetării judecătorești, iar scopul lor prev. în art. 100 și art. 103 Cod procedură penală, constând în aflarea adevărului, este identic, pentru ambele faze ale procesului penal.

Prin urmare, probele administrate în faza de urmărire penală nu servesc exclusiv pentru trimiterea în judecată a inculpatului, iar faptul că instanța este obligată să verifice legalitatea lor și să stabilească utilitatea și concludența acestora în cadrul cercetării judecătorești, nu duce automat la concluzia eliminării celor din faza de urmărire penală.

Ca o primă remarcă, în analizarea apelurilor declarate de către părțile civile, Curtea reține că alături de judecătorie, își însușește starea de fapt stabilită prin rechizitoriu, împrejurare ce determină ca aceasta să devină a instanței de judecată, semnificând unitatea de vedere dintre parchet și magistrați, în evaluarea și interpretarea probelor. Ea nu înseamnă stabilirea faptelor numai în baza probelor administrate la urmărirea penală, ci, fie, concordanța acestor probe cu cele administrate în cadrul anchetei judecătorești, fie nepotrivirea dintre cele două categorii de probe și, reținerea, de către instanțe, ca mai credibile, în consonanță cu adevărul, a celor administrate la urmărirea penală.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, Curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea *cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strassbourg*).

Curtea reține că în speță, Judecătoria Cluj-Napoca a stabilit în mod judicios un procent de culpă egal, de câte 50% atât în sarcina inculpatului cât și a victimelor, în producerea accidentului de circulație.

Această aserțiune se bazează atât pe concluziile probelor științifice atașate dosarului, cât și pe declarațiile martorei oculare M.R.Z., care a arătat în faza de urmărire penală, ascultată nemijlocit de către procuror, următoarele: ”în cursul lunii noiembrie a anului 2011, seara, mă aflam în stația de autobuz situată față în față cu magazinul Oncos din sat ... și priveam spre Cluj, în așteptarea mijlocului de transport. Traficul era redus și nu am observat să circule în apropierea mea, alte autovehicule, nici spre Cluj, nici dinspre acesta spre La un moment dat, am auzit un bărbat strigând –hai, mă!, după care am auzit un zgomot puternic și când m-am uitat spre

Gilău, am văzut un vehicul Mercedes gri, cu două uși, care circulând pe banda de mers spre Cluj, de pe capota și cupola acestuia, am observat rostogolindu-se două pete de culoare închisă. Conducătorul auto Mercedes a oprit pe acostament. *Nu am observat alte autovehicule care să fi circulat în spatele mașinii Mercedes, sau care să fi fost depășite de acesta. Am observat că cei doi pietoni, erau întinși, unul pe acostamentul consolidat, iar celălalt pe zona rigolelor de scurgere a apei. Nu pot aprecia viteza vehicolului Mercedes din momentul impactului.* Imediat după impact, am observat un bărbat care a traversat de pe trotuarul sensului pe care mă aflam eu, în zona unde se găseau întinse victimele, le-a privit, după care s-a deplasat la conducătorul vehicolului Mercedes, acesta fiind coborât din mașină și i-a spus – ce ai făcut, mă ? – după care a revenit la victime și a început să plângă. **Cu certitudine, locul impactului dintre autoturismul Mercedes și pietoni a fost pe banda de mers spre Cluj-Napoca și nu pe acostamentul consolidat”.**

Susținerea martorei oculare M. se coroborează perfect cu declarația inculpatului C.V. din faza de up fila 100, care arată textual: ”nu am observat, ci în fața mea au apărut brusc, din spatele tirului două persoane care au trecut axul drumului, ajungând în fața autoturismului pe care îl conduceam, eu rulând cu 65 km/h. În momentul impactului, cei doi pietoni aveau o poziție ca și cum ar fugi, fiind surprinși și loviți de partea stângă-față a autoturismului pe care îl conduceam, impactul **producându-se pe banda mea de deplasare. Datorită faptului că cei doi pietoni mi-au apărut brusc în față, nu am mai avut cum să-i evit. Cei doi pietoni s-au angajat în traversarea drumului, prin loc nemarcat, locul permis fiind la 50-100 m înspre Cluj, față de locul impactului”.**

Susținerile inculpatului se coroborează și cu concluziile probei științifice existente la fila 53 up. Astfel, prin raportul de expertiză nr. 153/31.07.2012 întocmit de Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Cluj (f. 42-53 dos UP) s-a concluzionat pe baza avariilor autoturismului, a simulării computerizate și a poziției finale a victimelor că prima victima lovită (cu partea stângă fata a autoturismului) a fost numita T.I. ulterior fiind lovit numitul T.D., cu partea frontală mediană. S-a stabilit ca în planul longitudinal al drumului, lovirea victimelor a avut loc cu circa 3 m anterior primelor urme create, și la o distanță de circa 236,3 m fata de punctul de reperare, iar în planul transversal al drumului, impactul a avut loc pe sensul de mers Huedin-Cluj-Napoca, la o distanta de circa 1,8 m fata de marcajul longitudinal continuu, ce desparte sensurile de mers.

În condițiile în care s-a stabilit că viteza de deplasare probabilă a autoturismului marca Mercedes Benz condus de inculpat în momentul impactului a fost de 75 km/h, *inculpatul putea preveni producerea accidentului rutier dacă s-ar fi deplasat cu una care să se încadreze în limita admisă pe acel sector de drum, dar și victimele puteau preveni evenimentul, dacă nu s-ar fi angajat în traversare, prin loc nepermis și fără să se asigure.*

Așa fiind, raportat la probele științifice și testimoniale, analizate mai sus, se va înlătura ca nereală afirmația părții civile T.S., care a învederat că locul impactului a fost pe acostamentul consolidat și nicidecum pe banda de mers a autovehiculelor, susținerea sa fiind izolată, necoroborându-se cu vastul probatoriu atașat cauzei. Percepția martorului a fost evident deformată, datorită gradului de rudenie cu victimele dar și a șocului emoțional provocat de vizualizarea accidentului și consecințele sale tragice.

Astfel, potrivit *art. 72 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002R* privind circulația pe drumurile publice, cu modificările și completările ulterioare, *pietonii au prioritate de trecere față de conducătorii de vehicule doar atunci când sunt angajați în traversarea*

drumurilor publice prin locuri special amenajate, marcate și semnalizate corespunzător ori la culoarea verde a semaforului destinat pietonilor.

Mai mult, potrivit art. 35 alin. 1 și art. 48 din OUG 195/2002 *participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor(...), conducătorul auto trebuind să respecte regimul legal de viteză și să o adapteze în funcție de condițiile de drum, astfel încât să poată efectua orice manevră în condiții de siguranță*, limita maximă de viteză în localități fiind de 50 km/h (art. 49 alin.1 din OUG nr. 195/2002).

Așa fiind, nesocotirea dispozițiilor legale care reglementează circulația pe drumurile publice, atât de către inculpat prin neadaptarea vitezei, condițiilor de trafic dar și de către cele două victime, prin angajarea lor în traversare, prin locuri nepermise și fără a se asigura suficient, demonstrează atât culpa inculpatului cât și cea a victimelor în producerea evenimentului rutier, între nerespectarea normelor legale instituite în sarcina conducătorilor auto și a pietonilor pentru buna desfășurare a circulației pe drumurile publice și urmarea produsă – moartea celor două victime existând un evident raport de cauzalitate.

Curtea reține că judecătoria a concluzionat că, din coroborarea mijloacelor de probă administrate în faza de urmărire penală, în mod corect s-a reținut în actul de sesizare că, atât inculpatul cât și cele două victime au contribuit prin conduita lor în trafic, la producerea accidentului: dacă în privința inculpatului rezultă că acesta a condus autoturismul cu o viteză situată peste limita legală, în condițiile în care dacă ar fi condus cu o viteză inferioară celei maxime legale de 50 km/h putea opri autoturismul până în locul impactului, încălcând astfel dispozițiile art. 35 alin. 1, art. 48 și art. 49 alin.1 din OUG 195/2002, în privința celor două victime, acestea s-au angajat în traversarea străzii prin loc nepermis și fără a se asigura în mod corespunzător, încălcând astfel prevederile art. 72 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002. În aceste condiții, Curtea reține că atât inculpatul cât și victimele au încălcat reguli elementare de circulație ce instituie obligații ce revin conducătorului vehiculului cât și pietonilor, conduita fiecăruia contribuind în egală măsură la producerea impactului, care a avut ca urmare decesul victimelor; în aceste condiții, în mod judicios judecătoria a reținut un procent egal de culpă, respectiv 50% pentru inculpatul C.V. și 50% pentru victimele T.D. și soția acestuia T.I., grade de vinovăție care vor fi menținute de către instanța de apel, raportat la amplul probatoriu depus dosarului în faza de urmărire penală, care confirmă justețea susținerilor procurorului și a magistratului fondului, fiind puse în evidență de: schița locului accidentului și planșele foto anexe, redată prin suportul CD depus la dosar, rapoartele de constatare medico-legală nr.8754/III/614/2011 din data de 19.12.2011 și nr. nr.8755/III/615/2011 din data de 17.01.2012 ambele eliberate de IML Cluj-Napoca, declarațiile martorilor audiați în cursul urmăririi penale L.G.I., M.R., M.A., U.O., T.D., P.A., Z.F., precum și procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală a inculpatului la data de 11.10.2012.

În ce privește individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, Curtea a apreciat că instanța de fond a avut în vedere, prin coroborare, toate criteriile prevăzute de art.74 C.pen., respectiv atât gradul de pericol social concret al faptei săvârșite, împrejurările în care aceasta a fost comisă, urmarea produsă, dar și circumstanțele personale ale inculpatului care nu este cunoscut cu antecedente penale și a solicitat judecarea cauzei în baza art. 320¹ C.proc.pen. VCPP, respectiv 375 și 377 NCPP, limitele de pedeapsă fiind reduse cu o treime.

În funcție de aceste circumstanțe reale și personale, de atitudinea inculpatului avută pe parcursul procesului, de gradul de culpă în comiterea infracțiunii, de cooperarea cu organele judiciare, în mod corect a determinat judecătoria să-i aplice o pedeapsă de 2 ani și 8 luni închisoare cu suspendarea condiționată a acesteia.

Tot astfel, în ce privește modalitatea de executare, judecătoria a apreciat în mod corect că scopul educativ al pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia prin privare de libertate, astfel încât în mod judicios s-a dispus suspendarea condiționată a executării sancțiunii rezultante.

Cu privire la solicitarea apelanților de majorare a pedepsei aplicate inculpatului C.V., Curtea în baza propriului examen al cauzei reține că:

Potrivit art.74 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și de mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea consecințelor infracțiunii, motivul săvârșirii faptei și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială a inculpatului.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că inculpatul este cetățean moldovean, din Chișinău, este în vârstă de 48 de ani, nu posedă antecedente penale, era angajat în muncă la data comiterii accidentului, a regretat și a manifestat sinceritate raportat la fapta comisă și a avut un procent de 50 % în evenimentul rutier, condiții ce nu impun un plus de severitate pedepsei aplicate de către instanța de fond și nici schimbarea modalității de executare a acesteia.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacrarea explicită a principiului alegerii sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Modul de producere al accidentului de circulație reprezintă un element care nu poate fi omis și care trebuie bine evaluat de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează

caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.74 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și inculpatului.

Faptele sunt neîndoielnic grave, dar sunt comise din culpă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că acțiunea inculpatului a fost generată doar în proporție de 50% ca efect al propriei vinovății, neputând fi omisă împrejurarea că infracțiunile au fost generate și de conduita culpabilă a victimelor decedate de 50%, astfel că resocializarea viitoare pozitivă a inculpatului este posibilă și prin suspendarea condiționată a pedepsei de 2 ani și 8 luni închisoare aplicată de instanța de fond.

Pentru motivele ce preced, apare ca judicioasă concluzia menținerii pedepsei acordate de judecătorie, apreciată ca îndestulătoare pentru reeducarea celui în cauză și față de exigențele prevenției generale.

Nu este fondată solicitarea părților civile de a se aplica în speță prevederile art. 36, 37 din Ordinul nr. 5/17 mai 2010 a Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, întrucât acest ordin a intrat în vigoare la 25 mai 2010, dar a fost abrogat de art. 1 din Ordinul nr. 14/29 noiembrie 2011, care a intrat în vigoare la 6.12.2011. Potrivit art. 1 alin.3 din Ordinul nr. 14/29.11.2011, pentru punerea în aplicare a normelor privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule se prevede că „la data intrării în vigoare respectiv 6.12.2011 a prezentului ordin, se abrogă ordinul Președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr.5/2010 din 25 mai 2010”. Pe cale de consecință, Ordinul nr.5/2010 este abrogat din 6.12.2011.

Mai mult, chiar dacă însă Ordinul nr.5/2010 ar fi în vigoare, prevederile art. 36 și 37 ale sale, nu pot fi aplicate, deoarece la data când s-a cerut acest lucru în fața instanței de fond, hotărârea judecătorească nu era definitivă, nici sub aspect penal și nici sub aspect civil. Textul art. 36 din Ordinul nr.5/2010 prevede că „despăgubirea se plătește de către asigurător cu penalizările aferente pentru fiecare zi de întârziere, în termen de 10 zile de la data existenței unei hotărâri judecătorești definitive, cu privire la despăgubirile pe care este obligat să le achite”. Ori, prezenta decizie a rămas definitivă doar la 23 aprilie 2014, dată de la care începe să curgă termenul de 10 zile în care asigurătorul este obligat să onoreze pretențiile părților civile.

Așa cum se arată și în practica constantă a instanței supreme „stabilirea cuantumului daunelor morale presupune o apreciere, în raport de criterii precum consecințele negative suferite de victimă în plan fizic și psihic, importanța valorilor sociale lezate, măsura în care au fost atinse aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care victimei i-a fost afectată situația familială, profesională și socială”.

Cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile

nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesuscetibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În prezenta speță este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune invocat de victimele indirecte, prejudiciu care trebuie reparat de către persoana culpabilă, sens în care, s-a dispus și prin Rezoluția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr.75 adoptată la 14 martie 1965 în materia prejudiciului corporal care statuează expres că „**în caz de deces, reparația pentru prejudiciul de afecțiune trebuie acordată părinților, soțului și copiilor victimei pentru că doar în aceste cazuri reparația este supusă condiției ca aceste persoane să fi avut legături de afecțiune strânse cu victima, în momentul decesului**”.

Despăgubirile solicitate în prezentul dosar și care sunt considerate întemeiate de către Curte, în cuantumul statuat de judecătorie, au scopul de a alina suferința pricinuită copiilor, prin moartea victimelor, de care erau legați afectiv.

În prezenta speță, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că părțile civile au suferit o traumă psihică de excepție, determinată de fapta săvârșită de inculpat, - moartea părinților - astfel că daunele morale în cuantumul acordat de instanța fondului, reprezintă o compensare a prejudiciului afectiv cauzat copiilor, de care victimele erau legate printr-o relație afectivă de natură familială. Prin stabilirea daunelor morale în cuantumul acordat de judecătorie, Curtea apreciază că soluția va fi conformă atât cu interpretarea tradițională a jurisprudenței române cât și cu interpretarea constantă a jurisprudenței europene.

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără **prejudiciul material**, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (**cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004**).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (**cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000**).

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material și moral în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului**. Raportat la vârsta victimelor, de 65 și 66 de ani, la ocupația acestora, la dispariția lor violentă și fulgerătoare de lângă copii, la împrejurarea că erau căsătoriți de o perioadă îndelungată, având o viață familială consolidată, se justifică acordarea de daune morale, care în suma stabilită de instanța de fond, reprezintă o despăgubire echitabilă a părților civile, neimpunându-se majorarea acestora.

Așa fiind, instanța de apel **va stabili în echitate**, că sumele acordate cu titlu de daune morale de către judecătoria, vor contribui la justa dezdăunare a părților civile. Curtea nu poate omite că accidentul de circulație s-a comis din culpa concurentă a inculpatului și a victimelor, condiții în care la stabilirea cuantumului daunelor morale s-a avut în vedere acest aspect.

Răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită.

Cu privire la apelul asiguratorului G.A. prin S.C. I.I. B.R.A. S.R.L. BUCURESTI.

Drepturile persoanelor prejudiciate prin accidente „se pot exercita și direct împotriva asiguratorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei”. După intrarea în vigoare a NCPP, asiguratorul are calitatea de parte responsabilă civilmente.

Conform art.54 alin.4 din Legea 136/1995 modificată, „în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, **asigurații sunt obligați să se apere în proces, iar citarea asiguratorului este obligatorie.**” De aici rezultă voința legiuitorului **de a limita poziția procesuală a societății de asigurare la calitatea sa de asigurator**, care îi oferă suficiente posibilități de apărare atât în nume propriu, cât și prin subrogare în drepturile asiguratului.

Din analiza dispozițiilor legale rezultă că, în cazul producerii unui accident de circulație, având ca urmare cauzarea unui prejudiciu, pentru care s-a încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă, coexistă repararea pagubei bazată pe Codul civil – teme delictual – cu cea contractuală **a asiguratorului, bazată pe contractul de asigurare încheiat în condițiile reglementate prin Legea 136/1995 modificată.** Mai mult, potrivit art. 2224 din Noul Cod civil, drepturile terțelor persoane păgubite se exercită împotriva celor răspunzători de producerea pagubei. Potrivit alin. 2 al aceluiași articol, asiguratorul poate fi chemat în judecată de persoanele păgubite, în limitele obligațiilor ce îi revin acestuia din contractul de asigurare.

Prin decizia nr.1/2005 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii declarat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în aplicarea disp. art. 54 alin.4 și ale art. 57 din Legea nr.136/1995, privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările ulterioare, a stabilit că societatea de asigurare participă în procesul penal în calitate de asigurator de răspundere civilă.

Curtea consideră că nu se impune diminuarea cuantumului daunelor morale acordate părților civile T.E.M., T.S., T.D.D. și R.X. raportat la dispozițiile art. 1391 NCC, deoarece despăgubirile acordate de instanța fondului, prezintă un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă sănătății fizice și psihice a apelanților, reflectând gradul de lezare a valorii sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii aduse.

Astfel, în urma constatării că la data producerii accidentului rutier autovehiculul condus de inculpat, avea încheiată o asigurare de răspundere civilă auto RCA la asigurator, s-a dispus introducerea în cauză și citarea societății de asigurări *G.A. prin S.C. I.I. B.R.A. S.R.L. BUCURESTI.*

Curtea, respectând conținutul RIL-ului 1/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că în mod corect Judecătoria Cluj-Napoca a introdus în cauză și a citat ca asigurător *G.A. prin S.C. I.I. B.R.A. S.R.L. BUCURESTI*.

În speța de față, a fost obligat inculpatul la dezdăunarea părților civile, față de culpa sa concurentă cu a victimelor, în proporție de 50% la săvârșirea accidentului rutier.

Instanța fondului la stabilirea daunelor morale a avut în vedere vârsta victimelor, ocupația acestora, împrejurarea că erau angrenate în activități folositoare societății, faptul că victimele au fost căsătorite o perioadă îndelungată de timp, relații de familie consolidate, din care au rezultat mai mulți copii, legăturile de profundă afecțiune existente între aceștia, condiții în care cuantumul daunelor morale fixate, este rezonabil și va fi menținut de către Curte.

Dispariția violentă și intempestivă a victimelor, a provocat copiilor acestora, traume psihice de excepție, ale căror consecințe vor fi vizibile și în viitor, condiții în care solicitarea asigurătorului de a se dispune reducerea cuantumului daunelor morale, nu este fondată.

Curtea reține că daunele morale stabilite trebuie să aibă efecte compensatorii și nu să constituie amenzi excesive pentru autorii prejudiciilor și nici venituri nejustificate pentru victimele accidentelor.

Așa cum se arată în literatura de specialitate „**sumele de bani acordate cu titlu de daune morale, trebuie să poată fi calificate numai ca despăgubiri**”.

Existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatului și prejudiciul nepatrimonial încercat de părțile civile, Curtea apreciază că instanța de fond a pronunțat o soluție temeinică, corespunzătoare principiilor răspunderii civile delictuale stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale astfel că o va menține, **respingând ca nefondate toate apelurile promovate în baza art. 421 pct.1 lit.b NCPP.**

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de **200** lei ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, avocat Manasesz Alida, în baza art. 272 alin. 1 NCPP.

Se vor obliga apelanții să plătească în favoarea statului suma de **câte 300** lei cheltuieli judiciare, în baza art. 275 pct.4 alin.2 NCPP. (Judecător Delia Purice)

Contestație împotriva hotărârii judecătorului de cameră preliminară. Valabilitatea sesizării instanței. Condiția ca rechizitoriul să se refere la fapta și la persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, încadrarea juridică indicată în rechizitoriu, neobligând instanța a o menține. Lipsa dispozițiilor tranzitorii referitoare la posibilitatea restituirii pentru refacerea urmăririi penale

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Încheierea de cameră preliminară nr. 189 din 18 aprilie 2014

Asupra contestației penale de față,

În baza lucrărilor dosarului, constată că Tribunalul Cluj, prin încheierea camerei de consiliu din data de 27.03.2014, în baza art. 346 alin. 1 coroborat cu art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală, a respins cererea formulată de inculpata

J.M. prin intermediul apărătorului ales av.C.A., pentru constatarea nelegalității actului de sesizare a instanței și a refacerii acestuia.

S-a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

S-a dispus începerea judecării în cauza privind pe inculpata J.M., cercetată sub aspectul infracțiunii de distrugere prev. de art. 217 alin. 1 și 4 C.pen. și tentativă de omor deosebit de grav, prev. de art. 20 C.pen. rap. la art. 174 alin. 1 și art. 176 lit. b C.pen., cu aplicarea art. 33 lit. b C.pen. (ca urmare a schimbării încadrării juridice a faptei din infracțiunea de distrugere, prev. de art. 217 alin. 1 și 4 C.pen.).

Pentru a pronunța această soluție, tribunalul a reținut în fapt următoarele:

În sarcina inculpatei s-a stabilit în esență că în noaptea de 01/02.07.2013 a demontat cu ajutorul unui clește, furtunul de alimentare cu gaz a aragazului din bucătăria apartamentului nr. ..., din imobilul cu nr. ... de pe strada ... din loc. ..., jud. Cluj, în așa fel încât să permită scurgerea gazului metan, concomitent cu aprinderea unei candelă cu ulei, având intenția de a provoca o explozie care să distrugă apartamentul, iar în jurul orei 2.⁰⁰ a avut loc o explozie, care a provocat distrugerea apartamentului cu numărul 35, a apartamentului cu nr. 34, ușile de la intrare și tâmplăria PVC a 14 apartamente și degradarea a 6 autoturisme, parcate în apropiere. Cu alte cuvinte, inculpata și-a incendiat propriul apartament, pentru ca acesta să nu revină unei familii ai cărei membrii susține că au înșelat-o, determinând-o să le vândă fictiv locuința, contra sumei de 20.000 euro, pe care nu a primit-o niciodată, pentru ca ei să poată garanta cu apartamentul inculpatei, obținerea unui credit pentru un alt imobil, rate de credit pe care nu le-au plătit, în acest fel locuința urmând să fie executată silit de către instituția financiară, care a acordat creditul.

Inculpata J.M. a formulat prin intermediul apărătorului său ales, în termen legal, excepția nulității actului de sesizare a Tribunalului Cluj, cu privire la comiterea infracțiunii de omor deosebit de grav, în condițiile în care cu privire la această faptă nu s-a efectuat nici un act de urmărire penală și nu s-a administrat nici o probă. Apoi a ridicat excepția nulității actelor de urmărire penală, precum și obligativitatea restituirii dosarului la Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, pentru efectuarea urmăririi penale, în ceea ce privește infracțiunea de omor deosebit de grav.

Parchetul de pe Tribunalul Cluj a comunicat punctul său de vedere, concluzionând că în temeiul art.345 al.1 NCPP, aceste excepții sunt inadmisibile și trebuie respinse.

Judecătorul de cameră preliminară, analizând actele dosarului, a apreciat că actul de sesizare a instanței îndeplinește condițiile de formă și de fond prev. de art.328 NCPP, în sensul că rechizitoriul conține datele privitoare la faptele reținute în sarcina inculpatei, încadrarea juridică a acestora, probele și mijloacele de probă, dispoziția de trimitere în judecată, cheltuieli judiciare, precum și disp.art.330 NCPP.

În acel moment, a considerat că la dosar au existat indicii în sensul că inculpata ar fi săvârșit și tentativa la infracțiunea de omor deosebit de grav, cu intenție indirectă, având în vedere modalitatea în care aceasta a înțeles să realizeze activitatea de distrugere a apartamentului respectiv. De asemenea, trebuia avut în vedere că inculpata a dat drumul la gaz de la conductă și nu de la arzătoare, precum și că acea candelă era pusă într-o altă încăpere, cert fiind faptul că, în momentul în care apartamentul s-a umplut de gaz, a avut loc explozia, urmată de incendiul care a fost stins repede de către ceilalți locatari. Inculpata ar fi săvârșit presupusa infracțiune la un moment la care toți locatarii erau în bloc, a deconectat aparatul cu senzori pentru gaze, astfel ca acesta să nu mai reacționeze în momentul în care locuința s-ar fi

umplut de gaze. Referitor la restituirea cauzei la Parchet, această solicitare nu este fondată. Chiar dacă Parchetul a dat o soluție de netrimitere în judecată, pentru tentativă la omor calificat, trebuia avut în vedere că acest dosar a fost instrumentat de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, de către un procuror anchetator și de către Biroul de Investigații Criminale. Pe cale de consecință, refacerea actelor de urmărire penală, așa cum s-a solicitat de către inculpată prin apărătorul ales, nu se justifică. În concluzie nu este necesară refacerea actului de sesizare, din acesta rezultând cu claritate obiectul și limitele judecății. Cu privire la celelalte obiecțiuni ale apărării, judecătorul de cameră preliminară a considerat că nu fac obiectul procedurii camerei preliminare. Astfel, potrivit art.342 NCPP, obiectul acesteia îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și legalității sesizării instanței, a legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală de către organele de urmărire penală. Nici una dintre problemele invocate de către apărare, nu s-au circumscris textului art. 342 NCPP, fiind probleme ce țin de fondul cauzei și care își vor găsi rezolvarea în cursul judecății de fond.

Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară a considerat că se impune, respingerea cererii formulate de către apărătorul inculpatei J.M..

Potrivit art. 347 NCPP, împotriva acestei încheieri a Tribunalului Cluj, a formulat contestație inculpata J.M., prin apărătorul ales, solicitând a se constata: excepția nulității încheierii din 15.10.2013 prin care Judecătoria Cluj-Napoca și-a declinat competența materială în favoarea Tribunalului Cluj, raportat la presupusa comitere de către contestatoare a tentativei la omor deosebit de grav, întrucât în speță nu a fost sesizată legal instanța îndrituită a soluționa cauza și nici nu s-au efectuat acte de urmărire penală de către procuror pentru această faptă.

Susține apărătorul ales al inculpatei că în speță, cercetările au fost efectuate de către organele de cercetare penală și nicidecum de către procuror, condiții în care urmărirea penală este lovită de nulitate absolută.

În al treilea rând, învederează că se impune restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, pentru a se efectua de către procuror, urmărirea penală pentru tentativă la omor deosebit de grav.

JUDECĂTORUL DE CAMERĂ PRELIMINARĂ DE LA CURTEA DE APEL CLUJ:

Camera preliminară reprezintă o fază separată a procesului penal, distinctă de urmărirea penală și de judecată. Funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată apare ca o instituție *sui generis*, de sine stătătoare. Judecătorul de cameră preliminară nu face acte de urmărire penală, dar nici nu judecă.

În cadrul procedurii camerei preliminare se efectuează **un control de legalitate a posteriori** atât a actului de trimitere în judecată, cât și a probelor pe care se bazează acesta, astfel încât întreaga fază de urmărire penală să fie examinată și cercetată, iar actele procesuale, procedurale, probele sau procedeele probatorii efectuate sau obținute prin încălcarea echității procedurilor să fie eliminate.

Potrivit art. 342 NCPP, obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, **după trimiterea în judecată**, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor ori, a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

În cadrul acestei etape **se verifică**, așadar, **legalitatea sesizării instanței, competența acesteia, legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale.**

Noua reglementare a camerei preliminare stabilește o serie de măsuri premergătoare, în sensul că, după înregistrarea dosarului la instanța competentă,

acesta se trimite în aceeași zi, judecătorului de cameră preliminară care, în vederea asigurării dreptului la apărare al inculpatului, va comunica acestuia o copie certificată a rechizitoriului, stabilind un termen care nu poate fi mai scurt de 20 de zile de la data comunicării actului de sesizare, în care inculpatul să poată formula în scris cereri și excepții și să-și pregătească apărarea.

Judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea, în cauzele în care asistența juridică este obligatorie, a unui avocat din oficiu, stabilind de asemenea, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, un termen în care apărătorul să poată formula în scris cereri și excepții, care, la rândul său, nu poate fi mai mic de 20 de zile.

La expirarea termenului stabilit, cu luarea în calcul duratei necesare pentru comunicarea răspunsului la instanță, dacă nu au fost formulate cereri și excepții nici de către inculpat, nici din oficiu, **judecătorul va pronunța o încheiere motivată, prin care va constata legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și va dispune începerea judecății.**

În această situație, în cauză se pronunță o singură încheiere, **care este definitivă și se comunică parchetului.**

În prezenta speță, Tribunalul Cluj la 27.03.2014 a respins ca nefondate excepțiile formulate de către inculpata J.M. pentru constatarea nelegalității actului de sesizare al instanței și a refacerii acestuia, stabilind totodată că Tribunalul a fost sesizat legal, probele administrate în cauză sunt legale și respectă principiul loialității precum și întreaga activitate de urmărire penală, dispunându-se astfel începerea judecății.

Contestația formulată de inculpată este nefondată pentru următoarele considerente:

În acord cu practica constantă a instanței supreme, judecătorul de cameră preliminară reține că **„judecătoria sesizată prin rechizitoriu cu judecarea inculpatei pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă, în cazul în care constată că fapta constituie tentativă la infracțiunea de omor, iar urmărirea penală a fost efectuată de un procuror de la Parchetul de pe lângă Tribunal, își declină competența în favoarea tribunalului, fără a restitui cauza la procuror”.** (decizia nr.2342 din 11.11.1992 a CSJ).

În același sens, s-a pronunțat și Curtea de Apel Brașov prin decizia penală nr.54/12.04.2000 prin care a statuat: *„judecătoria sesizată prin rechizitoriu cu judecarea unei infracțiuni date în competența sa materială, atunci când constată că încadrarea corectă este într-o infracțiune dată în competența materială a tribunalului, trebuie să dispună schimbarea încadrării juridice pentru a se dezinvesti și a sesiza în mod legal tribunalul”.*

Potrivit art. 371 NCPP judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare al instanței. Potrivit Noului Cod de procedură penală, tribunalul judeca în primă instanță infracțiunile prevăzute de codul penal la art. 188-191 (omorul, omorul calificat), în cazul tentativei la omor deosebit de grav, competența după materie aparține tribunalului, iar urmărirea penală se efectuează obligatoriu de către Parchetul de pe lângă Tribunal, corespunzător instanței menționate.

Din interpretarea acestor dispoziții legale, rezultă că instanța de judecată este valabil sesizată, cu condiția ca rechizitoriul să se refere la fapta și la persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, **încadrarea juridică indicată în rechizitoriu, neobligând instanța a o menține.**

Așa cum se arată în decizia Secției penale nr. 2342 din 11.11.1992 a CSJ, „în cazul în care judecătoria constată că fapta inculpatului este susceptibilă a fi încadrată într-un text de lege ce atrage competența după materie a tribunalului, ea este obligată să-și decline competența în favoarea celei din urmă instanțe și să trimită dosarul Parchetului de pe lângă Tribunal, numai atunci când urmărirea penală a fost efectuată de un alt organ, decât acesta”.

Verificând actele și lucrările dosarului, judecătorul de cameră preliminară constată că în cauză urmărirea penală a fost efectuată de către procurorul competent din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, abilitat să cerceteze și infracțiunile contra vieții, actul de sesizare fiind întocmit la 25.07.2013. În speță, a fost sesizată Judecătoria Cluj-Napoca, deoarece inculpata J.M. a fost trimisă în judecată doar pentru infracțiunea de distrugere prev. de art. 217 alin.1 și 4 VCP, dispunându-se neînceperea urmăririi penale pentru tentativă la omor calificat.

Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința penală nr.1063 din 15.10.2013, a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei inculpatei din distrugere prev. de art. 217 alin.1 și 4 VCP în infracțiunile de distrugere prev. de art. 217 alin. 1 și 4 VCP și tentativă la omor deosebit de grav prev. de art. 20 rap. la art. 174 și 176 lit.b VCP cu 33 lit.b Cod penal, declinând competența de soluționare a dosarului în favoarea Tribunalului Cluj, apreciind că prin modalitatea concretă de derulare a acțiunii ilicite de către inculpată sunt întrunite elementele celor două infracțiuni.

Așa cum a arătat și instanța supremă, magistratul nu este ținut de încadrarea juridică dată faptei prin rechizitoriu de către anchetatori, aceasta urmând a fi stabilită de către instanța competentă, în urma administrării întregului probatoriu testimonial și științific.

Solicitarea inculpatei de a se trimite dosarul la Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj pentru a fi cercetată și pentru tentativă la omor calificat este greșită, deoarece urmărirea penală a fost efectuată de către această unitate, corespunzătoare Tribunalului Cluj, abilitat să soluționeze cauza în primă instanță și căruia, deci, în mod legal i s-a trimis dosarul de către judecătorie.

Nu în ultimul rând, în legea de aplicare a **Noului Cod de procedură penală**, nu există **dispoziții tranzitorii referitoare la posibilitatea restituirii pentru refacerea urmăririi penale, astfel că această soluție nu poate fi dispusă.**

Pentru motivele ce preced, judecătorul de cameră preliminară va respinge ca nefondată contestația formulată, în baza art. 425¹ alin.7 pct.1 lit.b NCPP.

Va obliga inculpata la 300 lei cheltuieli judiciare către stat, în baza art. 275 pct.4 alin. 2 NCPP. (Judecător Delia Purice)

Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

Atunci când se pune problema aplicării legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, nu se mai pot analiza toate criteriile care se au în vedere în situația în care cauza este în curs de judecată, întreg textul art. 6 referindu-se doar la cuantumul pedepselor, la conținutul și limitele măsurilor educative și ale măsurilor de siguranță.

În cadrul aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile pedepselor definitive, nu are loc o nouă individualizare judiciară a pedepsei, ci o **individualizare legală**. Aceasta, pentru că în privința legii vechi individualizarea a epuizat toate criteriile (legale și judiciare), pe când în privința legii noi, se va face numai o

individualizare legală, pedeapsa putând fi redusă numai dacă depășește maximumul pe care condamnatul l-ar fi putut primi, conform legii noi, nu doar pentru fiecare infracțiune analizată separat, ci și pentru întreg complexul infracțional (forme calificate ale infracțiunii, circumstanțe agravante, tratamentul pluralității de infracțiuni).

Rațiunea dispozițiilor din art. 6 NCP nu este aceea de a-l aduce pe condamnat în aceeași situație în care s-ar fi aflat dacă succesiunea de legi ar fi intervenit în cursul procesului, ci doar de a garanta respectarea principiului legalității, înlăturând partea din pedeapsă care depășește maximumul aplicabil sub legea nouă. Pentru aplicarea dispozițiilor art. 6 NCP prezintă relevanță doar modificările limitelor de pedeapsă, nu și modificarea altor condiții de care depinde sancționarea infractorului.

În practică, singurele analize care se realizează după rămânerea definitivă a unei cauze, sunt cele referitoare la dezincriminare și, apoi, dacă ambele legi incriminează acea faptă, pentru determinarea caracterului mai favorabil se are în vedere **numai cuantumul sau conținutul pedepsei** (*mitior poena*).

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 117 din 26 martie 2014

În baza lucrărilor dosarului, constată că prin sentința penală nr. 183 din 5 martie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../100/2014 Tribunalul Maramureș, în temeiul art. 595 Cod procedură penală raportat la art. 23 din Legea nr. 255/2013 a respins ca nefondată cererea de modificare a pedepsei formulată de condamnatul P.M., născut la data de 15.06.1976, în prezent deținut în Penitenciarul Baia Mare, privind aplicarea art. 6 din Codul penal.

În temeiul art. 275 alin. 2 C.pr.pen. a fost obligat condamnatul la plata către stat a sumei de 50 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că la data de 10.02.2014 a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș cererea formulată de condamnatul P.M., prin care acesta solicita modificarea pedepsei de 4 ani închisoare, în a cărei executare este deținut, reținându-se că până la data soluționării recursului de către Înalta Curte de Casație și Justiție s-a împăcat cu toate părțile vătămate, respectiv acestea și-au retras plângerile penale, existând astfel o cauză de nepedepsire pentru infracțiunea săvârșită. De asemenea, condamnatul a susținut că în mod greșit s-a reținut în sarcina sa comiterea unei infracțiuni continuate, în locul a nouă infracțiuni de înșelăciune, astfel încât nu s-a putut da eficiență dispozițiilor art.74¹ Cod penal în raport de părțile vătămate cărora le-au fost reparate integral prejudiciile.

La data de 17.02.2014 a fost înregistrată o nouă cerere formulată de condamnatul P.M., sub nr. .../100/2014, având același obiect, astfel încât, în baza art. 96² din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești instanța a dispus conexarea acesteia la dosarul inițial constituit.

La dosarul cauzei s-au depus copia sentinței penale de condamnare. Mandatul de executare a pedepsei închisorii, fișa de evaluare întocmită de Comisia de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile constituită în temeiul H.G. 836/2013 la nivelul Penitenciarului Baia Mare și certificatul de cazier judiciar al condamnatului.

Examinând cererea formulată prin prisma motivelor invocate și a înscrisurilor depuse la dosar, instanța a reținut următoarele:

Prin sentința penală nr. 269/15.06.2010 a Tribunalului Cluj, definitivă prin decizia penală nr. 758/01.03.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, condamnatului P.M. i-au fost aplicate pedepsele de 3 ani și 6 luni închisoare, pentru

săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 215 alin. 2,3,5 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, art. 40 Cod penal și art.74 și 76 Cod penal și respectiv, de o lună închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 291 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin.2 Cod penal, art. 40 Cod penal și art.74 și 76 Cod penal.

Prin aceeași sentință, după contopirea pedepselor menționate și aplicarea pedepsei rezultante de 3 ani și 6 luni închisoare, în baza art. 83 Cod penal s-a dispus revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 4 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1352/13.10.2005 a Judecătoriei Cluj Napoca și, în urma cumulării acestora, s-a dispus executarea pedepsei de 3 ani și 10 luni închisoare.

În baza sentinței penale nr. 269/15.06.2010 a Tribunalului Cluj a fost emis mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 323/01.03.2013, dispunându-se deducerea perioadei reținerii și arestului preventiv, de la data de 11.10.2007 la 14.02.2008 și de la încarcerare la zi.

Potrivit art.6 alin.1 Cod penal, *când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiune săvârșită, se reduce la acest maxim.*

Totodată, conform art.4 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, *pedeapsa aplicată pentru o infracțiune ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*

În considerarea acestor texte legale, instanța reține că aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile urmărește asigurarea și consolidarea principiului legalității pedepsei, astfel încât aceasta să aibă un temei legal atât la data aplicării cât și pe tot parcursul executării.

Corespunzător acestui principiu, scopul art. 6 alin.1 Cod penal este de a asigura înlăturarea, dacă este cazul, a acelei părți din pedeapsă care depășește maximul aplicabil potrivit legii noi, prezumându-se că aceasta corespunde intereselor actuale ale societății, reflectate în politica penală a legiuitorului.

1. Spre deosebire de aplicarea legii penale mai favorabile infracțiunilor cu privire la care nu s-a pronunțat o hotărâre definitivă, în cazurile ce intră sub incidența art. 6 Cod penal instanța verifică exclusiv în raport de limitele de pedeapsă prevăzute de lege care dintre acestea este mai favorabilă, fără a lua în considerare modificările condițiilor de angajare a răspunderii penale sau ale conținutului constitutiv al infracțiunii.

În cauza de față, instanța a constatat că spre deosebire de reglementarea anterioară, infracțiune de înșelăciune prevăzută de art. 244 Cod penal permite stingerea raportului juridic de conflict prin împăcarea părților, făcând implicit trimitere la dispozițiile art. 159 Cod penal.

În mod evident, împăcarea părților reprezintă o instituție juridică legată în mod indisolubil de modul de angajare a răspunderii penale și, așa cum s-a arătat anterior, poate forma obiectul analizei instanței exclusiv în cazurile ce intră sub incidența art. 5 Cod penal, respectiv până la judecarea definitivă a cauzei, nu și al celor corespunzătoare art.6 Cod penal, intrate sub autoritate de lucru judecat.

În consecință, susținerile condamnatului privind „modificarea” pedepsei în a cărei executare se află ca urmare a prevederii prin dispozițiile noului

Cod penal a posibilității împăcării părților sau de reparare a prejudiciului nu sunt întemeiate.

2. În ceea ce privește domeniul de reglementare al art.6 Cod penal, instanța a reținut că infracțiunea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave pentru care petentul a fost condamnat se regăsește incriminată prin dispozițiile art. 244 alin.1 și 2 Cod penal, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la unu la 5 ani, spre deosebire de pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, prevăzută de art.215 alin. 2, 3, 5 din Codul penal din 1969.

Totodată, infracțiunea de uz de fals prevăzută de art.291 din codul penal din 1969, se regăsește în dispozițiile art. 323 Cod penal și are prevăzută o pedeapsă de la 3 luni la 3 ani, aceeași cu cea din vechea reglementare.

Instanța a reținut că prin hotărârea de condamnare menționată în sarcina condamnatului s-a reținut forma continuată a ambelor infracțiuni, respectiv câte 9 acte materiale care îndeplineau condițiile prevăzute de art. 41 alin.2 Cod penal din 1969.

Prin dispozițiile art.36 Cod penal condițiile de existență a infracțiunii continuate au fost modificate, respectiv a fost restrânsă posibilitatea reținerii acestei forme a unității legale de infracțiune la ipoteza comiterii acțiunilor sau inacțiunilor împotriva aceluiași subiect pasiv, în caz contrar urmând să fie reținută existența concursului de infracțiuni.

Cu toate acestea, în cazurile ce intră sub incidența dispozițiilor art. 6 Cod penal, pentru determinarea legii penale mai favorabile, este necesară comparare pedepsei efectiv aplicate pentru unitatea legală de infracțiune (infracțiunea în formă continuată) cu maximul pedepsei ce ar putea fi aplicat tot pentru forma continuată a aceleiași infracțiuni potrivit noului Cod penal.

Astfel, potrivit regimului juridic instituit prin dispozițiile art. 36 Cod penal, pedeapsa maximă aplicabilă pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art.244 alin. 1 și 2 Cod penal, în forma continuată ar fi de 8 ani închisoare (5 ani închisoare + spor de 3 ani închisoare), iar pentru infracțiunea de uz de fals, pedeapsa maximă ce ar putea fi aplicată este de 6 ani închisoare (3 ani închisoare + spor de 3 ani închisoare).

În consecință, instanța a reținut sub un prim aspect că pedepsele efectiv aplicate condamnatului prin sentința penală nr. 269/2010 a Tribunalului Cluj, de 3 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de înșelăciune și de o lună închisoare pentru infracțiunea de uz de fals nu depășesc maximul special la care s-ar putea ajunge prin aplicarea regimului juridic al infracțiunii continuate pentru infracțiunile prevăzute de art.244 alin.2 Cod penal, de 8 ani închisoare și respectiv, de 6 ani închisoare pentru cea prevăzută de art. 323 Cod penal și nu se impune reducerea acestora.

Totodată, instanța a reținut că nici pedeapsa rezultantă aplicată prin sentința menționată în urma reținerii concursului de infracțiuni conform art. 33 lit. a și art. 34 lit. b Cod penal din 1969 nu depășește pedeapsa la care s-ar putea ajunge prin aplicarea dispozițiilor art. 39 Cod penal, legea veche constituind lege penală mai favorabilă și sub acest aspect. Astfel, conform art. 39 Cod penal pentru pluralitatea de infracțiuni sub forma concursului real, pedeapsa aplicabilă ar fi de 3 ani și 6 luni închisoare la care se adaugă 1/3 din pedeapsa de o lună închisoare, rezultând o pedeapsă de 3 ani, 6 luni și 10 zile închisoare, mai mare decât cea de 3 ani și 6 luni închisoare efectiv aplicată.

În ceea ce privește revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 4 luni închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 1352/13.10.2005 a

Judecătoria Cluj Napoca și cumularea acesteia cu pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare menționată anterior, instanța a reținut următoarele:

Dispozițiile art.83 Cod penal privind revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei constituiau o normă specială, derogatoare de la sistemul tradițional consacrat de Cod penal din 1969 privind stabilirea pedepsei potrivit sistemului cumulului juridic al pedepselor componente în cazul pluralității de infracțiuni. În consecință, tocmai din cauza caracterului de normă specială derogatoare, stabilirea pedepsei potrivit sistemului cumulului aritmetic în cazurile prevăzute de art. 83 Cod penal prevalau față de orice alt regim al pluralității de infracțiuni, indiferent dacă era vorba de recidivă sau pluralitate intermediară.

În cauza de față, instanța a reținut că sistemul sancționator ce a fost aplicat condamnatului P.M. a fost determinat de dispozițiile art. 83 Cod penal, prin cumul aritmetic al pedepselor stabilite pentru infracțiunile componente ale pluralității de infracțiuni, chiar dacă s-a reținut în sarcina sa și existența pluralității intermediare conform art. 40 Cod penal din 1969.

În consecință, compararea situației juridice a acestuia prin prisma intrării în vigoare a noului Cod penal trebuie raportată la dispozițiile corespondente fostului art. 83 Cod penal din 1969, iar nu la alte instituții juridice specifice pluralității de infracțiuni, cum ar fi pluralitatea intermediară sau recidiva.

Potrivit art. 15 din Legea nr. 187/2012, măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, iar regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

În consecință, într-o interpretare teleologică a dispozițiilor legale evocate, se poate concluziona că a fost în intenția legiuitorului de a menține situația juridică a persoanelor care se află sub efectul suspendării condiționate a executării unei pedepse aplicate anterior intrării în vigoare a noului Cod penal și, în cazul comiterii unei infracțiuni după data de 01.02.2014, de a le supune pe acestea aceluiași tratament al stabilirii pedepsei rezultante prin cumul aritmetic prevăzut de art. 83 Cod penal din 1969.

Or, dacă persoana aflată în cursul termenului de încercare este supusă în cazul comiterii unei noi infracțiuni regimului juridic prevăzut de art. 83 Cod penal din 1969, cu atât mai mult ar trebui acceptat că pedepsele aplicate definitiv prin același mecanism juridic nu pot fi modificate prin compararea cu un alt sistem de aplicare a pedepsei, mai ales că sistemul inițial este menținut prin art.15 din Legea nr. 187/2012. Numai în ipoteza în care pedepsele componente ale cumulului aritmetic ar trebui reduse ca efect al aplicării art.6 Cod penal, atunci și pedeapsa rezultantă, stabilită tot prin cumul aritmetic ar trebui redusă în mod corespunzător.

Astfel, instanța a reținut că prin prevederea expresă în conținutul art.15 din Legea nr.187/2012 că regimul juridic al suspendării condiționate se menține și după intrarea în vigoare a noului Cod penal, suportul legal al aplicării pedepsei a existat la momentul stabilirii acesteia și se menține pe toată durata executării acesteia, fiind respectat principiul legalității pedepsei fără a se impune reducerea acesteia în baza art.6 Cod penal.

În consecință, în temeiul art.595 Cod procedură penală și art.23 din legea nr.255/2013, constatând că pedepsele aplicate condamnatului P.M. prin sentința penală nr. 269/15.06.2010 a Tribunalului Cluj nu depășesc maximul special la care s-ar putea ajunge prin aplicarea dispozițiilor noului Cod penal, iar sistemul cumulului aritmetic prevăzut de art.83 Cod penal din 1969 a fost menținut în mod expres și după

data de 01.02.2014 prin dispozițiile art.15 din Legea nr.187/2012, instanța a respins ca nefondată cererea formulată de petent și l-a obligat pe acesta la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.

Împotriva acestei hotărâri a formulat contestație condamnatul P.M. solicitând admiterea acesteia, modificarea pedepsei aplicate având în vedere că înșelăciunea în convenții prev. de art. 215 alin 3 pentru care a fost condamnat P.M. a fost dezincriminată conform noului Cod penal. În subsidiar, condamnatul solicită reducerea pedepsei aplicate de 3 ani și 6 luni închisoare, pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune, la maximumul pedepsei prevăzute de NCP pentru această faptă reglementată în art 244 alin 1, la 3 ani de zile.

Mai mult, până la data soluționării recursului promovat de condamnat la ÎCCJ, acesta s-a împăcat cu toate părțile vătămate, ele precizând expres că înțeleg să-și retragă plângerile penale. Referitor la 7 părți vătămate, condamnatul afirmă că a restituit sumele cu care le-a păgubit iar în privința părților civile R.R.I. și S.M. a reușit să încheie două contracte de cesiune a drepturilor procesuale, în favoarea familiei C., părțile civile relevând expres că nu mai au pretenții față de contestator și își retrag plângerea penală formulată.

Condamnatul precizează că părțile vătămate și-au retras plângerile penale anterior rămânerii definitive a soluției de condamnare la ÎCCJ.

În fața instanței supreme a solicitat condamnatul să se dispună schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina acestuia, în sensul constatării că a comis 9 infracțiuni de înșelăciune în concurs și nicidecum o infracțiune în formă continuată, compusă din 9 acte materiale, în vederea aplicării art. 74¹ Cod penal raportat la cele 9 infracțiuni concurente.

Curtea examinând contestația formulată, prin prisma motivelor invocate, constată că este nefondată, pentru următoarele considerente:

Spre deosebire Codul penal din 1969, în care aplicarea legii penale mai favorabile infracțiunilor definitiv judecate era prevăzută în două variante, cu reglementări diferite (art. 14 și art. 15), în noul Cod penal aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei a fost prevăzută într-o singură variantă, referindu-se doar la aplicarea **obligatorie** a legii noi, când maximumul special al pedepsei prevăzute de legea nouă este mai redus sau de o specie mai ușoară decât pedeapsa pe care o execută condamnatul, renunțându-se la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile.

Atunci când se pune problema aplicării legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, nu se mai pot analiza toate criteriile care se au în vedere în situația în care cauza este în curs de judecată, întreg textul art. 6 referindu-se doar la cuantumul pedepselor, la conținutul și limitele măsurilor educative și ale măsurilor de siguranță.

Autoritatea de lucru judecat trebuie respectată, inclusiv de către legiuitor sau judecător, astfel încât intervenția asupra condamnării și pedepsei aplicate definitiv să fie minimă. Înfrângerea autorității de lucru judecat trebuie să fie neapărat necesară, iar modificarea hotărârii definitive trebuie să se realizeze numai în limitele necesității identificate, respectiv numai atunci când s-ar încălca principiul legalității incriminării (în cazul condamnării definitive pentru infracțiuni dezincriminate de legea nouă) sau principiul legalității sancțiunii (aceeași infracțiune este pedepsită în legea nouă cu un alt tip de pedeapsă, mai ușoară, respectiv, deși este posibilă aplicarea aceluiași tip de pedeapsă, cuantumului maxim aplicabil conform legii noi este mai mic decât pedeapsa efectiv aplicată sub imperiul vechii legi).

În cadrul aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile pedepselor definitive, nu are loc o nouă individualizare judiciară a pedepsei, ci o **individualizare legală**. Aceasta, pentru că în privința legii vechi individualizarea a epuizat toate criteriile (legale și judiciare), pe când în privința legii noi, se va face numai o individualizare legală, pedeapsa putând fi redusă numai dacă depășește maximumul pe care condamnatul l-ar fi putut primi, conform legii noi, nu doar pentru fiecare infracțiune analizată separat, ci și pentru întreg complexul infracțional (forme calificate ale infracțiunii, circumstanțe agravante, tratamentul pluralității de infracțiuni).

Rațiunea dispozițiilor din art. 6 NCP nu este aceea de a-l aduce pe condamnat în aceeași situație în care s-ar fi aflat dacă succesiunea de legi ar fi intervenit în cursul procesului, ci doar de a garanta respectarea principiului legalității, înlăturând partea din pedeapsă care depășește maximumul aplicabil sub legea nouă. Pentru aplicarea dispozițiilor art. 6 NCP prezintă relevanță doar modificările limitelor de pedeapsă, nu și modificarea altor condiții de care depinde sancționarea infractorului.

În practică, singurele analize care se realizează după rămânerea definitivă a unei cauze, sunt cele referitoare la dezincriminare și, apoi, dacă ambele legi incriminează acea faptă, pentru determinarea caracterului mai favorabil se are în vedere **numai cuantumul sau conținutul pedepsei** (*mitior poena*).

În cazul pluralității de infracțiuni, inclusiv al concursului acesteia cu circumstanțele agravante sau atenuante, se vor compara rezultatele aplicate potrivit legii vechi, respectiv calculate potrivit legii noi și se va stabili legea mai favorabilă după o analiză globală a tuturor aspectelor care diminuează sau majorează pedeapsa în temeiul fiecăreia dintre cele două legi, iar în cazul concret analizat de judecător se va aplica acea lege care, **în întregul ei și în concret**, creează condamnatului o situație mai favorabilă.

Pentru alegerea legii mai blânde în cazul hotărârilor definitive se poate apela la metoda identificată de doctrina veche (V. Dongoroz): reținerea uneia dintre legi, cu excluderea absolută a celeilalte legi, ca și cum nici nu ar exista, nefiind, deci, îngăduit, pentru a ușura situația condamnatului, să se ia unele dispoziții din legea veche și altele din legea nouă și prin combinarea lor să se creeze o *lex tertia* și mai favorabilă acestuia.

La stabilirea legii mai favorabile în cazul în care legile succesive incriminează fapta și stabilesc pentru aceasta pedepse de aceeași natură, Curtea constată că singurul criteriu rămâne compararea pedepsei aplicate în baza legii vechi cu maximumul pedepsei prevăzut în legea nouă. Legea penală mai favorabilă va fi legea nouă numai dacă pedeapsa aplicată este mai mare decât maximumul special al pedepsei prevăzut de legea nouă. Acest aspect rezultă fără dubiu din art. 4 din Legea de punere în aplicare.

Nu poate fi acceptată susținerea condamnatului în sensul că înșelăciunea în convenții ar fi dezincriminată, deoarece acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave prev. de art. 215 alin. 2, 3, 5 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 și art. 40 Cod penal.

Curtea reține că în ceea ce privește faptele care au avut consecințe deosebit de grave potrivit legii anterioare (înșelăciune), ele nu sunt dezincriminate, ci se vor încadra, după caz, în dispozițiile art. 244 alin. 1 sau 2 NCP, care constituie lege penală mai favorabilă, inclusiv, din punct de vedere al limitelor de pedeapsă. Aceeași soluție se impune și în cazul infracțiunii de înșelăciune în convenții, care nu mai este incriminată în mod expres de legea nouă, însă, pot fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 244 NCP sau cele ale art. 239 alin. 2 NCP, abuz de încredere prin fraudarea creditorilor.

Așa fiind, acest motiv din cuprinsul contestației nu poate fi primit pentru cele expuse mai sus.

Mai mult, așa cum s-a subliniat în doctrină: „ **în cazul când legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei, criteriile pentru determinarea caracterului mai favorabil sunt multiple: quantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante și agravante, tentativă și recidivă. Atunci însă când, legea nouă intervine după judecarea definitivă a cauzei, pentru determinarea caracterului mai favorabil se are în vedere numai quantumul sau conținutul pedepsei (mitior poena) „.**

Condamnatul a fost trimis în judecată pentru mai multe infracțiuni, reținându-se forma concursului real prev de art 33 lit a Cod penal.

În cazul concursului de infracțiuni, s-a îmbrățișat opinia unuia dintre autorii proiectului noului cod (*Fl.Strețeanu*), în sensul că verificarea incidenței legii penale mai favorabile se realizează în două etape:

- 1) în prima etapă se analizează fiecare dintre pedepsele stabilite pentru infracțiunile concurente. Dacă depășesc maximul special prevăzut de noul cod (în general mai favorabil sub acest aspect), pedepsele vor fi reduse la acest maxim;
- 2) în a doua etapă, dacă noul Cod penal a fost identificat ca lege mai favorabilă, după prima etapă, se stabilește quantumul pedepsei care ar putea fi aplicată ca urmare a aplicării dispozițiilor privind stabilirea pedepsei în cazul concursului de infracțiuni conform art. 39 NCP. Regula este aceea a adăunerii la pedeapsa cea mai grea, a unei treimi din totalul celorlalte pedepse în cazul aplicării doar a pedepsei închisorii.

Pedeapsa rezultantă aplicată prin hotărârea definitivă va fi redusă, numai dacă ar fi mai mare decât quantumul ce a rezultat din aplicarea prevederilor de la concursul de infracțiuni din noul cod.

În sarcina condamnatului s-a reținut săvârșirea ambelor infracțiuni, pentru care a fost trimis în judecată, în formă continuată.

Aplicarea legii mai favorabile în cazul **infracțiunii continuate** se face tot într-o singură etapă, dat fiind că sub incidența vechiului cod nu a fost individualizată mai întâi o pedeapsă și apoi aplicat sporul pentru forma continuată, însă raportarea se va face la maximul special aplicabil conform noului cod, la care se adaugă sporul după natura pedepsei (**3 ani închisoare**, respectiv o treime din amendă – art. 36 alin.(1) NCP). Pedeapsa aplicată prin hotărâre definitivă, anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, va fi redusă numai dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea respectivă, plus sporul prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea continuată.

O discuție distinctă trebuie făcută față de faptul că, în timp ce sub imperiul vechiului cod puteau fi încadrate ca infracțiune continuată și actele materiale săvârșite împotriva mai multor persoane, conform art. 35 alin.(1) NCP, pe lângă unitatea de rezoluție infracțională, este necesar și ca acțiunile sau inacțiunile care se includ în conținutul infracțiunii să fie săvârșite împotriva aceluiași subiect pasiv. În acest context se pune problema, dacă această modificare a reglementării infracțiunii continuate, influențează mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile, în cazul condamnării definitive.

Opinia Curții și a unuia dintre autorii proiectului noului cod (*Fl.Strețeanu*) este în sensul că, deși potrivit legii noi faptele reținute nu mai pot constitui o infracțiune continuată, se va avea în vedere tratamentul aplicabil potrivit legii noi acestei forme

de unitate infracțională, având în vedere că pentru aplicarea dispozițiilor art. 6 NCP prezintă relevanță doar modificările limitelor de pedeapsă, nu și modificarea altor condiții de care depinde sancționarea infractorului. Referirea la tratamentul sancționator aplicabil concursului nici nu ar fi posibilă, dat fiind că nu există pedepse stabilite pentru fiecare acțiune sau inacțiune care intră în conținutul infracțiunii continuate, pedepse care să poată apoi să fie contopite.

Astfel, solicitările condamnatului de modificare a pedepsei aplicate, sunt nefondate pentru următoarele argumente:

Spre deosebire de aplicarea legii penale mai favorabile infracțiunilor cu privire la care nu s-a pronunțat o hotărâre definitivă, în cazurile ce intră sub incidența art. 6 Cod penal instanța verifică exclusiv în raport de limitele de pedeapsă prevăzute de lege care dintre acestea este mai favorabilă, fără a lua în considerare modificările condițiilor de angajare a răspunderii penale sau ale conținutului constitutiv al infracțiunii.

În cauza de față, tribunalul a constatat că spre deosebire de reglementarea anterioară, infracțiune de înșelăciune prevăzută de art. 244 Cod penal permite stingerea raportului juridic de conflict prin împăcarea părților, făcând implicit trimitere la dispozițiile art. 159 Cod penal.

În mod evident, împăcarea părților reprezintă o instituție juridică legată în mod indisolubil de modul de angajare a răspunderii penale și, așa cum s-a arătat anterior, poate forma obiectul analizei instanței exclusiv în cazurile ce intră sub incidența art. 5 Cod penal, respectiv până la judecarea definitivă a cauzei, nu și al celor corespunzătoare art.6 Cod penal, intrate sub autoritate de lucru judecat.

În consecință, susținerile condamnatului privind „modificarea” pedepsei în a cărei executare se află ca urmare a prevederii prin dispozițiile noului Cod penal a posibilității împăcării părților, sau de reparare a prejudiciului, nu sunt întemeiate, urmând a fi respinse.

În ceea ce privește domeniul de reglementare al art.6 Cod penal, tribunalul a reținut că infracțiunea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave pentru care petentul a fost condamnat se regăsește incriminată prin dispozițiile art. 244 alin.1 și 2 Cod penal, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la unu la 5 ani, spre deosebire de pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, prevăzută de art.215 alin. 2, 3, 5 din Codul penal din 1969.

Totodată, infracțiunea de uz de fals prevăzută de art.291 din codul penal din 1969, se regăsește în dispozițiile art. 323 Cod penal și are prevăzută o pedeapsă de la 3 luni la 3 ani, aceeași cu cea din vechea reglementare.

Tribunalul a stabilit că prin hotărârea de condamnare, în sarcina condamnatului s-a reținut forma continuată a ambelor infracțiuni, respectiv câte 9 acte materiale care îndeplineau condițiile prevăzute de art. 41 alin.2 Cod penal din 1969.

Prin dispozițiile art.36 Cod penal condițiile de existență a infracțiunii continuate au fost modificate, respectiv a fost restrânsă posibilitatea reținerii acestei forme a unității legale de infracțiune la ipoteza comiterii acțiunilor sau inacțiunilor împotriva aceluiași subiect pasiv, în caz contrar urmând să fie reținută existența concursului de infracțiuni.

Cu toate acestea, în cazurile ce intră sub incidența dispozițiilor art. 6 Cod penal, pentru determinarea legii penale mai favorabile, este necesară compararea pedepsei efectiv aplicate pentru unitatea legală de infracțiune (infracțiunea în formă continuată) cu maximul pedepsei ce ar putea fi aplicat tot pentru forma continuată a aceleiași infracțiuni potrivit noului Cod penal.

Astfel, potrivit regimului juridic instituit prin dispozițiile art. 36 Cod penal, pedeapsa maximă aplicabilă pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art.244 alin. 1 și 2 Cod penal, în forma continuată ar fi de 8 ani închisoare (5 ani închisoare + spor de 3 ani închisoare), iar pentru infracțiunea de uz de fals, pedeapsa maximă ce ar putea fi aplicată este de 6 ani închisoare (3 ani închisoare + spor de 3 ani închisoare).

În consecință, tribunalul a reținut sub un prim aspect că pedepsele efectiv aplicate condamnatului prin sentința penală nr. 269/2010 a Tribunalului Cluj, de 3 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de înșelăciune și de o lună închisoare pentru infracțiunea de uz de fals, nu depășesc maximul special la care s-ar putea ajunge prin aplicarea regimului juridic al infracțiunii continuate pentru infracțiunile prevăzute de art.244 alin.2 Cod penal, de 8 ani închisoare și respectiv, de 6 ani închisoare pentru cea prevăzută de art. 323 Cod penal și nu se impune reducerea acestora.

Totodată, tribunalul a stabilit că nici pedeapsa rezultantă aplicată prin sentința menționată în urma reținerii concursului de infracțiuni conform art. 33 lit. a și art. 34 lit. b Cod penal din 1969 nu depășește pedeapsa la care s-ar putea ajunge prin aplicarea dispozițiilor art. 39 Cod penal, legea veche constituind lege penală mai favorabilă și sub acest aspect. Astfel, conform art. 39 Cod penal pentru pluralitatea de infracțiuni sub forma concursului real, pedeapsa aplicabilă ar fi de 3 ani și 6 luni închisoare la care se adaugă 1/3 din pedeapsa de o lună închisoare, rezultând o pedeapsă de 3 ani,6 luni și 10 zile închisoare, mai mare decât cea de 3 ani și 6 luni închisoare efectiv aplicată.

În ceea ce privește revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 4 luni închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 1352/13.10.2005 a Judecătoriei Cluj Napoca și cumularea acesteia cu pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare menționată anterior, tribunalul a reținut următoarele:

Dispozițiile art.83 Cod penal privind revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei constituiau o normă specială, derogatoare de la sistemul tradițional consacrat de Codul penal din 1969 privind stabilirea pedepsei, potrivit sistemului cumulului juridic al pedepselor componente în cazul pluralității de infracțiuni. În consecință, tocmai din cauza caracterului de normă specială derogatoare, stabilirea pedepsei potrivit sistemului cumulului aritmetic în cazurile prevăzute de art. 83 Cod penal prevalau față de orice alt regim al pluralității de infracțiuni, indiferent dacă era vorba de recidivă sau pluralitate intermediară.

În cauza de față, tribunalul a reținut că sistemul sancționator ce a fost aplicat condamnatului P.M. a fost determinat de dispozițiile art. 83 Cod penal, prin cumul aritmetic al pedepselor stabilite pentru infracțiunile componente ale pluralității de infracțiuni, chiar dacă s-a reținut în sarcina sa și existența pluralității intermediare conform art. 40 Cod penal din 1969.

În consecință, compararea situației juridice a acestuia prin prisma intrării în vigoare a noului Cod penal trebuie raportată la dispozițiile corespondente fostului art. 83 Cod penal din 1969, iar nu la alte instituții juridice specifice pluralității de infracțiuni, cum ar fi pluralitatea intermediară sau recidiva.

Potrivit art. 15 din Legea nr. 187/2012, măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, iar regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

În consecință, se poate concluziona că a fost în intenția legiuitorului de a menține situația juridică a persoanelor care se află sub efectul suspendării condiționate a executării unei pedepse aplicate anterior intrării în vigoare a noului Cod penal și, în cazul comiterii unei infracțiuni după data de 01.02.2014, de a le supune pe acestea aceluiași tratament al stabilirii pedepsei rezultante prin cumul aritmetic prevăzut de art. 83 Cod penal din 1969.

Or, dacă persoana aflată în cursul termenului de încercare este supusă în cazul comiterii unei noi infracțiuni regimului juridic prevăzut de art. 83 Cod penal din 1969, cu atât mai mult ar trebui acceptat că pedepsele aplicate definitiv prin același mecanism juridic, nu pot fi modificate, prin compararea cu un alt sistem de aplicare a pedepsei, mai ales că sistemul inițial este menținut prin art.15 din Legea nr. 187/2012. Numai în ipoteza în care, pedepsele componente ale cumulului aritmetic ar trebui reduse, ca efect al aplicării art.6 Cod penal, atunci și pedeapsa rezultantă, stabilită tot prin cumul aritmetic ar trebui redusă în mod corespunzător.

Astfel, tribunalul a reținut că prin prevederea expresă în conținutul art.15 din Legea nr.187/2012 că regimul juridic al suspendării condiționate se menține și după intrarea în vigoare a noului Cod penal, suportul legal al aplicării pedepsei a existat la momentul stabilirii acesteia și se menține pe toată durata executării ei, fiind respectat principiul legalității sancțiunii fără a se impune reducerea acesteia în baza art.6 Cod penal.

Pentru motivele ce preced, contestația condamnatului se va respinge ca nefondată în baza art. 425¹ pct.1 alin 7 lit.b NCPP.

Se va stabili onorariu apărător din oficiu la 25 lei ce se va achita Baroului de Avocati Cluj din FMJ, în favoarea av...., conform art 272 alin 1 NCPP.

Va fi obligat condamnatul să achite statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare, conform art. 275 pct 4 alin 2 NCPP. (Judecător Delia Purice)

Citarea inculpatului deținut în străinătate. Lipsă de procedură. Nulitatea absolută. Soluționarea cauzei în lipsa inculpatului echivalează cu încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 453 din 14 mai 2014

Prin sentința penală nr. 495 din 18 aprilie 2013 pronunțată în dosarul nr. .../211/2009 a Judecătoriei Cluj-Napoca, în baza art 208 al 1-209 al 1 lit a, e, g si i Cp cu aplic art 41 al 2 Cp a fost condamnat inculpatul R.V., ..., la 3 ani închisoare.

În baza art 85 Cp a fost anulată suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatului prin sp 151/13.02.2007 a Judecătoriei Cluj-Napoca și a pedepsei de 2 ani închisoare aplicată inculpatului prin sp 405/15.05.2008 a Judecătoriei Cluj-Napoca pe care le-a contopit cu pedeapsa aplicată în cauza stabilind pedeapsa de 3 ani închisoare pe care a suspendat-o sub supraveghere pe 6 ani termen de încercare.

S-a încredințat supravegherea Serviciului de Probatiune de pe lângă Tribunalul Cluj.

Pe durata termenului de încercare inculpatul se va supune măsurilor de supraveghere prev de art 86 ind 3 al 1 lit a-d Cp.

Pune în vedere inculpatului prev. art. 86 ind 4 C.pen.

În baza art 118 al 1 lit e și al 4 Cp s-a confiscat de la inculpat suma de 1.500 lei (fapta 3 din R).

În baza art 14/346 Cpp s-au admis acțiunile civile exercitate de partile civile D.M.I., domiciliat în ..., P.I., ..., și R.R.I., domiciliat ... și a fost obligat inculpatul la plata către aceștia a sumelor de 1.600 lei, de 2.700 lei respectiv de 200 lei.

S-a luat act ca partile vătămate SC V. SRL prin reprezentant G.V. domiciliat în ... și SC P. SA cu sediul în ..., nu s-au constituit parti civile și că partea vătămată S.L., domiciliat în ..., a renunțat la constituirea de parte civilă.

În baza art. 191 al. 1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul la 2000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin Rechizitoriul nr. 1360/P/2005 din data de 20.01.2009 Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a dispus trimiterea în judecată în stare de libertate a inculpatului R.V., pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în formă continuată (patru acte materiale), prev. de art. 208 alin.1, art. 209 alin. 1 lit. a, e, g și i din Cod penal, cu aplic. art. 41 alin.2 Cod penal, în fapt reținându-se ca în perioada ianuarie – iunie 2005, în baza aceleiași rezoluții infracționale, împreună cu alte persoane, pe timp de noapte, din loc public și prin efracție a sustras părților vătămate D.M.I., SC V. SRL, S.L., R.R.I. și SC P. SA, bunuri în valoare totală de aproximativ 7000 lei.

În faza de urmărire penală, situația de fapt a fost probată prin: procese-verbale de consemnare a plângerii penale și procese verbale de sesizare din oficiu; declarațiile părților vătămate; procese-verbale de recuperare a bunurilor sustrate; declarații martori; declarațiile inculpatului în care acesta a recunoscut comiterea celor patru acte materiale și a descris modul săvârșirii acestora.

În faza de judecată s-au readministrat în parte mijloacele de probă din cursul urmăririi penale, procedându-se la audierea părților vătămate S.L., D.M.I., F.C.M. și a martorilor P.I., J.V.D., S.M.B., D.C.D., K.S..

Deși legal citat, atât în procedură simplă cât și cu mandate de aducere, inculpatul nu s-a prezentat la judecată.

Analizând întregul material probator instanța a reținut următoarea situație de fapt:

1. La sfârșitul lunii ianuarie 2005, pe timp de noapte, în 3 zile diferite, inculpatul R.V. a sustras 9 mc de cherestea rășinoasă, din satul Muntele Rece, jud. Cluj pe care a transportat-o cu autoutilitara condusă de martorul G.F. în satul ..., jud. Cluj, unde a vândut 4 mc numitului H.G. cu suma de 400 lei. Restul de 5 mc i-a vândut în Cluj-Napoca numitului P.I. cu suma de 1500 lei.

În cursul urmăririi penale partea vătămată D.M.I. a descoperit cantitatea de cherestea vândută numitului P.I., în curtea acestuia, reușind să o identifice după marcaje. Organele de poliție au ridicat această cantitate de cherestea și au restituit-o părții vătămate.

2. La datele de 20.02.2005 în jurul orei 14,00 și 21.10.2005 în jurul orei 22,00 inculpatul a sustras din depozitul aparținând SC V. SRL situat pe ... din Cluj-Napoca 8 mc de cherestea, pe care a vândut-o martorului P.I.. Organele de poliție au ridicat această cantitate de cherestea și au restituit-o părții vătămate.

3. În seara de 16.06.2005, în timp ce se afla în curtea imobilului situat pe str. ... din Cluj-Napoca unde se efectuau lucrări de construcție, inculpatul R.V. a sustras 2 telefoane mobile care aparțineau părților vătămate S.L. și R.R.I.. Aceste telefoane au fost vândute martorului B.R.L. cu suma de 500.000 ROL, care, la rândul său, a vândut telefoanele numitului G.I. cu suma de 4.500.000 ROL și care le-a vândut unei persoane necunoscute cu suma de 6.000.000 ROL. Prejudiciul a rămas nerecuperat.

4. La data de 20.06.2005, în jurul orei 5,00, în timp ce se afla pe str. ... din Cluj-Napoca, inculpatul R.V. a desfăcut prin forțarea B.onul rezervorului capului de tractor marca Mercedes cu nr. de înmatriculare ..., aparținând părții vătămate SC P. SA, după care, folosind o canistră de 35 de litri și un furtun a sustras motorină, moment în care a fost surprins de către agentul de pază K.S., care l-a reținut și l-a predat organelor de poliție.

Fapta inculpatului R.V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în formă continuată (patru acte materiale), prev. de art. 208 alin.1, art. 209 alin. 1 lit. a, e, g și i din Cod penal, cu aplic. art. 41 alin.2 Cod penal.

La individualizarea pedepsei ce a aplicat-o instanța a ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei prev. de art.72 Cod penal si in acest context de sinceritatea inculpatului din cursul urmăririi penale, de lipsa, la data faptei, a antecedentei penale, de gradul concret de pericol social al infracțiunii care rezultă din valoarea prejudiciului (aproximativ 7000 lei), care a fost recuperat în bună măsură și - mai ales, din *împrejurarea că de la data comiterii faptei și până în prezent au trecut mai mult de 8 ani, timp în care ecoul social al acestor infracțiuni s-a atenuat.*

Fata de cele aratate instanța l-a condamnat inculpatul R.V. la 3 ani închisoare.

În baza art 85 Cp a fost anulată suspendarea conditionată a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatului prin sp 151/13.02.2007 a Judecatoriei Cluj-Napoca și a pedepsei de 2 ani închisoare aplicată inculpatului prin sp 405/15.05.2008 a Judecatoriei Cluj-Napoca pe care le-a contopit cu pedeapsa aplicată în cauza stabilind pedeapsa de 3 ani închisoare pe care, având în vedere considerentele din precedent, o va suspenda sub supraveghere pe 6 ani termen de încercare.

Pe durata termenului de încercare, acesta se va supune măsurilor de supraveghere prev. de art. 86 ind. 3 al. 1 lit. a-d C.pen.

S-a pus în vedere inculpatului prev. art. 86 ind 4 C.pen. referitoare la revocarea suspendării sub supraveghere în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni, ori în cazul neîndeplinirii măsurilor de supraveghere.

În baza art 118 al 1 lit e și al 4 Cp s-a confiscat de la inculpat suma de 1.500 lei (fapta 3 din R).

În baza art 14/346 Cpp s-au admis acțiunile civile exercitate de partile civile D.M.I., P.I. și R.R.I. și a fost obligat inculpatul la plata către aceștia a sumelor de 1.600 lei, de 2.700 lei respectiv de 200 lei.

S-a luat act că partile vătămate SC V. SRL prin reprezentant G.V. și SC P. SA nu s-au constituit parti civile și că partea vătămată S.L., a renunțat la constituirea de parte civilă.

În baza art. 191 al. 1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul la 2000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA CLUJ-NAPOCA care a solicitat admiterea căii de atac, desființarea sentinței atacate doar în ceea ce privește recalificarea faptei din art.208, 209 lit.a,e,g și i C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 C.pen. în art.228 lit.g,d NCP cu aplic.art.35 NCP, apreciind că sub aspectul modalității de executare, este oportună suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante, având în vedere împrejurarea că inculpatul a executat o pedeapsă în străinătate, acesta fiind motivul pentru care nu a participat la soluționarea procesului la Judecătoria Cluj Napoca.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Din declarația dată de inculpat în fața Curții reiese fără dubiu că acesta a fost deținut în străinătate în Penitenciarul Tegel în perioada decembrie 2008-august 2010 și de asemenea în perioada 9 noiembrie 2012- 1 aprilie 2014, aceste susțineri coroborându-se și cu actele scrise atașate cauzei.

În aceste condiții este evident că inculpatul a lipsit de la judecarea cauzei derulat în fața instanței de fond, de la 26 februarie 2009- 18 aprilie 2013.

Potrivit practicii judiciare constante în materie, inculpatul deținut se citează la penitenciar, chiar dacă acesta este privat de libertate în străinătate, pentru executarea unei pedepse, întrucât textul de lege nu face nicio distincție după cum locul de încarcerare se află în țară sau străinătate.

Așa fiind, se observă doar că pe parcursul judecării cauzei în fața judecătorei, inculpatul R.V. a fost citat de la domiciliu și prin publicitate la sediul Consiliului Local în a cărui rază teritorială s-a săvârșit infracțiunea.

Judecătoria Cluj-Napoca nu este în culpă, deoarece magistratul fondului nu avea de unde să cunoască că inculpatul se află deținut într-o închisoare din străinătate.

Cu toate acestea se impune rejudecarea cauzei de către prima instanță pentru respectarea dreptului la apărare a inculpatului și la un proces echitabil.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, Judecătoria Cluj-Napoca trebuie să-i asigure inculpatului R.V. ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și să asigure echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României - Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Prezența inculpatului la judecată este necesară și prin prisma cauzei CEDO Constantinescu contra României pentru a se respecta prevederile art. 6 din CEDO, dispoziții ce impun pentru magistrați examinarea cauzei în fapt și în drept, neputând proceda la o apreciere globală asupra vinovăției sau inocenței inculpatului, fără a-l asculta pe acesta, și fără a evalua, în mod direct, elementele de probă prezentate personal de apelant, în caz contrar procedura derulată în fața judecătorilor neîndeplinind exigențele unui proces echitabil.

Așa fiind, câtă vreme judecarea cauzei s-a derulat în fața primei instanțe fără prezența inculpatului arestat în străinătate, care nu a fost nici măcar citat, Curtea apreciază că în speță există un caz de nulitate absolută vizat de art. 281 lit e NCPP, ce impune în baza art. 421 pct 2 lit b NCPP, admiterea apelului Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca împotriva sentinței penale nr. 495 din 18 aprilie 2013 a

Judecătoria Cluj Napoca pe care o va desființa în întregime și va dispune rejudecarea cauzei de către Judecătoria Cluj Napoca.

Cu ocazia rejudecării cauzei magistratul fondului va relua procedura judiciară de la primul act procesual necesar respectiv citarea inculpatului din România de la noul loc de detenție, Penitenciarul Gherla, va proceda la audierea acestuia, va încuviința toate probele propuse de acuzare și apărare în favoarea și în defavoarea inculpatului Roșu, pentru a pronunța o soluție legală și temeinică în cauză.

Se va constata că inculpatul R.V. este arestat în altă cauză.

Se va stabili. onorariu apărător oficiu la 50 lei ce se achită Baroului de Avocați Cluj din FMJ, în baza art. 272 alin 1 NCPP.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului, în baza art. 275 pct 4 alin 3 NCPP. (Judecător Delia Purice)

**Aplicarea legii penale mai favorabile conform art. 6 NCP. Incest.
Absorbirea infracțiunii de incest în infracțiunea de viol potrivit Noului Cod pr.
inexistența a două infracțiuni concurente. Respingerea contestației**

***Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 287 din
28 mai 2014***

Prin sentința penală nr. 236 din 28 martie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../117/2014 a Tribunalului Cluj, în baza art.23 din Legea 255/2013 raportat la art.595 NCPP, s-a admis sesizarea formulată de către Comisia de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile din cadrul Penitenciarului Gherla, privind pe condamnatul **O.N.G.**, ..., deținut în Penitenciarul Gherla.

S-a descontopit pedeapsa rezultantă de 8 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza II, lit.b, d, e C.penal din 1969, aplicată prin sentința penală nr.129/F/13.12.2011 a Tribunalului Bistrița Năsăud și le-a repus în individualitatea lor pedepsele componente, după cum urmează:

- pedeapsa de 8 ani închisoare și interzicerea pe timp de 4 ani a drepturilor prev.de art.64 lit.a teza II și b, d, e C.penal din 1969, pentru infracțiunea de viol, p.p.de art.197 al.1,2 și al.3 teza I, art.41 al.2 C.penal din 1969 și art.320 ind.1 C.pr.pen.;
- pedeapsa de 3 ani închisoare pentru infracțiunea de incest, p.p.de art.203 cu art.41 al.2 C.penal din 1969.

S-a dispus înlăturarea din încadrare a prev.art.203 C.penal din 1969, și s-au reținut prev.art.218 al.3 lit.b NCP.

S-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa de 8 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de viol, p.p.de art.218 al.3 lit.b NCP și interzicerea pe timp de 4 ani a drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b),e) și f) NCP.

Au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b),e) și f) NCP, ca pedeapsă accesorie.

S-au menținut restului dispozițiilor sentinței de condamnare.

S-a dispus anularea MEPI nr.208 emis în baza sentinței penale nr.129/F/13.12.2011 și emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În baza art. 275 alin. (3) C. proc. pen., cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin cererea înregistrată sub nr.de mai sus, s-a solicitat instanței aplicarea legii penale mai favorabile în ceea ce-l privește pe condamnatul O.N.G..

Din actele și lucrările dosarului, instanța a reținut faptul că prin sentința penală nr.129/F din 13.12.2011 a Tribunalului Bistrița Năsăud, s-a dispus condamnarea numitului O.N.G. la pedeapsa rezultantă de 8 ani închisoare. Acest quantum total a rezultat prin contopirea următoarelor pedepse: de 8 ani închisoare pentru infracțiunea prev.de art.197 al.1, al.2 lit.b ind.1 și al.3 teza I cu art.41 al.2 C.penal din 1969 și art.320 ind.1 C.pr.pen., cu 4 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza II, b,d,e C.penal din 1969 și 3 ani închisoare pentru infracțiunea prev.de art.203 cu art.41 al.2 C.penal din 1969 și art.320/1 C.pr.pen.

Noul Cod Penal cuprinde aceste fapte în art.218 al.1 și 3 lit.b și c cu art.35 al.1, art.36 al.1 NCP și art.396 al.10 C.pr.pen., cu art.66 lit.a,b,e,f NCP. Ca atare, legea penală mai favorabilă intervine cu privire la necesitatea înlăturării din încadrare a prev.art.203 C.penal din 1969 având în vedere că se rețin prev.art.218 al.3 lit.b NCP.

Pe cale de consecință, a fost admisă sesizarea formulată de către Comisia de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile din cadrul Penitenciarului Gherla, privind pe condamnatul **O.N.G.**, ..., deținut în Penitenciarul Gherla.

S-a dispus descontopirea pedepsei rezultante de 8 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza II, lit.b, d, e C.penal din 1969, aplicată prin sentința penală nr.129/F/13.12.2011 a Tribunalului Bistrița Năsăud și repunerea în individualitatea lor a pedepselor componente, după cum urmează:

- pedeapsa de 8 ani închisoare și interzicerea pe timp de 4 ani a drepturilor prev.de art.64 lit.a teza II și b, d, e C.penal din 1969, pentru infracțiunea de viol, p.p.de art.197 al.1,2 și al.3 teza I, art.41 al.2 C.penal din 1969 și art.320 ind.1 C.pr.pen.;
- pedeapsa de 3 ani închisoare pentru infracțiunea de incest, p.p.de art.203 cu art.41 al.2 C.penal din 1969.

S-a dispus înlăturarea din încadrare a prev.art.203 C.penal din 1969, și se rețin prev.art.218 al.3 lit.b NCP.

S-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa de 8 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de viol, p.p.de art.218 al.3 lit.b NCP și interzicerea pe timp de 4 ani a drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b),e) și f) NCP.

S-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b),e) și f) NCP, ca pedeapsă accesorie.

Au fost menținute restului dispozițiilor sentinței de condamnare.

S-a dispus anularea MEPI nr.208 emis în baza sentinței penale nr.129/F/13.12.2011 și emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În baza art. 275 alin. (3) C. proc. pen., cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Împotriva hotărârii instanței de fond, a formulat contestație condamnatul O.N.G. solicitând admiterea acesteia, desființarea sentinței atacate și judecând, să se dispună reducerea pedepsei aplicate, având în vedere că nu mai există instituția concursului, infracțiunea de incest fiind absorbită în infracțiunea de viol.

Curtea examinând contestația formulată, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

În mod judicios, Tribunalul Cluj a reținut faptul că prin sentința penală nr.129/F din 13.12.2011 a Tribunalului Bistrița Năsăud, s-a dispus condamnarea numitului O.N.G. la pedeapsa rezultantă de 8 ani închisoare. Acest quantum total a rezultat prin contopirea următoarelor pedepse: de 8 ani închisoare pentru infracțiunea de viol prev.de art.197 al.1, al.2 lit.b ind.1 și al.3 teza I cu art.41 al.2 C.penal din 1969 și art.320 ind.1 C.pr.pen., cu cea de 4 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a

teza II, b, d, e C.penal din 1969 și cu cea de 3 ani închisoare pentru infracțiunea de incest prev.de art.203 cu art.41 al.2 C.penal din 1969 și art.320/1 C.pr.pen.

Noul Cod Penal incriminează aceste fapte în art.218 al.1 și 3 lit.b și c cu art.35 al.1, art.36 al.1 NCP și art.396 al.10 C.pr.pen., cu art.66 lit.a, b, e, f NCP.

Curtea reține că potrivit Noului Cod penal, infracțiunea de incest nu mai are o existență de sine stătătoare, ea fiind absorbită de infracțiunea de viol prev de art 218 alin.3 lit b NCP, care pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani întreținerea de raporturi sexuale normale, orale sau anale cu o victimă cu care inculpatul este rudă în linie directă.

Potrivit sentinței penale nr. 129 din 13 decembrie 2011 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, rămasă definitivă rezultă că acest condamnat a întreținut prin constrângere raporturi sexuale normale și orale cu fiica sa, Oniga Niculina în vârstă de 11 ani, împotriva voinței acesteia, faptă ce se încadrează în art. 218 alin 3 lit b NCP, întrucât inculpatul este rudă în linie directă cu victima.

Potrivit art. 6 NCP când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru fapta comisă, se reduce la acest maxim.

În mod corect Tribunalul Cluj a descontopit pedepsele de 8 ani închisoare și 3 ani închisoare, a înlăturat din concursul de infracțiuni pedeapsa de 3 ani închisoare pentru infracțiunea de incest, urmând ca acest contestator să execute în detenție, doar pedeapsa de 8 ani închisoare pentru infracțiunea de viol.

Potrivit Noului Cod penal infracțiunea de viol comisă de contestator, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Câtă vreme, Tribunalul Bistrița i-a aplicat o pedeapsă de 8 ani închisoare, care nu depășește maximul special prevăzut de Noul Cod penal, respectiv acela de 12 ani închisoare, rezultă fără dubiu că soluția Tribunalului Cluj este legală și temeinică, urmând a fi menținută.

Pentru motivele ce preced, Curtea va respinge ca nefondată contestația formulată de condamnatul O.N.G. împotriva sentinței penale nr. 236 din 28 martie 2014 a Tribunalului Cluj, în baza art. 425¹ alin 7 pct 1 lit b NCPP.

Se va stabili onorariu aprător oficiu la 100 lei ce se va achita Baroului de Avocați Cluj din FMJ (av. Borz Bianca), în baza art. 272 alin 1 NCPP.

Va fi obligat contestatorul să achite statului 300 lei cheltuieli judiciare, în baza art. 275 pct 4 alin 2 NCPP: (Judecător Delia Purice)

Interpretarea probelor. Revenirea inculpatului asupra declarațiilor date în faza urmăririi penale. Lipsă de relevanță. Aplicarea legii penale mai favorabile

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 536 din 4 iunie 2014

Prin sentința penală nr. 61 din 25 ianuarie 2013 pronunțată în dosarul nr. .../100/2011 a Tribunalului Maramureș au fost condamnați inculpații:

1.B.S. - ..., porecla „S.B.”, ..., pentru comiterea infracțiunilor de:

- inițiere și constituire a unui grup în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art.8 din Legea nr.39/2003 raportat la art.323 Cod penal, cu aplicarea art.74 lit.a, 76 lit.c Cod penal la pedeapsa de **2 ani închisoare**;

- trafic de droguri de risc prev. de art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000 cu aplicarea art.74 lit.a, 76 lit.c Cod penal la pedeapsa de **2 ani și 6 luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani;**

- complicitate la trafic de droguri de risc în modalitatea introducerii în țară a acestora, fără drept, prev. de art.26 Cod penal raportat la art.3 alin.1 din Legea nr.143/2000 cu aplicarea art.41 al.2 Cod penal, cu aplicarea art.74 lit.a și art.76 lit.a Cod penal la pedeapsa de **4 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani.**

În temeiul art.33 lit.a, 34 lit.b și 35 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de **4 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani.**

În temeiul art.71 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal.

2. C.T.A. ..., pentru comiterea infracțiunilor de:

- aderare la un grup în vederea săvârșirii de infracțiuni și sprijinirea acestuia prev. de art.8 din Legea nr.39/2003 raportat la art.323 Cod penal, cu aplicarea art.74 lit.a, 76 lit.c Cod penal la pedeapsa de **2 ani închisoare;**

- trafic de droguri de risc în forma introducerii acestora fără drept în țară prev. de art.3 alin.1 din Legea nr.143/2000 cu aplicarea art.74 lit.a, 76 lit.a Cod penal la pedeapsa de **4 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani.**

În temeiul art.33 lit.a, 34 lit.b și 35 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de **4 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani.**

În temeiul art.71 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal.

În temeiul art.191 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul B.S. să plătească statului 2.000 lei cheltuieli judiciare, iar pe inculpatul C.T.A. l-a obligat la 1.500 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului.

Analizând probele administrate în cauză atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza cercetării judecătorești, prima instanță a reținut următoarele:

Inițial, într-un alt dosar nr....D/P/2010 al D.I.I.C.O.T. - Biroul Teritorial Maramureș s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților M.G., M.V.A. și S.M. pentru comiterea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional prev. de art.8 din Legea nr.39/2003 raportat la art.323 Cod penal și trafic de droguri de risc prev. de art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, iar inculpatul M.G. și pentru art.3 alin.1 din Legea nr.143/2000.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș sub dosar nr..../100/2010, iar prin sentința penală nr.525/30.12.2010 s-a dispus condamnarea inculpaților la pedepse privative de libertate. S-a reținut că în vara anului 2009, inculpatul M.G., după o înțelegere prealabilă cu nepotul său inculpatul M.V.A., revenind din Spania în România, a introdus ilegal în țară cantitatea de 2 kg hașiș (rezină de cannabis) pe care a depozitat-o la locuința inculpatului M.V.A.. În perioada următoare, inculpatul M.G. a reușit să vândă circa 400 gr. hașiș pe raza municipiului Satu Mare, restul cantității rămânând la locuința inculpatului M.V.A.. În cursul lunii aprilie 2010, inculpatul M.G. a ridicat o cantitate importantă de drog, punând-o în vânzare prin intermediul inculpatului S.M., acesta din urmă oferind droguri mai

multor tineri din Sighetu Marmației și investigatorului sub acoperire. Cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la locuința inculpatului M.V.A. s-a mai găsit 61,5 grame rezină de cannabis.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr.942.293/6.05.2010 întocmit de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul Direcției de Combatere a Criminalității Organizate – Brigada Cluj Napoca a rezultat că probele ridicate de la inculpatul S.M. aveau masa de 296,8 grame rezină de cannabis, respectiv masa de 77,6 grame din aceeași substanță psihotropă.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr.942.294/6.05.2010 întocmit de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor a rezulta că proba ridicată de la M.V.A. este constituită din 61,5 grame rezină de cannabis. În raport se arată că rezina de cannabis face parte din Tabelul anexă nr.III din Legea nr.143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

După condamnarea în primă instanță, pe parcursul judecării apelului său de către Curtea de Apel Cluj, inculpatul M.G. (care până la acel moment s-a prevalat de dreptul său procesual la tăcere) a formulat un denunț prin care a arătat modalitatea procurării drogurilor din Spania și apoi felul în care au fost introduse în România, respectiv că în comiterea infracțiunilor mai sunt implicate două persoane, și anume inculpații B.S. și C.T.A., trimiși în judecată pentru aceste fapte în prezentul dosar.

Din probatoriul administrat în cauză a rezultat că în cursul anului 2009, numitul M.G. lucra în Spania împreună cu vărul soției sale, inculpatul C.T.A..

M.G. l-a cunoscut pe inculpatul B.S. încă din perioada anilor 2002-2003, întâlnindu-se ocazional. În cursul anului 2009, inculpatul B.S. i-a vândut lui M.G. un autovehicul vechi, prețul urmând să-l achite când va avea bani.

În perioada iulie – august 2009, inculpatul B.S. și M.G. au purtat discuții legate de droguri. În acest context, M.G. a luat legătura telefonic cu nepotul său, M.V.A., întrebându-l despre posibilitatea comercializării de droguri în țară. M.V.A. i-a comunicat că ar exista această posibilitate și l-ar ajuta și el. Toate aceste aspecte i-au fost aduse apoi la cunoștință de către M.G. inculpatului B.S..

Știind că ruda sa, inculpatul C.T.A. urma să se întoarcă în România, M.G. l-a abordat pe acesta și i-a propus să transporte în bagajul său personal droguri, pentru acest serviciu promițându-i o sumă de bani. În perioada următoare M.G. l-a dus pe inculpatul C.T.A. la o terasă unde s-au întâlnit cu inculpatul B.S.. M.G. și inculpatul B.S. i-au propus inculpatului C.T.A. să accepte să transporte droguri în bagajul său personal până în România, promițându-i suma de 1.000 euro. Inițial inculpatul C. a refuzat, motivând că este prea periculos și nu vrea să se implice, părăsind terasa, însă după circa 30 de minute a fost chemat din nou pe terasă de către M.G.. Inculpatului C. i s-a repetat propunerea, promițându-i-se o sumă mai mare, de 1.500 euro, bani pe care i-ar fi primit după introducerea drogurilor în țară. Cu acea ocazie, atât inculpatul B.S. cât și M.G. i-au explicat că nu are motive de teamă, deoarece dacă drogurile ar fi descoperite în bagajul său, el nu ar fi recunoscut că bagajul îi aparține.

Inculpatul C.T.A. a acceptat în final propunerea, iar în apropierea datei pentru întoarcerea în România, inculpatul B.S. și numitul M.G. au adus calupurile cu cantitatea de 2 kg hașiș la locuința acestuia din urmă, apoi le-au ascuns în bagajul inculpatului C.T.A., geanta de voiaj rămânând în apartamentul unde cei doi locuiau împreună.

După câteva zile, inculpatul C.T.A. s-a îmbarcat într-un autocar spre România, fiind condus de M.G. și inculpatul B.S., pentru a supraveghea îndeaproape drogurile. Înainte de îmbarcare, M.G. l-a instruit cum să procedeze, respectiv pentru început a rupt eticheta aplicată pe bagajul inculpatului C. de către șoferul autocarului, etichetă

ce conținea numele posesorului, apoi i-a atras atenția să nu recunoască că bagajul respectiv este al lui dacă ar fi fost depistat la intrarea în țară. Inculpatul C.T.A. s-a deplasat în România împreună cu M.G., în timp ce inculpatul B.S. a rămas în Spania.

La destinație, în municipiul Satu Mare, inculpatul C.T.A. a fost condus de M.G. la domiciliul nepotului său, M.V.A., potrivit înțelegerii avute cu acesta, unde au despachetat drogurile și au rămas câteva zile.

Ulterior, drogurile au fost comercializate potrivit celor reținute în dosarul nr....D/P/2010 al D.I.I.C.O.T.-Biroul Teritorial Maramureș, respectiv dosarul nr.../100/2010 al Tribunalului Maramureș.

Starea de fapt expusă rezultă din coroborarea declarațiilor martorului M.G., inculpatului C.T.A. date în cursul urmăririi penale, ale martorilor M.V.A. și M.I., procesele-verbale de confruntare dintre M.G. și inculpatul C.T.A., dintre M.G. și inculpatul B.S. și dintre inculpații C.T.A. și B.S., copiile rapoartelor de constatare tehnico-științifică nr.942293 și nr.942294/5 mai 2010 privind cantitatea și natura substanței psihotrope ridicate de la M.V.A. și S.M., proces-verbal și planșa foto de recunoaștere a inculpatului B.S. de către inculpatul C.T.A. și martorul M.G..

Astfel martorul M.G., în denunțul formulat inițial și apoi în declarațiile date în cursul urmăririi penale (fila 40) și în fața instanței (fila 75) a arătat că l-a cunoscut pe inculpatul B.S. în cursul anului 2002, în acea perioadă știind că îl cheamă H.S. și îi spunea „B.”. În cursul urmăririi penale martorul l-a recunoscut pe inculpatul B.S. (planșa foto filele 44-46), iar în ședința publică din 8 martie 2012 martorul l-a identificat pe inculpatul B.S. prezent ca fiind persoana cunoscută în Spania pe numele H. zis „B.”. Martorul a mai arătat că în cursul anului 2009 inculpatul B.S. l-a întrebat dacă cunoaște pe cineva în România care cumpără droguri, martorul luând legătura telefonic cu nepotul său M.V.A., acesta comunicându-i că ar avea un cumpărător. I-a relatat inculpatului B.S. cele comunicate de nepotul său, inculpatul spunându-i să țină legătura cu acesta. Au purtat mai multe discuții legate de droguri, stabilind ca inculpatul B.S. să cumpere drogurile din banii săi, inculpatul C.T.A. să le introducă în țară, iar martorul să le vândă prin intermediul nepotului său, M.V.A.. Au cumpărat drogurile din Spania și după circa o săptămână, martorul și inculpatul C. s-au întors în România cu un autocar, inculpatul C. având drogurile în bagajul său. Au rămas circa 4 zile la locuința martorului M.V.A., după care sau deplasat în localitatea lor de domiciliu Săpânța, drogurile rămânând la M.V.A..

Aceste aspecte sunt confirmate de inculpatul C.T.A., care în faza de urmărire penală (filele 74-76) a declarat că în anul 2007 a plecat în Spania la lucru, muncind în agricultură, unde îi găsisse loc de muncă M.G.. În cursul lunii august 2009, M.G. i-a propus ca atunci când se va întoarce în România să transporte în bagajele personale „niște marfă care valorează bani mulți”, pentru acest serviciu promițându-i o sumă de bani. Inculpatul și-a dat seama că nu poate fi vorba despre altceva decât despre droguri. Cu câteva zile înainte să revină în România, M.G. l-a dus la o altă întâlnire cu un bărbat poreclit „S.B.”. Cu ocazia audierii la poliție, dar și de către procuror în prezența apărătorului din oficiu, i s-a prezentat o planșă foto și a recunoscut în fotografie pe S.B.I, aflând că în realitate se numește B.S.. Inculpatul C.T.A. a arătat că menționează cu siguranță că este acel bărbat cu care M.G. s-a întâlnit în luna august 2009, împreună cu el, în Spania. Au purtat discuții și amândoi i-au propus să accepte să transporte în bagaj până în România o marfă care valorează mulți bani pentru suma de 1.000 euro. Știind că este vorba de droguri, le-a spus celor doi că nu merge pe autocar cu așa ceva și i-a lăsat pe terasă. După circa 30 de minute, M.G. l-a chemat să coboare din nou și împreună cu B.S. i-au propus suma de 1.500 euro ca să transporte drogurile. Ambii i-au explicat că dacă drogurile vor fi descoperite la vamă în bagajul

său să nu recunoască că acel bagaj îi aparține, astfel că în cele din urmă a fost de acord cu propunerea lor. M.G. împreună cu B.S. i-au ascuns în geantă o cantitate de drog, iar după ce pe geantă a fost aplicat tichetul cu numele său, M.G. a rupt tichetul, pentru ca în cazul în care ar fi fost depistată la vamă să nu se știe a cui este. S-a întors în țară împreună cu M.G. cu același autocar, deplasându-se în municipiul Satu Mare la locuința martorului M.V.A., unde M.G. a deschis geanta inculpatului C. și a scos 4 pachete învelite în staniol, peste care era lipită bandă scotch de culoare maro. Nu a mai primit suma de 1.500 euro promisă de M.G. și B.S..

Martorul M.V.A. (fila 59 din dosarul de urmărire penală și fila 78 din dosarul instanței) a declarat că în vara anului 2009 a purtat discuții telefonice cu unchiul său M.G., acesta din urmă interesându-se dacă ar putea vinde droguri în România. Martorul i-a spus că ar exista această posibilitate și l-ar ajuta și el. M.G. a venit ulterior la locuința sa, însoțit de inculpatul C.T.A., și a despachetat dintr-o geantă de voiaj 4 calupuri a câte 500 grame învelite în bandă scotch. M.G. și C.T.A. au rămas la domiciliul său aproximativ o săptămână. La un moment dat l-a auzit pe C.A. spunând că el și-a făcut treaba și trebuie să-și primească plata indiferent dacă se vinde sau nu marfa respectivă, respectiv trebuie să primească 1.500 euro.

În cauză au fost audiați și martorii M.A. și S.M., declarațiile acestora fiind mai puțin semnificative, martorii necunoscând aspecte cu privire la introducerea drogurilor în țară, martorul S.M. ocupându-se ulterior, în cursul anului 2010, de vânzarea unei cantități din drogurile aduse.

Inculpatul B.S. a negat acuzațiile ce îi sunt aduse, în declarațiile date arătând că îl cunoaște pe M.G. din perioada anilor 2003-2003 sub numele „G.” și doar în cursul cercetărilor a aflat că se numește M.G.. A arătat că în cursul anului 2008 sau 2009 i-a vândut lui M.G. o mașină pe care nu i-a plătit-o. Legat de împrejurarea că M.G. a declarat că ar fi implicat și el în activitățile de trafic de droguri, inculpatul B.S. a arătat că acest lucru se explică prin dorința de răzbunare a lui M.G., întrucât îl presa să-i restituie suma de bani ce i-o datora (prețul mașinii vândute) – (fila 96 din dosarul de urmărire penală, fila 62 din dosarul instanței).

Inculpatul C.T.A. a avut o poziție oscilantă pe parcursul procesului penal, în declarațiile date în faza de urmărire penală recunoscând faptele de comiterea cărora este acuzat, pentru ca în fața instanței să revină asupra acestor declarații, arătând că în februarie 2011 M.G. i-a trimis o scrisoare în care îi spunea să declare că el ar fi introdus drogurile în țară împreună cu un numit H.S.. M.G. mai spunea că dacă va proceda așa lui i se va reduce din pedeapsă, iar inculpatul C. nu va păți nimic, urmând să-și primească și banii pentru perioada lucrată în Spania. Scrisoarea i-a fost trimisă prin soția lui M.G.. Inculpatul C.T.A. a mai arătat că prima declarație i-a fost dictată de organele de cercetare penală, fiind supus unor presiuni, iar în fața procurorului, asistat fiind de un apărător desemnat din oficiu, i-a fost frică să-și retracteze declarațiile, astfel că a confirmat că cele declarate sunt adevărate. Cu privire la recunoașterea după planșele foto, a arătat că i s-au prezentat mai multe planșe foto și i s-a cerut să-l recunoască pe inculpatul B.S., astfel că a indicat o fotografie, menționând însă că persoana la care face referire se numește H. S. și nu B.S. (filele 63-64 din dosarul instanței).

Potrivit dispozițiilor art.63 alin.2 Cod procedură penală, probele nu au valoare mai dinainte stabilită, aprecierea fiecărei probe urmând a se face în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului. Rezultă astfel că, criteriul determinant în aprecierea probelor îl constituie forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia îi aparțin.

Cum potrivit art.64 Cod procedură penală nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, rezultă că nu există temeie legale pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Mai mult, art.69 Cod procedură penală prevede că declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Prin urmare, nu este necesară coroborarea declarațiilor cu proba în întregul ei, ci doar cu anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acestora.

În ceea ce privește schimbarea de atitudine a inculpatului C.T.A., în sensul susținerii că recunoașterea sa din faza de urmărire penală este rezultatul presiunilor la care a fost supus din partea organelor de cercetare penală, dar și a solicitării lui M.G., inculpatul nu a dovedit aceste afirmații. Astfel, nu a fost înlăturat dubiul cu privire la sinceritatea declarației inculpatului C.T.A. făcută în fața instanței, cu atât mai mult cu cât în faza de urmărire penală a dat declarații fiind asistat de un avocat desemnat din oficiu, declarații care concordă în conținut și în care a relatat amănunțit activitatea desfășurată. Inculpatul și-a menținut aceeași poziție și cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, dar și cu ocazia confruntării sale cu M.G. și apoi cu inculpatul B.S., confruntări realizate în prezența avocaților desemnați din oficiu, respectiv aleși pentru inculpatul B.S. (fila 105, 114 și 117 din dosarul de urmărire penală).

Pe de altă parte, aspectele relatate de inculpatul C.T.A. în declarațiile date în faza de urmărire penală se regăsesc și în susținerile martorilor M.G. și M.V.A..

Împrejurarea că M.G. a făcut denunțul în prezenta cauză în perioada în care era arestat și a beneficiat de dispozițiile art.19 din Legea nr.682/2002 privind reducerea limitei pedepsei, nu determină în mod automat excluderea declarațiilor sale.

Cu privire la scrisoarea la care a făcut referire inculpatul C.T.A., M.G. a arătat că în cursul anului 2011, înainte de a face denunțul a trimis o scrisoare soacrei sale, în care îi spunea inculpatului C. să declare adevărul, însă nu i-a indicat în concret ce să declare. Martora M.I. a confirmat aceste aspecte, arătând că M.G. a trimis o scrisoare mamei martorei, scrisoare ce era destinată familiei, copiilor, și în care erau câteva rânduri în care se făcea referire la inculpatul C.T.A. în sensul de a spune adevărul. Martora a mai arătat că scrisoarea nu avea cum să-i fie destinată ei, întrucât în acea perioadă nu se afla în țară, ci lucra în străinătate (filele 89-90 din dosarul instanței). Martorul M.V.A. a declarat că în perioada în care se afla arestat împreună cu numitul M.G., acesta i-a cerut inițial să-și schimbe declarația și să declare că ar fi primit drogurile de la o persoană din Cluj, lucru neacceptat de martor. Apoi M.G. i-a spus că va da o declarație în care va arăta toate persoanele implicate în cauză, făcând referire, printre alții, la numiții S. și A.. Martorul a mai arătat că M.G. i-a spus că va urma să dea și martorul o declarație în urma denunțului, dar nu i-a spus nici un moment să declare neadevăruri ori să facă declarații care să-l ajute (filele 78-79 din dosarul instanței).

Nu sunt dovedite astfel susținerile inculpatului C.T.A., în sensul că declarațiile făcute în faza de urmărire penală și în care relatea în detaliu activitatea infracțională i-ar fi fost indicate de M.G..

În raport de probele analizate și pentru considerentele arătate mai sus, nu au putut fi primite cererile inculpaților de achitare în baza dispozițiilor art.11 pct.2 lit.a, art.10 lit.a și c Cod penal.

De asemenea, nu este întemeiată susținerea inculpațiilor în sensul că în cauză nu se poate reține o altă stare de fapt decât cea stabilită cu autoritate de lucru judecat de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia penală nr.3557/12.10.2011 pronunțată în dosar nr.../100/2010.

Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin decizia menționată în limitele investirii sale prin actul de sesizare al instanței, respectiv rechizitoriul nr.39-D/P/2010 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Biroul Teritorial Maramureș, întrucât, potrivit dispozițiilor art.317 Cod procedură penală, judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare a instanței, hotărând asupra vinovăției lui M.G., în limitele sesizării. Faptele și persoanele din prezenta cauză nu au format obiectul judecării în dosarul nr.../100/2010, astfel că în prezenta cauză nu se poate reține existența autorității lucrului judecat în raport de cele stabilite de Înalta Curte de Casație și Justiție și nici o contradicție în privința stării de fapt.

În consecință, instanța a reținut că, în drept, fapta inculpatului B.S. care în perioada iulie – august 2009 a inițiat și a constituit împreună cu M.G. și M.V.A. un grup în vederea săvârșirii de infracțiuni privind regimul drogurilor, grup la care a aderat și inculpatul C.T.A. constituie infracțiunea de inițiere și constituire a unui grup în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art.8 din Legea nr.39/2003 raportat la art.323 Cod penal.

Fapta aceluiași inculpat, care în timp ce se afla în Spania a procurat ilicit cantitatea de 2 kg rezină de cannabis (hașiș – inclus în categoria drogurilor de risc) pe care a remis-o inculpatului C.T.A. și lui M.G. pentru a o transporta și introduce ilegal în România) întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de droguri de risc prev. de art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000.

Fapta inculpatului B.S., care în aceeași perioadă și în baza aceleiași rezoluții infracționale, a realizat în mod repetat demersuri în scopul facilitării transportării și introducerii ilicite în România a cantității de 2 kg rezină de cannabis, constituie complicitate la infracțiunea de trafic de droguri de risc în modalitatea introducerii în țară a acestora fără drept prev. de art.26 Cod penal raportat la art.3 alin.1 din Legea nr.143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal.

Pentru comiterea acestor infracțiuni s-a dispus condamnarea inculpatului la pedepse de 2 ani închisoare, 2 ani și 6 luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani și 4 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani.

Faptele fiind comise în condițiile concursului real de infracțiuni, în temeiul art.33 lit.a, 34 lit.b și art.35 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani.

Fapta inculpatului C.T.A., care în perioada iulie – august 2009, în timp ce se afla în Spania a aderat la grupul inițiat și constituit de inculpatul B.S. și M.G., acceptând să sprijine activitatea acestuia în scopul săvârșirii de infracțiuni la regimul drogurilor, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.8 din Legea nr.143/2000 raportat la art.323 Cod penal.

Fapta aceluiași inculpat care a acceptat să transporte în bagajele sale și a introdus ilicit în România cantitatea de 2 kg rezină de cannabis (hașiș – drog de risc) pentru suma de 1.500 euro, împreună cu M.G., constituie infracțiunea de trafic de droguri de risc în modalitatea introducerii acestora fără drept în țară prev. de art.3 alin.1 din Legea nr.143/2000.

Pentru comiterea acestor infracțiuni, inculpatul C.T.A. a fost condamnat la pedepse de 2 ani închisoare, respectiv 4 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani, iar în temeiul art.33 lit.a, 34 lit.b, 35 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal pe o perioadă de 2 ani.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpaților s-a avut în vedere, potrivit criteriilor generale prev. de art.72 Cod penal, gradul de pericol social concret al faptelor, activitatea efectiv desfășurată și urmarea produsă, datele ce caracterizează persoana inculpaților, conduita anterioară bună, împrejurare reținută ca și circumstanță atenuantă cu aplicarea art.74 lit.a și art.76 Cod penal, apreciindu-se că aceste pedepse corespund scopului și funcțiilor prevăzute de art.52 Cod penal.

La aplicarea pedepsei complementare s-a avut în vedere natura infracțiunilor comise, care sunt incompatibile cu gradul de responsabilitate civică pe care-l presupune exercitarea drepturilor interzise.

Pentru aceleași considerente s-a aplicat ambilor inculpați pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și b Cod penal.

Potrivit dispozițiilor art.191 Cod procedură penală, inculpații au fost obligați la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, inculpatul B.S. la 2.000 lei cheltuieli judiciare, iar inculpatul C.T.A. la 1.500 lei cheltuieli judiciare.

Împotriva soluției instanței de fond, au declarat apel inculpații B.S. și C.A. T.

Prin motivele scrise și orale, inculpatul B. a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței atacate și judecând, să se dispună achitarea sa în temeiul art.16 lit.a C.pr.pen. pentru infracțiunea prev.de art.8 din Legea 39/2003 rap.la art.323 VCP ca urmare a dezincriminării faptei.

În subsidiar, a solicitat schimbarea încadrării juridice din art.26 VCP rap.la art.3 alin.1 din Legea 143/2000 cu aplic.art.41 alin.2 VCP în art.26 rap.la art.3 alin.1 din Legea 143/2000 prin înlăturarea art.41 alin.2 VCP, iar în final achitarea inculpatului pentru această faptă în baza art.16 lit.a NCPP.

De asemenea, a solicitat achitarea inculpatului pentru infracțiunea prev.de art.2 alin.1 din Legea 143/2000 în temeiul art.16 lit.a NCPP.

Susține că sentința primei instanțe este nelegală și netemeinică, deoarece s-a reținut o stare de fapt neconformă cu realitatea, dispunându-se în mod greșit condamnarea inculpatului. Nu s-au avut în vedere probele administrate în faza de cercetare judecătorească și nu s-a dat eficiență principiului *in dubio pro reo*.

Susține că nu există la dosar probe certe, sigure, complete, care să ateste fără echivoc că inculpatul B. a avut vreo implicare în activitatea de procurare a drogurilor, astfel încât să se poată reține infracțiunea de trafic de droguri de risc.

În ceea ce privește infracțiunea prev.de art.26 rap.la art.3 alin.1 din Legea 143/2000, aceasta nu există. Este nejustificată reținerea art.41 alin.2 VCP deoarece presupusa infracțiune a fost comisă printr-un singur act material, respectiv în momentul intrării în țară a inculpatului C.T. și nu de mai multe ori, pentru a se reține forma continuată.

Solicită a se reține că inculpatul nu are antecedente penale și nici incidente pe teritoriul Spaniei. Infracțiunea de trafic de droguri de risc presupune că pentru a se putea dispune condamnarea, trebuie ca de la introducerea în țară și până la sistarea activității infracționale, inculpatul să fi fost în țară pentru a derula activitatea infracțională specifică infracțiunii de trafic de droguri de risc. Ori, inculpatul nu era în țară în acea perioadă și prin urmare nu putea comite această faptă. Astfel, se poate

analiza instigarea sau complicitatea. În materia instigării, nu se susține existența unei activități apte a determina luarea rezoluției infracționale. De asemenea, nu poate fi reținută complicitatea.

Inculpatul este infractor primar, nu a avut nicio abatere, are 4 copii, este singurul întreținător al familiei și trăiește în Spania.

Susține că limitele de pedeapsă din noul cod penal sunt substanțial diferite de vechea reglementare, fiind legea penală mai favorabilă. Dacă se va dispune condamnarea, solicită aplicarea unei pedepse cu suspendare condiționată sau sub supraveghere.

Nu poate aprecia care este legea penală mai favorabilă, având în vedere decizia Curții Constituționale publicată recent, în care se arată că legea se aplică global și nu pe instituții individuale.

Apărătorul inculpatului B.S., av.... a arătat că dacă există un element de dubiu cât de mic cu privire la vinovăția inculpatului, soluția trebuie să fie de achitare, pentru că este mai bine să stea o persoană vinovată în libertate, decât o persoană nevinovată în arest. Este cert că M.G. a avut un interes în cauză, urmărind reducerea pedepsei prin denunțul formulat, iar în prezent, acesta este liber.

Apărătorul inculpatului C.T. solicită admiterea apelului, desființarea sentinței tribunalului și achitarea sa pentru ambele infracțiuni deduse judecății, întrucât acestea nu există și nu au fost săvârșite de clientul său, în baza art. 16 lit. a NCPP.

A susținut aceleași motive de apel ca și cele invocate de av.....

Curtea, examinând apelurile inculpaților, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

În esență, critica inculpaților B. și C. vizează interpretarea eronată de către Tribunalul Maramureș a probelor administrate, prin prisma dispozițiilor art.97 și 103 NCPP.

Premisa coerenței și predictibilității sistemului judiciar constă în previzibilitatea interpretării și aplicării normelor de drept.

În operațiunea de interpretare a normelor juridice, magistratul este chemat să deslușească voința legiuitorului în edictarea acestora.

Una din cele mai utilizate metode de interpretare și, de regulă, prima la care apelează magistratul, este cea literală sau gramaticală, deoarece în acest fel se asigură, cu cea mai mare certitudine, condiția previzibilității legii.

În acest sens, în Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, privind calitatea hotărârilor judecătorești se arată că „examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept. Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că **judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea, atât a conținutului regulii de drept, cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar**”.

Existența unor contradicții între probe și mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, sunt inevitabile, cauzele fiind diverse și nu obligatoriu izvorâte din comportamentul rău-voitor sau neconform legii al persoanelor ascultate ori al celor care au strâns și administrat probele. Unele se referă la împrejurări neesențiale, nerelevante pentru aflarea adevărului și corecta stabilire a situației de fapt, dar altele pot afecta judicioasa deslușire a stării de fapt și în mod obligatoriu, trebuie înlăturate de organele judiciare prin coroborarea tuturor mijloacelor de probă.

În unele cazuri, contradicțiile invocate de părți sunt consecința evaluării subiective a probatoriului administrat și constituie o motivare a apelului sau contestației.

Potrivit art.97 și art. 103 NCPP probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate, reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de apel, este reliefată și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecării).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În baza art.99 NCPP, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpații au statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „*erga omnes*”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de apel reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta inculpatului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să

interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Mesesegue și Jabordo versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpaților li s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*): (*hotărârea Hobo Machado contra Portugaliei din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza Van Orshover contra Belgiei paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza Rowe și David contra Marii Britanii, paragraf 60 ; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza Fitt contra Marii Britanii, paragraf 44.*)

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (*hotărârea din 24 februarie 1994 Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (*a se vedea hotărârea CEDO Edwards versus Marea Britanie din 16 dec.1992*).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelurilor inculpaților B. și C., Curtea reține următoarele:

În faza de urmărire penală, inculpatul C. G., prin declarațiile date la filele 67-70; 74-78 și 83, a recunoscut sincer comiterea faptelor imputate și deduse judecății prin rechizitoriul Parchetului.

În faza de urmărire penală, inculpatul B.S. prin declarațiile de la filele 94-99 din fața procurorului, nu a recunoscut implicarea sa în faptele deduse judecății, învederând că i-a vândut numitului M.G. un autovehicul, preț pe care nu l-a mai încasat de la el niciodată, în sumă de 1.000-1.500 euro, acesta fiind considerentul pentru care a și fost denunțat la DIICOT-Biroul Teritorial Maramureș.

În primă instanță, în fața Tribunalului Maramureș, inculpații au achiesat să dea declarație, prin care inculpatul C. G. a revenit asupra declarațiilor din fața procurorului, negând în integralitate cele susținute anterior, învederând că polițistul N. de la Poliția Sighet a făcut presiuni asupra sa, pentru a recunoaște faptele deduse judecății.

În fața Tribunalului Maramureș, inculpatul B.S. și a menținut aceeași poziție de nerecunoaștere a comiterii infracțiunilor, susținând că denunțul lui M.G., are la bază intenția sa de răzbunare, întrucât îi datora 2000 euro, contravaloarea unui microbuz vândut acestuia în 2008 – 2009, preț neachitat până în prezent, iar pe de altă

parte, denunțatorul a aflat de relațiile intime întreținute cu soția acestuia M.I., pe perioada cât el s-a aflat în detenție.

În apel, cei doi inculpați au fost audiați de către Curte, în ședința publică din 13.11.2013, filele 89-90, aceștia negând orice participare la activitatea infracțională, ce li se reține în sarcină.

Astfel, inculpatul B.S. la fila 89 învederează că pe inculpatul C. l-a cunoscut pentru prima dată în anul 2011, cu ocazia confruntărilor efectuate între cei doi, de către procurorii DIICOT. Mai mult, precizează că M.G. a efectuat acel denunț împotriva sa, întrucât a întreținut relații intime cu soția acestuia, în perioada cât el s-a aflat în detenție, iar pe de altă parte, denunțatorul îi datora suma de 2000 euro, contravaloarea unui Ford Tranzit, înstrăinat acestuia în anul 2008 sau 2009, preț neîncasat nici până în prezent.

Inculpatul C.T.A. la fila 90, a precizat că declarația olografă, dată în faza de urmărire penală, i-a fost dictată de polițistul N. de la Poliția Sighet, iar în fața procurorului nu a denunțat constrângerea morală la care a fost supus de către organul de cercetare penală, deși a fost asistat de către un apărător din oficiu. Învederează că niciodată nu i-a comunicat avocatului său despre amenințările și constrângerile morale la care a fost supus la Poliția Sighet. Mai mult, nici în fața Tribunalului Maramureș nu i-a adus la cunoștință avocatului său, despre cele petrecute în faza de urmărire penală. În legătură cu recunoașterea inculpatului B., după fotografie, precizează că „pe acesta l-am recunoscut, forțat de polițistul N.”. A afirmat totodată că „la confruntare, mi-am menținut poziția exprimată la poliție”.

Având în vedere criticile aduse de inculpați hotărârii tribunalului, instanța de apel, ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a procesului, prin reexaminarea probatoriului deja atașat dosarului, precum și a probelor noi administrate, nemijlocit în fața sa.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel le-a oferit inculpaților ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul lor de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzațiilor la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea inculpaților și starea lor de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care sunt trimiși în judecată, ci și mobilurile activității lor infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Instanța de apel, examinând sentința atacată, a apreciat că Tribunalul Maramureș a reținut o stare de fapt bazată pe probe concludente și just interpretate și că în raport de aceasta, în mod judicios s-a stabilit vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost deferiți justiției.

Probele administrate în faza de urmărire penală au aceeași valoare cu cele din fața judecătorului, respectiv cele strânse în fața procurorilor, se analizează coroborat cu cele realizate în faza cercetării judecătorești, iar scopul lor prev. în art. 97 NCPP, constând în aflarea adevărului, este identic, pentru ambele faze ale procesului penal.

Prin urmare, probele efectuate în faza de urmărire penală nu servesc exclusiv pentru trimiterea în judecată a inculpaților, iar faptul că instanța este obligată să verifice legalitatea lor și să stabilească utilitatea și concludența acestora în cadrul cercetării judecătorești, nu duce automat la concluzia eliminării celor din faza de urmărire penală.

Ca o primă remarcă, în analizarea apelurilor declarate de către inculpați, Curtea reține că alături de tribunal, își însușește starea de fapt stabilită prin rechizitoriu, împrejurare ce determină ca aceasta să devină a instanței de judecată, semnificând unitatea de vedere dintre parchet și magistrați, în evaluarea și interpretarea probelor. Ea nu înseamnă stabilirea faptelor numai în baza probelor administrate la urmărirea penală, ci, fie, concordanța acestor probe cu cele administrate în cadrul anchetei judecătorești, fie nepotrivirea dintre cele două categorii de probe și, reținerea, de către instanțe, ca mai credibile, în consonanță cu adevărul, a celor administrate la urmărirea penală.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, Curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea *cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strassbourg*).

Vinovăția ambilor inculpați în săvârșirea infracțiunilor deduse judecății rezultă din coroborarea tuturor probelor testimoniale și scrise atașate dosarului, administrate nemijlocit atât în faza de urmărire penală cât și în fața judecătorilor. *Curtea, va face trimitere în mod exhaustiv, în cele ce urmează, la toate mijloacele de probă existente în cauză, atât din fața procurorului cât și din fața magistraților.*

Astfel, din denunțul lui M.G. din faza de urmărire penală fila 11, din data de 2 februarie 2011, dat în fața ofițerului F.M. din cadrul SCCO Maramureș, rezultă că „în timp ce mă aflam la muncă în Spania împreună cu familia, am căutat un microbuz de cumpărat pentru numitul A.I. astfel că am fost contactat de numitul H. S., zis S.B., astfel că m-am înțeles să cumpăr de la el cu 500 euro acel microbuz. După 10 zile, S.B. mi-a cerut să-i dau banii, eu i-am spus că nu îi am, acesta cerându-mi dobândă de 25% pentru valoarea microbuzului. În 15.06.2009, S.B. m-a sunat și m-a întrebat dacă cunosc pe cineva în România, care se ocupă cu trafic de droguri și eu l-am recomandat pe nepotul meu M.A., pe care l-am contactat chiar de pe telefonul lui S.B., întrebându-l despre prețul drogurilor în România, nepotul meu spunând că hașișul se vinde cu 35 lei/gram în cantitate mai mare. Cu acea ocazie, l-am întrebat pe M.A. dacă la traficul drogurilor îl va ajuta el pe un bărbat care le va aduce, acesta răspunzând afirmativ. S.B. m-a rugat să transport eu drogurile în România, eu l-am refuzat și atunci mi-a spus că va găsi el pe cineva în acest scop. La scurt timp, mă aflam în localitatea Lerida din Spania, la o terasă împreună cu C.T., ocazie cu care s-a prezentat acolo și S.B.. Cu ocazia discuțiilor, S.B. l-a întrebat pe C.T. dacă dorește să transporte două kg hașiș din Spania în România, în schimbul sumei de 1000 euro. C.T. a afirmat că pentru această sumă nu este de acord, astfel că S.B. i-a oferit 1500 euro pentru realizarea transportului drogurilor. Așa fiind, în data de 5-7 august 2009, C.T. a venit cu 2 kg de droguri în țară, de hașiș, transport pe care l-a efectuat cu autocarul și în bagajele sale, drogurile ajungând în final la domiciliul lui M.A. în Satu Mare. A doua zi, denunțătorul susține că a ajuns și el în țară la domiciliul său, unde a discutat cu M.A., condițiile de vânzare a drogurilor și prețul acestora.

M.G. susține că a revenit în Spania la sfârșitul lunii august 2009. În luna septembrie 2009, H.S. (S.B.) a luat microbuzul vândut lui M.G. și i-a comunicat totodată că îi scade din datorie suma de 800 euro. Mai mult, înainte de a reveni în Spania, S. H. i-a trimis lui M.G. 1000 euro, drept contravaloarea transportului România-Spania. Între timp, nepotul M.A. a înstrăinat o parte a drogurilor, mai rămânând pentru vânzare 1 kg în luna ianuarie 2010. M.G. a purtat ulterior discuții, în luna ianuarie 2010 cu numitul S.M. pentru vânzare de hașiș cu suma de 40 lei/țigară. M.A. și S.M. au vândut droguri, inclusiv investigatorului sub acoperire, de două ori, iar la 5 mai 2010 s-a realizat și un flagrant, în acest sens. Despre H.S. zis B. știu că este din T., pe tatăl său îl cheamă N. și se ocupă cu cămătăria, atât în Spania cât și în România”. Înainte de Crăciun, S.B. i-a trimis lui M.G. 1700 euro pentru angajarea unui avocat, nesuținând că banii trebuie să îi ramburseze acestuia. La data de 8.02.2011, M.G. avea proces pe rolul Curții de Apel Cluj.

M.G. susține că în fața Tribunalului Maramureș, nu a relevat tot adevărul întrucât i-a fost frică de H.S., acesta amenințându-l și spunându-i textual că „multă lume știe unde umblă copiii lui la școală”. Mai mult, M.G. afirmă că „eu am plecat din Spania în luna ianuarie 2010 de frica lui S. H., ca acesta să nu facă rău familiei mele, sau ca aceștia să nu pățească ceva din cauza lui, împréjurare cunoscută și de M.A.”.

De asemenea, din denunțul lui M.G. din 28 aprilie 2011 adresat procurorului Dobocan din cadrul DIICOT -Serviciului Teritorial Cluj de la fila 26 up, rezultă că „persoana care a adus drogurile în țară i-a spus lui M.A. că el și-a îndeplinit obligația și aștepta să fie plătit pentru aceste servicii. Eu cunosc că acea persoană a stat în locuința lui M.A. aproape o săptămână, împréjurare consemnată și în dosarul .../100/2010 al Tribunalului Maramureș și susținută ca atare de către M.A.. În acest denunț, M.G. susține că drogurile nu au fost introduse de către el în țară și că el a precizat numele persoanei care a avut această îndeletnicire, dar nu l-a spus de la început întrucât a fost amenințat atât el cât și familia de către H. S.. Despre aceste amenințări proferate la adresa lui M.G. și a familiei sale, cunoaște numitul Stan G., întrucât și acesta a fost supus acelorași constrângeri morale de către H.S.”.

În declarația din 29.03.2011 dată la sediul DIICOT-Serviciul Teritorial Cluj, numitul M.G. relevă următoarele: ”în faza de urmărire penală, am fost amenințat atât eu cât și familia mea și doar la Curtea de Apel Cluj am vrut să dau declarații suplimentare însă nu mi s-a permis în totalitate, magistratul susținând că depozițiile mele se află la dosar. M.G. susține că „a fost plecat în Spania de aproximativ 9 ani, a lucrat în agricultură și construcții, fără forme legale, în zona Lerida, unde avea și locuință. În anii 2002-2003, l-a cunoscut în Spania pe S.B., din T.. Când l-am cunoscut pe acesta, având probleme financiare, am luat de la el bani împrumut, cu camătă. Până în anul 2009 nu am avut probleme cu H. S. când acesta mi-a vândut un microbuz Ford Tranzit vechi și mi-a propus să-l cumpăr, cu banii în rate, prețul urmând să-l plătesc într-un an de zile. Cu toate acestea, după 10 zile, H. S. mi-a cerut să-i restitui 1000 euro pentru că îi trebuie banii , iar dacă nu pot să îi achit, îmi va calcula dobândă. Pentru că aveam nevoie de microbuz, nu i l-am restituit și i-am spus să mă păsuiască cu plata prețului. În acest context, la un moment dat, am avut niște discuții cu H. S. despre droguri, el întrebându-mă dacă nu cunosc în România pe cineva care ar putea să vândă aceste substanțe interzise, propunându-mi ca în schimbul datoriei pe care o aveam față de el, să îl ajut să vândă hașiș. Eu i-am spus lui H. S. despre nepotul meu M.A., că fumează droguri de 10 ani de zile, de când a fost în Italia. Nepotul meu, căruia i-am telefonat, mi-a spus că în România un gram de hașiș se vinde cu 35 lei.

În luna august 2009, M.G. s-a întâlnit cu H. S. și C.T. la o terasă în Lerida, ocazie cu care în prezența mea, numitul H. S. l-a întrebat pe C. dacă ar fi de acord, să transporte droguri în România, în schimbul sumei de 1000 euro. C.T. a susținut că dacă îi oferă mai mult, va fi de acord, astfel că H. i-a majorat suma la 1500 euro, C. manifestându-și acordul în acest sens. În jurul datei de 7.08.2009, C.T. a sosit în România cu drogurile, iar M.G. a doua zi. M.G. susține că inculpatul C.T. a dus drogurile la locuința lui M.A. unde le-a și depozitat, fiind găsite a doua zi de către M.G.. M.A. și M.G. au început să caute cumpărători și pentru că nu au găsit urgent, i-au telefonat lui H. S., M.G. reproșându-i că din cauza lui și-a pierdut locul de muncă din Spania. În acest context, S.B. i-a trimis lui M.G. suma de 1000 euro prin western union, pentru a putea reveni în Spania. Când a ajuns M.G. în străinătate, H.S. a afirmat că dacă se vor pierde drogurile, acesta va răspunde în fața lui cu suma de 12.000 euro. În luna noiembrie 2009, M.A. i-a comunicat lui M.G. că a vândut o parte a drogurilor, dar l-a prins poliția și i-a confiscat marfa. În acest context, H. S. l-a amenințat pe M.G. spunându-i textual: ”dacă se pierd drogurile, ai grijă că lumea știe unde merg copiii tăi la școală”. Revenind în țară, M.G. a constatat că nu au fost confiscate toate drogurile, mai rămânând 1 kg de hașiș, pe care l-a valorificat prin intermediul lui S.M. începând cu luna aprilie 2010. M.G. precizează că în luna august 2009 el a sosit în țară la o zi, după sosirea lui C.T.A.. Întrucât C. nu îl cunoștea pe M.A., M.G. i-a dat adresa și numărul de telefon pentru a se întâlni. C.T. i-a spus lui M.A. că pe el nu îl interesează ale cui sunt drogurile, dar pentru că le-a transportat, dorește să fie plătit”.

Tot în faza de urmărire penală, la 12.05.2011, în fața procurorului DIICOT – BT Maramureș (fila 40) M.G. învederează următoarele: „În anul 2009 mă aflam în Spania la muncă, în localitatea Llerida. Împreună cu mine se afla și vărul soției mele, numitul C.T.A., din comuna ..., care muncea în agricultură, ca și muncitor necalificat. În perioada 2002-2003, în Spania l-am cunoscut pe S.B.. Atât la organele de poliție cât și în fața procurorului, pe o planșă foto, l-am recunoscut pe S.B., ca fiind în realitate inculpatul B.S., domiciliat în T., aspecte pe care nu le-am cunoscut până acum. Știam despre el că dădea bani împrumut, românilor aflați în Spania, la lucru, iar în România se ocupa cu aceleași activități. În luna august 2009 mi-a vândut o mașină veche cu suma de 1000 euro, S.B. spunându-mi că pot să i-o plătesc când voi avea bani. Ulterior s-a răzgândit și mi-a cerut dobândă, iar apoi a venit cu altă propunere, în sensul că neavând de unde să-i achit valoarea microbuzului, mi-a cerut să-l ajut la introducerea de droguri în România, afirmând că este vorba de „ciocolată”, respectiv de hașiș. Eu știam că el are droguri în România. Prima dată m-a întrebat dacă cunosc pe cineva, care ar fi dispus să achiziționeze droguri de la el, iar eu, cunoscând că nepotul meu M.V.A. era consumator de asemenea substanțe, folosind telefonul mobil al inculpatului B.S., l-am contactat pe acesta, iar nepotul meu s-a arătat dispus să cumpere o cantitate mai mare de droguri, pentru a le vinde unei alte persoane, împrejurare adusă la cunoștința lui S.B. (inculpat B.S.). În această împrejurare, am aflat de la inculpatul B. că drogurile la care se referea el erau de fapt în Spania și că vroia să le introducă în România. Am refuzat transportul drogurilor, însă inculpatul B. mi-a comunicat că oricum are posibilitatea de a trimite în țară chiar și 50 kg droguri. După circa o săptămână, inculpatul B. împreună cu inculpatul C. și cu mine ne-am deplasat la o terasă, unde S.B. (alias inculpatul B.) a deschis din nou discuția despre transportul drogurilor în România, abordându-l în acest sens pe inculpatul C.T., în prezența mea. Am asistat la momentul în care, inculpatul B. i-a promis suma de 1000 euro inculpatului C., pentru a accepta să transporte în bagajele sale, în România, drogurile, dar nu l-am convins pe inculpatul C. să accepte propunerea inculpatului B..

Inculpatul C. a refuzat propunerea inițială, având în vedere doar suma de 1000 euro, dar nu este adevărat că acesta ar fi părăsit terasa și ar fi revenit după 30 de minute. Inculpatul C.T. nu spune adevărul, când susține că ar fi plecat de la restaurant și ar fi revenit ulterior, pentru că acesta împreună cu inculpatul B. s-au lămurit pe loc, în momentul în care inculpatul B. i-a oferit 1500 euro pentru transportul drogurilor în România. Inculpatul C. a afirmat că inculpatul B. a venit cu un autoturism la blocul unde locuiau eu și inculpatul C. și fără să coboare din vehicul i-a dat o pungă cu droguri, respectiv 2 kg hașiș, ambalate în 4 calupuri, peste care inculpatul C. a așezat scotch și o folie de material plastic. Inculpatul C. este cel care și-a așezat drogurile în bagajul personal și le-a păstrat în apartament timp de o săptămână. Am acceptat și eu să păstrez în apartamentul comun cu C., drogurile, chiar dacă aveam copii minori. După o săptămână, inculpatul C. a revenit în România, deplasându-se singur la autocarul cu care a călătorit până în țară, nefiind însoțit nici de mine și nici de inculpatul B.. Eu nu l-am învățat pe inculpatul C., ca în cazul în care va fi depistat la vamă, să nu recunoască că acel bagaj i-ar aparține, și nici nu am rupt eticheta cu numele său, de pe geamantane, pentru a evita identificarea lui în cazul în care ar fi fost prins. Am procedat în acest sens, deoarece inculpatul B.S. m-a învățat să nu-l însoțesc pe inculpatul C., deoarece dacă acesta ar fi fost prins de către organele de poliție, m-ar fi indicat pe mine că i-aș fi pus drogurile în bagaj. Din acest motiv, nici nu am venit cu același autocar cu inculpatul C. în România, eu sosind a doua zi. Nu este adevărat că inculpatul C. nu ar cunoaște Satu Mare, deoarece când eu am sosit a doua zi în România, inculpatul C. era acasă la nepotul meu M.V.A. la Satu Mare, care și adusese niște potențiali cumpărători de droguri. La locuința nepotului meu am stat împreună cu inculpatul C. 4 zile. I-am dat telefon inculpatului B., în Spania, i-am spus că drogurile nu s-au vândut și i-am reproșat că mi-am pierdut serviciul din cauza acestui transport. În acest context, inculpatul B. mi-a trimis din Spania suma de 1000 euro „ca să mă descurc”, iar inculpatului C. nu i-a remis suma de 1500 euro promisă. Când eram în România, inculpatul B. mi-a spus să am grijă de marfă, pentru că dacă se întâmplă ceva cu drogurile „răspund în fața lui cu suma de 12.000 euro”. Totodată mi-a promis că va lua înapoi microbuzul ce mi l-a vândut, fără ca eu să mai trebuiască să-l achit. După ce am fost arestat pentru trafic de droguri, inculpatul B.S. mi-a trimis pe adresa soacrei mele, suma de 1700 euro, pentru a-mi putea angaja avocat, iar după ce am fost condamnat, nu m-a mai căutat. Când eram în Spania, înainte de a fi arestat, inculpatul B. m-a mai amenințat de câteva ori prin telefon, folosind expresii de genul „știu unde umblă copiii tăi la școală”, motiv pentru care nu l-am denunțat, decât după rămânerea definitivă a condamnării la pedeapsa de 6 ani închisoare. Precizez că inculpatul B. l-a amenințat și pe cumnatul meu, pentru că nu vrut să-i dezvăluie numărul meu de telefon. Nepotul meu, M.V.A., mi-a spus că inculpatul C., a cerut de la inculpatul B., suma promisă pentru transportul drogurilor.”

Curtea reține, de asemenea, că vinovăția inculpaților C. și B. în săvârșirea faptelor deduse judecății, rezultă și din declarația martorului M.V.A., dată la 16 martie 2011, în cadrul Penitenciarului Gherla, care arată textual: „În vara anului 2009, M.G. m-a întrebat cum merge piața drogurilor în Satu Mare, el știind că eu consumam ocazional aceste substanțe. Relatez faptul că, în acea perioadă M.G. se afla în Spania, la lucru. În acele discuții, eu i-am promis că îl ajut în vânzarea drogurilor. La sfârșitul verii din anul 2009, s-a prezentat la locuința mea M.G. împreună cu numitul A. din Săpânța, afirmând că este verișorul soției sale. Aceștia au adus cu ei cantitatea de 2 kg hașiș, ambalate în 4 calupuri, fiecare conținând câte 5 tablete, a câte 100 grame hașiș. Din discuțiile purtate cu cei doi, am înțeles faptul că A. a introdus drogurile în țară, el ajungând în România cu o zi înainte față de unchiul meu. La locuința mea, C.A. a

afirmat faptul că „el și-a făcut datoria și trebuie să-și primească partea, în valoare de 1500 euro”. Aceștia au stat la mine două săptămâni, după care M.G., a plecat în Spania, de unde mă suna periodic pentru a întreba de droguri. În ianuarie-februarie 2010, i-am spus lui M.G. că poliția mi-a confiscat jumătate din marfă, iar apoi în luna aprilie 2010, unchiul meu, M.G. a luat o cantitate de 400 grame hașiș din cea deținută de mine, și a dat-o unei persoane pentru a fi vândută.”

Același martor M.V.A., la 16 mai 2011, în fața DIICOT BT Maramureș (fila 59 up) relevă vinovăția inculpaților C. și B. în comiterea faptelor deduse judecății, învederând că: „În vara anului 2009, în timp ce M.G. se afla în Spania la muncă, m-a contactat în România și mi-a spus că are posibilitatea să introducă în țară, droguri, cunoscând împrejurarea că eu sunt consumator de asemenea substanțe. La sfârșitul lunii august 2009 i-am găsit acasă la mine pe M.G. și pe inculpatul C.A., vărul soției sale. Amândoi veniseră în aceeași zi din Spania, și au introdus în țară 2 kg hașiș, droguri aduse la locuința mea, ambalate în 4 calupuri, fiecare conținând câte 5 tablete, a câte 100 grame hașiș. În prezența mea inculpatul C. a afirmat că „el și-a făcut datoria și trebuie să-și primească partea de la unchiul meu și numitul S., în valoare de 1500 euro”.”

În legătură cu poziția inculpatului C.T.A., Curtea reține că în faza de urmărire penală, acesta a arătat în detaliu modul de comitere al faptelor și contribuția fiecărui inculpat la derularea activității ilicite, după cum urmează.

Astfel, la data de 14.03.2011, în fața organelor de poliție din cadrul SCCO Maramureș (fila 67 up), învederează: „În luna august 2009, M.G. mi-a propus ca atunci când voi veni în România să transport în bagaj „niște marfă care valorează bani mulți”, eu dându-mi seama că este vorba despre droguri, contra unei sume de bani. Cu două zile înainte să revin în România, m-am întâlnit cu M.G. și cu S.B., zis H. S., la o terasă în Spania, unde cei doi mi-au propus să transport în bagaj „niște marfă care valorează bani mulți” contra sumei de 1000 euro. Am refuzat oferta, plecând în apartament, iar după un interval scurt de timp, cei doi mi-au oferit 1500 euro pentru a transporta drogurile, spunându-mi că în cazul în care vor fi descoperite la vamă substanțele interzise, să nu recunosc că geanta este a mea, eu fiind de acord cu acest lucru. În 5 sau 6 august 2009, le-am dat o geantă celor doi, în care ei au așezat drogurile. În aceeași zi, împreună cu M.G. și H. S. (inculpatul B.), ne-am deplasat la autocar, cei doi au pus geanta cu drogurile în autocar, rupând totodată eticheta lipită de către firma de transport, după care eu și M.G. am urcat în vehicul, venind în România, cu destinația Satu Mare. La destinație, ne-am dus împreună cu M.G., la locuința nepotului său M.V.A., unde M.G. a luat din geantă 4 pachete învelite în staniol și le-a predat gazdei. M.G. a afirmat textual „după ce voi vinde ciocolata, îți voi da banii”, fiind vorba despre 1500 euro, conform înțelegerii inițiale. Acești bani nu mi-au mai fost remiși niciodată.”

Aceeași poziție de recunoaștere a săvârșirii faptelor a avut-o inculpatul C.T.A. și în declarația făcută în fața DIICOT – BT Maramureș (fila 74 up), unde învederează textual: „în luna august 2009, M.G., cu a cărei soție sunt verișor de gradul II, mi-a propus ca atunci când vin în România să transport în bagajele mele „niște marfă care valorează bani mulți”, eu dându-mi seama că este vorba despre droguri, contra unei sume de bani. Cu două zile înainte să revin în țară m-am întâlnit cu M.G. și cu S.B. la o terasă, în Spania. Din planșa foto, prezentată de poliție, am recunoscut pe S.B., aflând că în realitate se numește B.S. și este din T., și precizez că el este acel bărbat cu care m-am întâlnit alături de M.G., în luna august 2009 în Llerida, Spania. Amândoi mi-au propus să transport în bagajele mele niște marfă care valorează bani mulți”, pentru suma de 1000 euro. Eu nu am fost de acord cu suma, astfel că am plecat, și

după 30 de minute când am revenit inculpatul B. și M.G. mi-au propus suma de 1500 euro ca să transport drogurile în bagajele mele până în România. Ambii mi-au explicat că dacă substanțele vor fi descoperite la vamă în bagajul meu, eu să nu recunosc că ele mi-ar aparține, astfel că, având nevoie de bani, am fost de acord cu transportul. În aceeași zi, M.G. și inculpatul B. mi-au așezat drogurile în geantă, ulterior aflând că este vorba de 2 kg hașiș. Geanta mi-a fost adusă la autocar de inculpatul B. și M.G., iar după ce pe aceasta s-a aplicat tichetul cu numele meu, M.G. l-a rupt, pentru ca în cazul în care geanta ar fi fost depistată să nu se recunoască a cui este. În aceeași zi, cu aceeași ocazie, împreună cu mine s-a întors în România, cu același autocar, și M.G.. După ce am sosit în Satu Mare, am coborât amândoi din autocar, M.G. a luat geanta mea din interior... și m-a luat cu el și am plecat împreună la nepotul său, M.A., unde M.G. a scos din geanta mea de voiaj cele 4 pachete conținând droguri. ... Menționez că nici până astăzi nu am primit suma de 1500 euro promisă de M.G. și B.S., care m-au asigurat că o voi primi după ce ei vor vinde „ciocolata”.”

Mai mult, inculpatul C.T.A., la 9.05.2011, la Poliția Sighetu Marmăției, l-a recunoscut după fotografie, pe inculpatul B.S., în prezența martorului asistent F.I.N., în sensul că după intrarea în încăperea unde se efectua procedura de recunoaștere, după ce a privit cu atenție patru planșe fotografice, fără ezitare, a indicat fotografia nr. 3, precizând că pe acel bărbat îl cunoaște sub numele de S.B., cu care în luna august 2009, s-au întâlnit în Spania, la o terasă, și acea persoană împreună cu M.G. i-au propus să transporte în bagajele sale, din Spania în România, „marfă”, în schimbul sumei de 1500 euro, aspect cu care el a fost de acord”.

Curtea reține că în prezența martorului asistent și a inculpatului C.T., care a făcut recunoașterea, polițistul I.N., din cadrul SCCO Maramureș, a citit datele înscrise pe spatele fotografiei, rezultând că acesta este inculpatul B.S., domiciliat în T.. Este de precizat că inculpatul C.T., nu a avut de efectuat observații, cu privire la modul în care s-a derulat recunoașterea și nici cu privire la cele consemnate în procesul verbal din 9 mai 2011 încheiat în acest scop de către organele de poliție. Cu aceeași ocazie, la 9 mai 2011 inculpatul C.T.A. a dat o declarație olografă, atașată la fila 83 up, din care rezultă că l-a recunoscut fără ezitare în fotografie pe S.B., care împreună cu M.G. i-au propus în luna august 2009, să transporte, pentru ei în România, o cantitate de droguri, în schimbul sumei de 1500 euro, el fiind de acord cu această ofertă. Mai mult, cu ocazia audierilor, a aflat că S.B., este de fapt inculpatul B.S..

În fața procurorului DIICOT din cadrul BT Maramureș – filele 94-96 up – și a organelor de poliție delegate de către procuror în acest scop – fila 97, inculpatul B.S. a negat acuzațiile ce îi sunt aduse, în declarațiile date arătând că îl cunoaște pe M.G. din perioada anilor 2002-2003 sub numele „G.” și doar în cursul cercetărilor a aflat că se numește M.G.. A învederat că în cursul anului 2008 sau 2009 i-a vândut lui M.G. un vehicul, al cărui preț nu i-a fost achitat. Legat de împrejurarea că M.G. a declarat că ar fi fost implicat și el în activitățile de trafic de droguri, inculpatul B.S. a arătat că acest lucru se explică prin dorința de răzbunare a lui M.G., întrucât îl presa să-i restituie suma de bani ce i-o datora.

Inculpatul B. a negat împrejurarea că i-ar fi trimis sume de bani, în cuantum de 1000 și 1700 euro din Spania, numitului M.G., întâi pentru ca acesta să-și asigure existența și apoi pentru plata unui avocat.

Curtea remarcă că vinovăția inculpaților apelanți rezultă și din cuprinsul procesului verbal de confruntare din 21 iunie 2011 din fața procurorului DIICOT BT Maramureș – fila 106 up – unde inculpatul C. a manifestat aceeași poziție de sinceritate și recunoaștere a faptelor, precizând că îl cunoaște pe inculpatul B. din vara anului 2009 din Spania, unde s-a întâlnit cu acesta și M.G., ambii rugându-l să

transporte droguri în România, în schimbul sumei de 1000 euro. Inițial acesta a declinat oferta, dar în momentul în care i s-au propus 1500 de euro pentru transport, a fost de acord. Inculpatul C. a precizat cu această ocazie, *că își menține toate declarațiile date anterior.*

Cu aceeași ocazie, inculpatul B. a negat în totalitate susținerile inculpatului C., precizând că la acel moment în Spania era mult mai slab din punct de vedere fizic și chel, astfel că susținerile inculpatului C. sunt mincinoase, el fiind de nerecunoscut în prezent.

Vinovăția inculpaților apelanți rezultă și din conținutul procesului-verbal de confruntare din 20 iulie 2011, încheiat de către DIICOT BT Maramureș, fila 118 up, dintre M.G. și C.T.A.. Astfel, M.G. a arătat că îl cunoaște pe C.T.A., rudă cu soția sa, însă a precizat că nu el i-a așezat drogurile în bagaje, ci inculpatul B.S.. Cu această ocazie, Curtea reține că inculpatul M.G. *a revenit în totalitate asupra declarațiilor anterioare, și a recunoscut că a sosit în România împreună cu inculpatul C.T., însoțind transportul de droguri, iar în Satu Mare s-au deplasat împreună la locuința lui M.V.A., unde au depozitat drogurile. A precizat, totodată, că inculpatul B.S. i-a promis inculpatului C. cei 1500 euro pentru transport.*

Cu ocazia confruntării, inculpatul C.T.A. a relevat că îl cunoaște pe M.G., rudă cu el, iar drogurile au fost aduse în Spania în locuința comună a lui și a lui Mirieș, și au fost depozitate în bagajul său, de către inculpatul B.S. și M.G.. A afirmat că, la îmbarcarea în autocar, a fost însoțit de către M.G., care a rupt eticheta cu numele său de pe bagaj, pentru a nu fi depistat posesorul genții. Atât M.G. cât și inculpatul B.S. l-au învățat să nu recunoască că bagajul i-ar aparține, dacă drogurile ar fi fost descoperite în timpul transportului. A relevat că deplasarea din Spania în România a făcut-o împreună cu M.G., destinația fiind M.V.A. din Satu Mare, locație unde au fost depozitate substanțele ilicite. Atât M.G. cât și C.T. au relevat că *faptele s-au comis în perioada iulie-august 2009, într-o primă fază fiind vorba de identificarea de către inculpatul B. a persoanelor disponibile să transporte drogurile în România, iar apoi a potențialilor cumpărători*

Vinovăția inculpaților este reliefată și de poziția inculpatului C.T. exprimată și în cuprinsul procesului-verbal de prezentare a materialului de urmărire penală din 20 iulie 2011, din fața DIICOT BT Maramureș, atașat la (fila 160 up), din care rezultă că acesta „își menține toate declarațiile anterioare” din faza de urmărire penală, cu privire la care „nu mai are nimic de adăugat, precizând că, totul s-a petrecut așa cum a arătat în depozițiile sale”.

Cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, inculpatul B.S. (fila 158 up) și-a manifestat aceeași poziție de nerecunoaștere a infracțiunilor, pentru care a fost cercetat, susținând că denunțul lui M.G. reprezintă un act de răzbunare, întrucât a fost condamnat la o pedeapsă privativă de libertate pentru infracțiunea de trafic de droguri.

Curtea reține că în fața Tribunalului Maramureș, inculpatul C.T.A. a revenit în totalitate asupra recunoașterii sincere a faptelor, făcută în faza de urmărire penală, învederând că în februarie 2011 M.G. i-a trimis o scrisoare în care îi cerea să declare că el ar fi introdus drogurile în țară, împreună cu numitul H. S.. M.G. afirma că, dacă va proceda așa, el va beneficia de reducerea pedepsei, iar inculpatul C. nu va păți nimic, urmând să-și încaseze și banii pentru perioada lucrată în Spania. Scrisoarea i-a fost trimisă, prin intermediul soției lui M.G.. Inculpatul C.T.A. și-a justificat revenirea asupra declarațiilor date, prin aceea că cea dintâi depoziție i-a fost dictată de organele de cercetare penală, fiind supus unor presiuni, iar în fața procurorului, asistat fiind de un apărător desemnat din oficiu, i-a fost frică să-și retracteze declarațiile, astfel că a confirmat, că cele susținute, sunt adevărate. Cu privire la recunoașterea după

fotografii, a arătat că i s-au prezentat mai multe planșe și i s-a cerut să-l recunoască pe inculpatul B.S., astfel că a indicat la întâmplare una dintre ele, menționând însă că persoana la care face referire se numește H. S. și nu B.S. (filele 63-64 din dosarul instanței).

Inculpatul C.T., în fața Tribunalului, la fila 64, explică că în fața procurorului nu a revenit asupra declarațiilor mincinoase, date inițial, întrucât i-a fost rușine, iar pe de altă parte, nu a cunoscut că este posibil acest lucru.

Inculpatul B.S. (S.B.), în declarația dată în fața Tribunalului Maramureș (fila 62), nu recunoaște acuzațiile aduse de către procuror, învederând că motivul pentru care M.G. l-a denunțat este acela că a dorit să se răzbune, întrucât i-a solicitat plata prețului microbuzului vândut, iar pe de altă parte, după ce M.G. a fost arestat, a întreținut relații intime cu soția acestuia, împrejurare aflată ulterior și de către denunțător.

Martorul M.G., în fața Tribunalului Maramureș (fila 75) și-a menținut declarațiile din faza de urmărire penală, în totalitate, precizând că: „îl recunoaște în sala de judecată pe inculpatul B.S., ca fiind persoana pe care a cunoscut-o în Spania în anul 2002, sub numele de H.S., zis B.. Cu privire la *scrisoarea trimisă familiei sale, în care se referea și la inculpatul C., M.G. precizează că i-a recomandat rudei sale să declare adevărul*”.

Recunoaște, de asemenea, că a primit sume de bani în euro de la inculpatul B.S. respectiv 1800 euro „întrucât el a picat cu drogurile”, iar B.S. „a rămas afară”, acesta dându-i totodată asigurări în sensul că „indiferent ce se va întâmpla, familia sa nu va duce lipsă de nimic”.

Curtea reține ca relevantă în existența grupului infracțional și împărțirea sarcinilor între membrii acestuia, declarația lui M.G. din fața Tribunalului Maramureș, care precizează textual: „în cadrul grupului, discuțiile s-au purtat între inculpatul B., M.G. și C.T., fiecare având următoarele sarcini: B.S. – trebuia să cumpere din banii săi drogurile, inculpatul C.T. – trebuia să le introducă în România, iar M.G. urma să le vândă prin intermediul nepotului său M.V.A.”. Din aceeași declarație, rezultă că fiecare dintre cei trei, trebuia să beneficieze de o parte egală din câștig, însă ulterior, inculpatul B.S. nu a mai fost de acord să-i remită aceeași sumă și inculpatului C., pentru transportul drogurilor, propunându-i lui M.G. ca inculpatului C. să-i dea doar 1000 euro.

Curtea reține că în fața Tribunalului Maramureș – fila 78 – și martorul M.V.A. și-a menținut în întregime declarațiile date în faza de urmărire penală, precizând că inculpații M.G. și C.T. s-au prezentat împreună la locuința sa din Satu Mare, în luna august 2009, având asupra lor cele 2 kg de hașiș, urmare discuției telefonice cu M.G., în care martorul M.V.A. și-a manifestat disponibilitatea de a vinde substanțele ilicite. La locuința martorului, acesta a auzit când inculpatul C.T. a solicitat de la M.G., contravaloarea transportului drogurilor, în sumă de 1500 euro.

În fața Tribunalului Maramureș (filele 88, 128) au fost audiați și martorii M.A. și S.M., declarațiile acestora fiind mai puțin semnificative, martorii necunoscând aspecte cu privire la introducerea drogurilor în țară, martorul S.M. ocupându-se ulterior, în cursul anului 2010, de vânzarea unei cantități din drogurile aduse de către M.G. și C.T..

Martora M.I., prin declarația dată în fața Tribunalului Maramureș (fila 89-90), nu recunoaște că ar fi întreținut relații intime cu inculpatul B.S., nici ea și nici sora acesteia, și nu are cunoștință că soțul ei ar fi cumpărat vreun vehicul de la inculpatul B..

Cu privire la scrisoarea la care a făcut referire inculpatul C.T.A., martora M.I. a confirmat aceste aspecte, învederând că M.G. a trimis mamei martorei, o scrisoare, ce era destinată familiei, copiilor, și în care erau câteva rânduri în care se făcea referire la inculpatul C.T.A., recomandându-i să spună adevărul. Martora a mai arătat că scrisoarea nu avea cum să-i fie destinată ei, întrucât în acea perioadă nu se afla în țară, ci lucra în străinătate.

Curtea reține de asemenea, în dovedirea vinovăției inculpaților apelanți, că martorul M.V.A. a declarat în fața tribunalului că în perioada în care se afla arestat împreună cu numitul M.G., acesta i-a cerut inițial să-și schimbe declarația și să afirme că ar fi primit drogurile de la o persoană din Cluj, lucru neacceptat de martor. Apoi M.G. i-a comunicat că „va da o declarație în care va indica toate persoanele implicate în cauză”, făcând referire, printre alții, la numiții S. și A..

Pentru respectarea dreptului la apărare al inculpaților, Curtea a încuviințat audierea nemijlocită a martorului C. G., fila 162, dar a cărei declarație nu va fi luată în considerare la pronunțarea unei decizii în prezenta cauză, deoarece nu conține elemente relevante cu privire la dovedirea stării de fapt și implicarea sau neimplicarea apelanților în comiterea faptelor deduse judecării.

În privința motivelor de apel formulate de inculpatul C.T.A., prin care se solicită achitarea sa pentru infracțiunile deduse judecării, în baza art. 16 lit. a și c NCPP, Curtea reține că această cerere este nefondată, neavând suport în probele dosarului.

Astfel, s-a afirmat de către inculpatul C.T. că a fost presat de anchetatori să dea acele declarații în faza de urmărire penală și că ele nu exprimă adevărul. Revenirile inculpatului C. asupra recunoașterilor inițiale, sunt neavenite și vor fi înlăturate ca nesincere, ele necoroborându-se cu probele administrate în cauză. Aceste susțineri nu sunt veridice, pentru următoarele argumente:

- în toate declarațiile din faza de urmărire penală inculpatul C. a menționat în finalul acestora că „cele învederate sunt reale și că acestea au fost date fără a fi fost constrâns fizic sau moral de către organele de poliție”;

- mai mult, în fața procurorului DIICOT, inculpatul a fost asistat de un apărător din oficiu, dar nici cu ocazia acelor audieri, nu a reclamat constrângerile la care a fost supus de către ofițerul de poliție I.N.. De remarcat, că nici în fața Tribunalului Maramureș, nu i-a comunicat apărătorului, presiunile morale la care a fost supus de către polițist și nici nu le-a adus la cunoștința magistratului care a instrumentat cauza, cu atât mai mult, cu cât cu ocazia confruntărilor din faza de urmărire penală, a precizat că și-a menținut poziția exprimată la poliție;

- pe de altă parte, dacă susținerile sale ar fi reale, se pune întrebarea legitimă de ce nu a formulat plângere penală împotriva polițistului care a exercitat presiuni asupra sa;

- mai mult, declarațiile inculpatului C. conțineau amănunte pe care nicio persoană care nu ar fi fost implicată în traficul de droguri nu le putea descrie, cum ar fi, spre exemplu, locul de întâlnire în Spania dintre el, M.G. și inculpatul B.S., componența grupului infracțional și perioada în care acesta a acționat, locul de depozitare a drogurilor, precum și persoana care le-a transportat în România și dacă aceasta a fost însoțită și de alți membri ai grupării sau nu; așa fiind, polițistul N. nu avea de unde să cunoască aceste detalii ale activității infracționale, al cărei debut se situează în Spania, motiv pentru care susținerile inculpatului C. din fața Curții de Apel sunt mincinoase.

- este evident că la debutul anchetei, fiind speriat de consecințele faptelor sale și nemaiaivând contact cu legea penală, inculpatul C. a fost sincer, dar pe parcursul cercetării judecătorești, atât în fața Tribunalului Maramureș, cât și în fața Curții de Apel, întâlnindu-se frecvent cu inculpatul B.S., care a adoptat o poziție de negare a comiterii infracțiunilor, de la început, s-a hotărât să adopte aceeași atitudine de nesinceritate, în speranța înlăturării consecințelor penale ale faptelor sale ilicite, acuzând, nejustificat, organele de anchetă cu privire la modul de efectuare a urmăririi penale;

- nesinceritatea inculpatului C.T.A. este pusă în evidență și prin declarația polițistului I.N., ascultat nemijlocit de către Curte în ședința din 14 mai 2014, acesta învederând că apelantul C., la 9.05.2011, la Poliția Sighetu Marmației, l-a recunoscut după fotografie pe inculpatul B.S., în prezența martorului asistent F.I.N., în sensul că, după intrarea în încăperea unde se efectua procedura de recunoaștere, după ce a privit cu atenție patru planșe fotografice, fără ezitare, a indicat fotografia nr. 3, precizând că pe acel bărbat îl cunoaște sub numele de S.B., cu care în luna august 2009, s-au întâlnit în Spania, la o terasă, și acea persoană împreună cu M.G. i-au propus să transporte în bagajele sale, din Spania în România, „marfă”, în schimbul sumei de 1500 euro, aspect cu care el a fost de acord. Martorul N. arată că, în prezența martorului asistent și a inculpatului C.T., care a făcut recunoașterea, a citit datele înscrise pe spatele fotografiei, rezultând că acesta este inculpatul B.S., domiciliat în T.. Martorul a afirmat că inculpatul C.T. nu a avut de efectuat observații cu privire la modul în care s-a derulat recunoașterea și nici cu privire la cele consemnate în procesul verbal din 9 mai 2011, încheiat în acest scop de către organele de poliție. Martorul N. precizează că, la 9 mai 2011, inculpatul C.T.A. a dat o declarație olografă, din care rezultă că l-a recunoscut fără ezitare în fotografie, pe S.B., care împreună cu M.G. i-au propus în luna august 2009 să transporte, pentru ei în România, o cantitate de droguri, în schimbul sumei de 1500 euro, el fiind de acord cu această ofertă. Mai mult, cu ocazia audierilor a aflat că S.B., este de fapt inculpatul B.S.

- nesinceritatea inculpatului C. din fața Curții, este reliefată prin conținutul proceselor-verbale de confruntare din 21.06.2011 și 20.07.2011 din fața procurorului DIICOT-B.T.Maramureș dintre el și inculpatul B., apoi dintre el și M.G., din care rezultă că el își menține toate declarațiile date anterior, prin care a recunoscut transportul drogurilor din Spania în România, în schimbul sumei de 1500 euro promisă de inculpatul B.S., deplasare în care a fost însoțit și de M.G..

-revenirile inculpatului C. din fața Curții, asupra recunoașterilor din fața procurorului, sunt combătute și prin conținutul procesului-verbal de prezentare a materialului de urmărire penală din 20.07.2011 de la DIICOT-B.T. Maramureș unde învederează textual:

”îmi mențin toate declarațiile anterioare, nu mai am nimic de adăugat, totul s-a petrecut așa cum am arătat în depozițiile mele”.

-retractarea declarațiilor inculpatului C. din faza de judecată este combătută și prin declarația lui M.G., fila 40 up, acesta învederând textual: ”nepotul meu M.V.A. mi-a spus că inculpatul C. a cerut de la inculpatul B. suma de 1500 euro promisă pentru transportul drogurilor din Spania în România”, dar și prin declarația martorului M.V.A. fila 59 up, care precizează „la locuința mea, în august 2009, au venit M.G. și C.A. și în prezența mea, inculpatul C. a afirmat că el și-a făcut datoria și trebuie să își primească partea de la M.G. și numitul S., în valoare de 1500 euro”.

În privința motivelor de apel formulate de inculpatul B.S., prin care se solicită achitarea, conform art. 16 lit.a și c NCPP, Curtea reține că nici acestea nu sunt fondate.

Apărățile invocate de inculpatul B., pe parcursul procesului penal, sunt nesincere și vor fi înlăturate, ele necoroborându-se cu susținerile constante ale inculpatului C.T.A. din faza de urmărire penală, cu cele ale lui M.G. din faza de urmărire penală și din fața Tribunalului Maramureș, cu cele ale lui M.V.A. din fața procurorului și din fața instanței, cu conținutul proceselor-verbale de confruntare dintre el și inculpatul C. din 21.06.2011 de la DIICOT Maramureș și cele din 20.07.2011 dintre M.G. și C.T., de la același organ de urmărire penală, cu conținutul procesului-verbal de prezentare a materialului de urmărire penală al inculpatului C. din 20.07.2011, cu declarația martorului I.N. din fața Curții de Apel din 14.05.2014.

În primul rând, vinovăția inculpatului B.S. în săvârșirea infracțiunilor deduse judecății este reliefată prin declarația martorului M.G. din 12.05.2011 din fața procurorului DIICOT, care învederează următoarele: *”În anul 2009 mă aflu în Spania la muncă, în localitatea Llerida. Împreună cu mine se afla și vărul soției mele, numitul C.T.A., din comuna Săpânța, jud. Maramureș, care muncea în agricultură, ca și muncitor necalificat. În perioada 2002-2003, în Spania l-am cunoscut pe S.B.. Atât la organele de poliție cât și în fața procurorului, pe o planșă foto, l-am recunoscut pe S.B., ca fiind în realitate inculpatul B.S., domiciliat în T., aspecte pe care nu le-am cunoscut până acum. Știam despre el că dădea bani împrumut, românilor aflați în Spania, la lucru, iar în România se ocupa cu aceleași activități. În luna august 2009 mi-a vândut o mașină veche cu suma de 1000 euro, S.B. spunându-mi că pot să i-o plătesc când voi avea bani. Ulterior s-a răzgândit și mi-a cerut dobândă, iar apoi a venit cu altă propunere, în sensul că neavând de unde să-i achit valoarea microbuzului, mi-a cerut să-l ajut la introducerea de droguri în România, afirmând că este vorba de „ciocolată”, respectiv de hașiș. Eu știam că el are droguri în România. Prima dată m-a întrebat dacă cunosc pe cineva, care ar fi dispus să achiziționeze droguri de la el, iar eu, cunoscând că nepotul meu M.V.A. era consumator de asemenea substanțe, folosind telefonul mobil al inculpatului B.S., l-am contactat pe acesta, iar nepotul meu s-a arătat dispus să cumpere o cantitate mai mare de droguri, pentru a le vinde unei alte persoane, împrejurare adusă la cunoștința lui S.B. (inculpat B.S.). În această împrejurare, am aflat de la inculpatul B. că drogurile la care se referea el, erau de fapt în Spania și că vroia să le introducă în România. După circa o săptămână, inculpatul B. împreună cu inculpatul C. și cu mine ne-am deplasat la o terasă, unde S.B. (alias inculpatul B.) a deschis din nou discuția despre transportul drogurilor în România, abordându-l în acest sens pe inculpatul C.T., în prezența mea. Am asistat la momentul în care inculpatul B. i-a promis suma de 1000 euro inculpatului C., pentru a accepta să transporte în bagajele sale, în România, drogurile. Inculpatul C. a refuzat propunerea inițială, având în vedere doar suma de 1000 euro. Inculpatul C.T. împreună cu inculpatul B. s-au lămurit pe loc, în momentul în care inculpatul B. i-a oferit 1500 euro pentru transportul drogurilor în România. Inculpatul C., a afirmat că inculpatul B. a venit cu un autoturism la blocul unde locuiam eu și inculpatul C. și fără să coboare din vehicul i-a dat o pungă cu droguri, respectiv 2 kg hașiș, ambalate în 4 calupuri, peste care inculpatul C. a așezat scotch și o folie de material plastic. După o săptămână, inculpatul C. a revenit în România, singur. Nu este adevărat că inculpatul C. nu ar cunoaște localitatea Satu Mare, deoarece când eu am sosit a doua zi în România, inculpatul C. era acasă la nepotul meu M.V.A. la Satu Mare, care și adusese niște*

potențiali cumpărători de droguri. La locuința nepotului meu, am stat împreună cu inculpatul C., 4 zile.

I-am dat telefon inculpatului B., în Spania, i-am spus că drogurile nu s-au vândut și i-am reproșat că mi-am pierdut serviciul din cauza acestui transport. În acest context inculpatul B. mi-a trimis din Spania suma de 1000 euro „ca să mă descurc”, iar inculpatului C. nu i-a remis suma de 1500 euro, promisă. Când eram în România, inculpatul B. mi-a spus să am grijă de marfă, pentru că dacă se întâmplă ceva cu drogurile „răspund în fața lui cu suma de 12.000 euro”. Totodată mi-a promis că va lua înapoi microbuzul, ce mi l-a vândut, fără ca eu să mai trebuiască să-l achit. După ce am fost arestat pentru trafic de droguri, inculpatul B.S. mi-a trimis pe adresa soacrei mele, suma de 1700 euro, pentru a-mi putea angaja avocat, iar după ce am fost condamnat, nu m-a mai căutat. Când eram în Spania, înainte de a fi arestat, inculpatul B. m-a mai amenințat de câteva ori prin telefon, folosind expresii de genul „știu unde umblă copiii tăi la școală”, motiv pentru care nu l-am denunțat, decât după rămânerea definitivă a condamnării la pedeapsa de 6 ani închisoare”.

Probe de vinovăție, referitor la inculpatul B.S., vizând faptele deduse judecății, rezultă și din declarația martorului M.V.A., din faza de urmărire penală din 16.03.2011, 16.05.2011, precum și din fața Tribunalului Maramureș fila 78.

Astfel, acesta învederează textual: ”În vara anului 2009, M.G. m-a întrebat cum merge piața drogurilor în Satu Mare, el știind că eu consumam ocazional aceste substanțe. Relatez faptul că în acea perioadă M.G. se afla în Spania, la lucru. În acele discuții eu i-am promis că îl ajut în vânzarea drogurilor. La sfârșitul verii din anul 2009 s-a prezentat la locuința mea M.G. împreună cu numitul A. din ..., afirmând că este verișorul soției sale. Aceștia au adus cu ei cantitatea de 2 kg hașiș, ambalate în 4 calupuri, fiecare conținând câte 5 tablete, a câte 100 grame hașiș. Din discuțiile purtate cu cei doi, am înțeles faptul că A. a introdus drogurile în țară, el ajungând în România cu o zi înainte față de unchiul meu. La locuința mea, C.A. a afirmat faptul că „el și-a făcut datoria și trebuie să-și primească partea în valoare de 1500 euro de la unchiul meu și de la numitul S.”.

În fața Tribunalului Maramureș, martorul M.V.A. a precizat că își menține în integralitate declarațiile date în fața procurorului, susținând însă că unchiul său M.G. și inculpatul C.T., au venit deodată la locuința sa din Satu Mare în luna august 2009, având asupra lor cele 2 kg de hașiș.

Și prin declarațiile constante ale inculpatului C.T.A. din faza de urmărire penală (14.03.2011), cea din fața procurorului DIICOT fila 74, din declarația din 9.05.2011 de la Poliția Sighetu Marmației, este pusă în evidență și dovedită vinovăția inculpatului B.S..

Astfel, C.T. afirmă textual: ” în luna august 2009, M.G. și H. S. (S.B.), mi-au propus ca atunci când voi veni în România să transport în bagaj „niște marfă care valorează bani mulți”, eu dându-mi seama că este vorba despre droguri, contra sumei de 1500 euro, discuție purtată la o terasă în Spania, eu fiind de acord. Drogurile au fost așezate într-o geantă de M.G. și B.S., care m-au condus la autocarul cu care am venit în România împreună cu M.G. , în data de 5 – 6 august 2009. Din planșa foto, prezentată de poliție, am recunoscut pe S.B., aflând că în realitate se numește B.S. și este din T., și precizez că el este acel bărbat cu care m-am întâlnit alături de M.G., în luna august 2009 în Llerida, Spania. Amândoi mi-au propus să transport în bagajele mele niște marfă care valorează bani mulți”, pentru suma de 1500 euro, fiind vorba de 2 kg hașiș”.

Inculpatul C.T.A., la 9.05.2011, la Poliția Sighetu Marmației, „l-a recunoscut după fotografie pe inculpatul B.S. în prezența martorului asistent F.I.N., ca fiind

persoana care împreună cu M.G., în luna august 2009, i-au propus să transporte, din Spania în România, „marfă”, în schimbul sumei de 1500 euro, aspect cu care el a fost de acord”.

„La 9 mai 2011 inculpatul C.T.A. a dat o declarație olografă, atașată la fila 83 up, din care rezultă că l-a recunoscut fără ezitare în fotografie pe S.B., care împreună cu M.G. i-au propus în luna august 2009 să transporte, pentru ei în România, o cantitate de droguri, în schimbul sumei de 1500 euro, el fiind de acord cu această ofertă”.

Nu în ultimul rând, vinovăția inculpatului B.S. este reliefată și prin conținutul proceselor-verbale de confruntare de la DIICOT Maramureș din lunile iunie și iulie 2011 dintre acesta și inculpatul C., și dintre inculpatul C. și M.G., prin care C. a afirmat „că își menține toate declarațiile date anterior, precizând că inculpatul B.S. i-a predat drogurile pentru transport, în schimbul sumei de 1500 euro”.

Și în cuprinsul procesului-verbal de prezentare a materialului de urmărire penală, din iulie 2011 de la DIICOT Maramureș, inculpatul C. afirmă textual: *„îmi mențin toate declarațiile anterioare, nu mai am nimic de adăugat, totul s-a petrecut așa cum am arătat”.*

Apărățile inculpatului B.S. în sensul că ar fi vândut un vehicul lui M.G., sau că ar fi întreținut relații intime cu soția acestuia, sunt combătute ca nesincere prin declarația martorei M.I., care în fața Tribunalului Maramureș învederează că *„nu este real nici un aspect din cel relatat de inculpatul B., cu privire la achiziționarea vreunui autovehicul de către soțul său de la acesta, iar pe de altă parte, niciodată, nici ea și nici sora acesteia nu au întreținut relații intime cu apelantul”.*

S-a susținut de către inculpatul B. în apărarea sa, că declarațiile lui M.G. sunt contradictorii, astfel că nu pot fundamenta o soluție de condamnare, motiv pentru care, cere înlăturarea lor, din ansamblul probațiunii atașate cauzei.

Curtea reține că aceste contradicții se explică prin aceea că, ele apar în declarațiile date de denunțător, în timp ce dosarul în care fusese condamnat la pedeapsa închisorii, se afla în căile de atac ordinare la Curtea de Apel Cluj și Înalta Curte de Casație și Justiție. Aceste reveniri și oscilații ale lui M.G. asupra momentului introducerii în țară a drogurilor, în aceeași zi, sau separat de C.T.A., în luna august 2009, se justifică prin încercarea acestuia de a-și minimaliza aportul infracțional și de a influența astfel, favorabil, decizia instanței de recurs, în dosarul în care fusese deja condamnat.

S-a mai susținut de către inculpatul B., că trebuie înlăturate de la dosar mijloacele de probă administrate de către polițistul F.M. din cadrul DGCCO Maramureș, întrucât acesta a fost condamnat pentru fapte de corupție de către Curtea de Apel Cluj, în anul 2013.

Curtea nu va da curs acestei solicitări, întrucât Inspectorul de poliție F.M., a întocmit la fila 36 up, procesul-verbal de sesizare din oficiu din 4 mai 2011 cu privire la presupusele fapte comise de apelanți și referatul cu propunere de declinare a competenței din 14 mai 2011 în favoarea DIICOT- Biroul Teritorial Maramureș, tocmai datorită specificului infracțiunilor de trafic de droguri imputate inculpaților, acte care nu au influențat soluția de condamnare pronunțată în speță de către Tribunalul Maramureș.

Curtea apreciază că instanțele pot dispune excluderea mijloacelor de probă administrate de către procuror sau polițistul delegat de către acesta, numai în cazul în care constată o încălcare substanțială și semnificativă a unei dispoziții legale privind administrarea probatoriului care, în împrejurările concrete ale cauzei, face ca menținerea mijlocului de probă astfel administrat să aducă atingere caracterului

echitabil al procesului penal în ansamblu. Instanțele trebuie să evalueze necesitatea aplicării sancțiunii excluderii prin raportare la gravitatea încălcării drepturilor inculpatului, în procesul de administrare a probatoriului, la impactul pe care caracterul nelegal sau neloial al probei îl poate avea cu privire la credibilitatea mijlocului de probă, precum și la importanța pe care mijlocul de probă o prezintă în susținerea acuzării.

Curtea reține că în privința încălcării prevederilor codului de procedură penală român sau ale legislației speciale ce reglementează administrarea probelor, numai o încălcare substanțială și semnificativă a acestor dispoziții legale, ce aduce atingere caracterului echitabil al procesului penal și astfel unui drept garantat de Convenția Europeană suspectului sau inculpatului sau care poate ridica un dubiu serios cu privire la fiabilitatea mijlocului de probă, este de natură să ducă la excluderea mijlocului de probă nelegal administrat.

Așa fiind, Curtea nu va reține caracterul ilegal al mijloacelor de probă din faza urmăririi penale întocmite de polițistul F.M., câtă vreme nu s-a dovedit că acesta le-a obținut într-o manieră neloială.

Curtea reține că aprecierea probelor într-o cauză dedusă judecării, este rezultatul unui proces de cunoaștere a realității obiective, în cadrul căruia probele dau naștere unui sentiment de certitudine în legătură cu existența sau inexistența unei infracțiuni, confirmarea sau absența vinovăției persoanei trimise în judecată.

Potrivit disp. art 103 NCPP, probele nu au o valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, în urma examinării tuturor celor administrate, în scopul aflării adevărului.

Relativ la aprecierea probelor se impune a se reține că aceasta este operațiunea finală a activității de probațiune, care permite instanței de judecată să determine măsura în care probele reflectă adevărul. Prin aprecierea tuturor celor administrate, în ansamblul lor, instanța își formează convingerea cu privire la temeinicia sau netemeinicia învinuirii, cu privire la măsura în care prezumția de nevinovăție a fost sau nu înlăturată prin probe certe de vinovăție, dacă se impune sau nu achitarea inculpaților pentru faptele deduse judecării. Mai mult, orice infracțiune poate fi dovedită prin orice mijloace de probă prevăzute de lege, dacă organul judiciar și-a format convingerea că a aflat adevărul în cauza dedusă judecării.

Pe de altă parte, prezumția de nevinovăție, astfel cum este reglementată și în dispozițiile art.6 paragr.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, produce, în principal, două categorii de consecințe: a) în privința organelor judiciare, care trebuie să manifeste prudență în examinarea actului de trimitere în judecată și să analizeze, în mod obiectiv, argumentele în favoarea și în defavoarea inculpatului; b) în privința inculpatului, prezumția de nevinovăție implică dreptul său de a propune probe în apărarea sa și acela de a nu depune mărturie contra lui însuși.

În sistemul nostru de drept, prezumția de nevinovăție – astfel cum este reglementată prin disp.art. 4 NCCP și art.99 NCPP – îmbracă două coordonate: administrarea probelor și interpretarea acestora. În ceea ce privește interpretarea probelor, pentru a putea fi operantă prezumția de nevinovăție, este necesar ca instanța să înlătore eventualitatea, bănuielile, suspiciunile, aproximațiile, pentru că atunci când infracțiunea nu este dovedită cu certitudine, prezumția de nevinovăție împiedică pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

În cauza dedusă judecării, Curtea constată că prezumția de nevinovăție a fost înlăturată în privința celor doi inculpați, probele administrate de organele judiciare demonstrând, fără echivoc, vinovăția acestora.

Folosirea ca probe a declarațiilor administrate în fața procurorului nu este în sine incompatibilă cu prevederile art. 6 paragraf 1 și paragraf 3 lit. d din Convenție, în condițiile în care dreptul la apărare a fost respectat. Ca regulă, aceste drepturi impun ca inculpatul să fi avut o oportunitate adecvată să conteste sau să interogheze un martor ce dă declarații împotriva sa, fie la momentul audierii acestuia, fie într-o fază ulterioară a procedurii, așa cum se arată în cauzele CEDO „Craxi contra Italiei prg.86 din 5 decembrie 2002; Birutis contra Lituaniei din 28 martie 2002 prg.28; cauza SN contra Suediei prg. 44 din 2 iulie 2002; Artner contra Austriei prg.2 din 28 august 1992”.

Corolarul acestora constă în aceea că dreptul la apărare al unei persoane este restrâns într-o măsură incompatibilă cu prevederile art. 6, dacă hotărârea de condamnare a fost întemeiată în exclusivitate sau într-un mod determinant pe o declarație dată de o persoană căreia inculpatul nu a avut posibilitatea să-i pună întrebări sau să solicite audierea acesteia în vederea confruntării, fie în cursul urmăririi penale, fie în cursul judecății, așa cum se învederează în deciziile CEDO „Dănilă contra României din 8 martie 2007; Guilloury contra Franței prg.53 din 22 iunie 2006; Sadak contra Turciei din 17 iulie 2001 prg.67; Hulki Gunes contra Turciei prg. 86 din 8 aprilie 2004, dispoziții respectate în speța de față, martorii acuzării și ai apărării fiind ascuțați nemijlocit în fața inculpaților și a instanței.

Comisia Europeană a precizat că prevederile art. 6 prg.1 nu interzic instanței ca în scopul stabilirii adevărului în cauză să se bazeze și pe probe indirecte, atâta timp cât utilizarea acestora nu se realizează de o manieră neloială, așa cum se arată și în decizia din 4 iulie 1979 în cauza „X contra Germaniei nr. 8414/1978”, dispoziție respectată în prezenta speță.

Declarațiile inculpaților făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpaților apelanți făcute în fața Tribunalului Maramureș și ale Curții, sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestora de consecințele penale ale faptelor lor, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dând sens și dispozițiilor art.5 din NCPP privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de apel a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Deși inculpații apelanți, în fața judecătorilor, au negat constant comiterea faptelor, afirmând că au fost condamnați pe nedrept, susținerile acestora nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpați, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Așa fiind, nu poate fi acceptată achitarea inculpaților în baza art. 16 lit. a și c, art. 17 din NCPP, rap. la art. 396 alin. 5 NCPP, condamnarea lor pronunțându-se de către Curte, deoarece instanța a constatat dincolo de orice îndoială rezonabilă, că faptele imputate există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de către apelanți.

În legătură cu solicitările subsidiare ale inculpaților, de a li se aplica legea penală mai favorabilă, conform art. 5 NCP și a se constata inexistența unui grup infracțional organizat conform art. 367 NCP, de a se înlătura în privința inculpatului B. reținerea formei continuate prev. de art. 41 alin. 2 VCP referitor la infracțiunea de

trafic de droguri de risc, în modalitatea complicității la introducerea în țară a acestora, iar în final, dacă se va reține vinovăția sa, a se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei rezultante, întrucât este bolnav de hepatită și hernie de disc și are în întreținere 4 copii minori, Curtea reține că nici aceste cereri nu sunt fondate.

În legătură cu infracțiunea prev. de art. 8 din Legea nr. 39/2003 rap.la art. 323 Cod penal, trebuie remarcat că aceasta nu este dezincriminată, elementele ei constitutive regăsindu-se în incriminarea din art. 367 din NCP, așa cum se arată în decizia nr. 12 din 2.06.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Curtea reține ca relevantă în existența grupului infracțional și împărțirea sarcinilor între membrii acestuia, declarația lui M.G. din fața Tribunalului Maramureș, care precizează textual: „în cadrul grupului, discuțiile s-au purtat între inculpatul B., M.G. și C.T., fiecare având următoarele sarcini: B.S. – trebuia să cumpere din banii săi drogurile, inculpatul C.T. – trebuia să le introducă în România, iar M.G. urma să le vândă prin intermediul nepotului său M.V.A.. Din aceeași declarație, rezultă că fiecare dintre cei trei, trebuia să beneficieze de o parte egală din câștig, însă ulterior, inculpatul B.S. nu a mai fost de acord să-i remită aceeași sumă și inculpatului C., pentru transportul drogurilor, propunându-i lui M.G. ca inculpatului C. să-i dea doar 1000 euro”.

Conform art. 367 alin. 6 NCP, prin grup infracțional organizat se înțelege cel structurat, format din 3 sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.

Grupul din speța de față, a fost compus din B.S. - care era liderul acestuia, ce avea ca sarcină procurarea și achiziționarea de droguri pentru a fi transportate din Spania în România, C.T. – ce avea misiunea de transportator a substanțelor ilicite în România, M.G. – cu sarcina de distribuire a drogurilor și identificarea de cumpărători prin intermediul nepotului său M.V.A..

Prin urmare, infracțiunea vizată de art. 8 din Legea nr. 39/2003 o găsim reîncrimată în conținutul art. 367 NCP. Această faptă a fost comisă de inculpatul B. în modalitatea inițierii și constituirii grupului infracțional organizat, iar în privința inculpatului C.T., se reține aderarea la acel grup.

În speță, legea penală mai favorabilă conform art. 5 NCP este codul penal vechi, deoarece în privința infracțiunii vizate de art. 323 VCP nu este prevăzută pedeapsă complementară, însă în art. 367 NCP este obligatorie pentru această faptă, aplicarea unei pedepse complementare a interzicerii unor drepturi.

Chiar dacă limitele de pedeapsă prevăzute în art. 367 alin. 1 NCP sunt de la 1 la 5 ani, așa cum am arătat mai sus, legea mai favorabilă, este cea veche, art. 323 VCP întrucât alături de sancțiunea principală, nu este prevăzută și pedeapsă complementară. Pe de altă parte, pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată de prima instanță, va contribui la resocializarea pozitivă a inculpatului B., urmând a fi menținută de către Curte, deoarece acesta a constituit un grup infracțional, al cărui scop era tocmai introducerea de droguri în România, faptă de un pericol social extrem de ridicat. Nu trebuie omis faptul, că în speță este vorba de introducerea în țară a două kg hașiș.

Curtea nu a procedat la schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților, din art. 8 din Legea nr. 39/2003 rap.la art. 323 CP în art. 367 NCP, întrucât aceasta ar fi pur formală, câtă vreme s-a apreciat că legea mai favorabilă este codul penal vechi, menținând pedepsele aplicate de către Tribunalul Maramureș, în privința tuturor infracțiunilor, referitor la ambii inculpați.

În privința infracțiunii de trafic de droguri de risc, reținută în sarcina inculpatului B., prev. de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 deși în prezent s-au modificat limitele de pedeapsă, aceasta fiind sancționată cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi, Curtea, la individualizarea sancțiunii aplicabile apelantului, apreciază ca judicioasă pedeapsa aplicată de Tribunalul Maramureș, pe care o va menține. Și limitele de pedeapsă pentru infracțiunea vizată de art. 3 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 în modalitatea complicității prev. de art. 26 VCP rap. la art. 48 NCP, s-au modificat, aceasta fiind sancționată cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Și în privința acestei fapte penale, Curtea apreciază ca justă pedeapsa dispusă de Tribunalul Maramureș pe care o va menține.

Aceleași considerații sunt valabile și pentru inculpatul C.T., astfel că acestea nu vor mai fi reiterate.

Codul penal vechi din 1969 este legea mai favorabilă, întrucât în cazul concursului de infracțiuni, în urma contopirii pedepselor, sporul ce se poate aplica de către judecători este opțional, facultativ, câtă vreme cel reglementat în NCP în art. 39 lit. b este obligatoriu, fiind de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, pe lângă pedeapsa cea mai grea. În prezenta cauză, câtă vreme Curtea a apreciat ca temeinice pedepsele dispuse de Tribunalul Maramureș și le-a menținut, dacă ar aplica NCP, s-ar ajunge la pedepse mai mari decât cele aplicate de prima instanță, respectiv de 5 ani și 6 luni în privința inculpatului B. și de 4 ani și 8 luni în privința inculpatului C., ceea ce nu ar fi admisibil, agravându-li-se situația juridică în propria cale de atac. Pe de altă parte, circumstanțele atenuante aplicate de Tribunal prin art. 74 lit.a VCP, nu mai au corespondent în NCP, înlăturarea acestora de către Curte, putând duce la agravarea pedepselor pe care inculpații le-ar avea de executat, ceea ce nu este permis, în propria cale de atac.

În mod judicios, s-a reținut de către Tribunalul Maramureș comiterea infracțiunii prev. de art. 3 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, în calitate de complice, de către inculpatul B., în formă continuată, cu art. 41 alin.2 VCP, acest lucru rezultând neîndoielnic din conținutul procesului-verbal de confruntare dintre M.G. și C.T.A. fila 118-120 up, care relevă textual, la unison :”faptele s-au petrecut în perioada iulie-august 2009”. Această încadrare juridică va fi păstrată și de către Curte, constituind o lege penală mai favorabilă, cu atât mai mult, cu cât în Noul Cod Penal, infracțiunea continuată are o altă reglementare în art. 35 alin. 1 și 2, texte care nu au incidență în speța de față.

Încadrarea juridică a infracțiunii vizate de art. 3 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu art. 41 alin. 2 din VCP și cu art. 26 VCP, este corectă în sarcina inculpatului B., deoarece el este cel care a procurat drogurile, a înlesnit și a ajutat pe inculpatul C. la transportul acestora în România, transport care s-a realizat efectiv, însă, de către acesta din urmă, ceea ce atrage calitatea de autor, a inculpatului C. la aceeași infracțiune.

Nu se va putea dispune suspendarea condiționată a executării pedepselor rezultante ale inculpaților, întrucât trebuie avută în vedere cantitatea mare de droguri ce a fost introdusă în România, respectiv 2 kg hașiș, forma continuată a infracțiunii prev. de art. 3 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 pentru inculpatul B., dublată de atitudinea de nesinceritate a inculpaților în fața instanțelor judecătorești.

Curtea va avea în vedere atât pericolul social ridicat al faptelor, dar și datele ce caracterizează persoana acestora care, în pofida dovezilor de vinovăție, au negat constant acest lucru, încercând astfel să obstrucționeze aflarea adevărului, ceea ce

duce la concluzia că pentru reeducarea lor se impune aplicarea unui tratament juridic adecvat, respectiv, menținerea pedepselor aplicate de către Tribunalul Maramureș.

Poziția adoptată de ambii inculpați, în fața instanței de fond și Curte, de nerecunoaștere a niciunei infracțiuni, constituie un aspect negativ cu privire la faptele comise, astfel că nu este de natură, prin ea însăși să formeze convingerea judecătorului că pentru reeducarea lor este suficientă și o pedeapsă rezultantă mai redusă, care să fie suspendată condiționat.

Atitudinea procesuală reprezintă o componentă semnificativă în cadrul circumstanțelor personale, ce conturează profilul de personalitate al inculpaților, care la rândul său, se examinează în mod plural, cu celelalte criterii legale adecvate în contextul cauzei, respectiv gradul de pericol social concret al faptelor, circumstanțele reale efective, faptul că au fost constituiți într-un grup infracțional organizat, caracterul repetat al acțiunilor, care atrage o formă agravată a faptelor, prin reținerea unității legale prevăzute în art. 41 alin. 2 C.pen. în sarcina inculpatului B., pentru infracțiunea vizată de art. 3 alin. 1 din Legea nr. 143/2000.

În reținerea art. 41 alin. 2 VCP, în sarcina inculpatului B., nu este de omis susținerea martorului M.G. de la fila 40 up, care relevă textual :”am refuzat transportul drogurilor, însă inculpatul B. mi-a comunicat că oricum are posibilitatea de a trimite în țară, chiar și 50 kg droguri”.

Pentru motivele ce preced, se vor respinge ca nefondate apelurile formulate de ambii inculpați, în baza art. 421 pct. 1 lit. b NCPP.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de câte 150 lei ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, pentru av. Ceapă Ion și Ciobanu Narcisa, în baza art. 272 alin. 1 NCPP.

Vor fi obligați inculpații B. și C. să plătească în favoarea statului suma de câte 4500 lei cheltuieli judiciare, în baza art. 275 pct. 4 alin. 2 NCPP. (Judecător Delia Purice)

Camera preliminară. Nepăstrarea unei contraprobe în cazul infracțiunii de trafic de droguri nu conduce la nulitatea urmăririi penale. Consumatori de droguri. Neînceperea urmăririi penale față de aceștia. Audiere ca martori. Neîncălcarea dispozițiilor art. 6 CEDO (CEDO, Hotărârile din Cauzele Vidal împotriva Belgiei și Luca împotriva Italiei)

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Încheiere din camera preliminară nr. 348 din 18 iunie 2014

Prin încheierea penală din 14 mai 2014, pronunțată în dosarul nr. .../100/2014 al Tribunalului Maramureș, în baza art. 346 Cod procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței prin rechizitoriul întocmit la 24 decembrie 2013 de D.I.I.C.O.T. – Serviciul teritorial Cluj în dosarul nr. 171/D/P/2009, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecării în dosarul nr. .../100/2014 al Tribunalului Maramureș.

S-a fixat termen de judecată la data de 10 iunie 2014 pentru când s-a citat inculpatul.

Pentru a dispune astfel, judecătorul de cameră preliminară a reținut că prin rechizitoriul întocmit la 24 decembrie 2013 în dosarul nr. 171/D/P/2009 al D.I.I.C.O.T. - Serviciul teritorial Cluj s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului D.M.A. pentru două infracțiuni de trafic de droguri de risc prevăzute de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal și pentru infracțiunea de

deținere de droguri de risc fără drept prevăzută de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal și a art. 33 lit. a Cod penal.

La această instanță s-a format dosarul nr. .../100/2014, cauza aflându-se în prezent în procedura de cameră preliminară.

Examinând dosarul de urmărire penală și actul de sesizare a instanței, judecătorul de cameră preliminară s-a reținut următoarele:

Raportat la infracțiunile pentru care inculpatul a fost trimis în judecată (trafic de droguri și deținere de droguri fără drept), tribunalul este competent să soluționeze acest dosar.

Rechizitoriul cuprinde elementele menționate în art. 328 din noul Cod de procedură penală, a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de procurorul șef serviciu al aceluiași parchet astfel că instanța a fost în mod legal sesizată.

Inculpatului i s-au comunicat rechizitoriul și dreptul de a formula cereri, excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

Prin memoriul de la filele 11-15 acesta a invocat nelegalitatea administrării unor probe și a solicitat a se constata nulitatea unor acte de urmărire penală și excluderea probelor obținute în mod nelegal.

1. Astfel inculpatul a arătat că în etapa actelor premergătoare s-au procurat de la inculpat prin intermediul investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor autorizați prin ordonanța procurorului anumite cantități de substanțe (0,8 g la 21.10.2009 și 0,8 grame la 24.02.2010 prin intermediul colaboratorului autorizat „D.P.” și a investigatorului sub acoperire „V.D.”) care și-au depășit atribuțiile întrucât ordonanța dată de procuror în acest sens a fost valabilă 60 zile de la emiterea ei (ordonanța s-a dat la data de 23.07.2009 și a expirat la data de 20.09.2009).

Prin urmare, substanțele cumpărate de la inculpat la datele menționate mai sus s-au obținut nelegal astfel că și procesele-verbale de procurare droguri din 21.10.2009 și 24.02.2010 sunt nule și i s-a produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin desființarea actului. Nulitatea acestor procese-verbale atrage și nulitatea actelor efectuate ulterior (rezoluția dată la 22.10.2009 privind efectuarea unei constatări tehnico-științifice, procesul-verbal de predare, primire, cântărire din 29.10.2009 și a raportul de constatare tehnico-științifică nr. 863389/29.10.2009, precum și rezoluția din 25.02.2010 privind efectuarea unei constatări tehnico-științifice, procesul-verbal de predare, primire, cântărire din 1.03.2010 și raportul de constatare tehnico-științifică nr. 942085/01.03.2010).

Tribunalul a reținut faptul că prin ordonanța dată la 23 iulie 2009 s-a autorizat de către procuror folosirea investigatorului sub acoperire sub numele de cod „V.D.” și a colaboratorului acestuia „D.P.” și procurarea de către aceștia a unui kilogram de cannabis și a unui kilogram de rezină de cannabis de la inculpatul D.M.A. – autorizația fiind valabilă pe o perioadă de 60 de zile începând cu data de 23 iulie 2009 (f. 283-285 vol. II dosar de urmărire penală). Prin ordonanța dată la 18 septembrie 2009 s-a prelungit această autorizație cu 30 de zile (20.09.2009 – 19.10.2009), iar prin ordonanța dată la 19 octombrie 2009 s-a mai prelungit autorizația cu 30 de zile (20.10.2009-19.11.2009) – dosar tribunal. Prin ordonanța dată la 1 februarie 2010 s-a prelungit această autorizație cu 30 de zile (01.02.2010-02.03.2010) – dosar tribunal.

Față de cele de mai sus, tribunalul nu a exclus ca fiind nelegale probele anterior indicate de inculpat.

2. S-a respins și apărarea potrivit căreia sunt lovite de nulitate anumite rapoarte de constatare tehnico-științifică (nr. 863038/30.01.2009 - fila 357 vol. II

dosar de urmărire penală, nr. 863260/24.07.2009 - fila 296 din același volum, nr. 863337/16.09.2009 - fila 319 din același volum, nr. 863389/29.10.2009 - fila 336 din volumul menționat, nr. 942085/01.03.2010 - fila 348 din volumul indicat) cu motivarea că substanțele analizate s-au consumat în cadrul analizelor de laborator și nu s-au păstrat contraprobe, fiindu-i astfel încălcat dreptul la apărare. Tribunalul a constatat că într-adevăr în toate aceste rapoarte de constatare tehnico-științifice întocmite de Laboratorul de analiză și profil al drogurilor din cadrul I.G.P.R. – D.G.C.C.O. – Brigada Cluj Napoca s-a menționat acest fapt, însă o atare împrejurare nu echivalează cu excluderea „ab initio” a acestor probe (de altfel, în faza de urmărire penală - la prezentarea materialului de urmărire penală inculpatul a arătat că nu are probe de solicitat în apărare).

3. Inculpatul a mai arătat că prin încheierea penală nr. 22/C/P/28.01.2009 a Tribunalului Cluj s-a autorizat interceptarea și înregistrarea convorbirilor numitului D.D. pe o perioadă de 30 de zile, fiind eliberată în acest sens autorizația nr. 21/28.01.2009, apoi prin încheierea nr. 65/C/P/25.02.2009 s-a mai autorizat pe 30 de zile, fiind eliberată autorizația nr. 91/28.02.2009 și tot pe 30 de zile prin încheierea penală nr. /C/P din 30.03.2009, fiind eliberată autorizația nr. 152/30.03.2009. Deși autorizațiile s-au emis pentru numitul D.D., din procesele-verbale de redare a convorbirilor interceptate și înregistrate în baza autorizațiilor mai sus menționate rezultă că persoana ale cărei convorbiri au fost interceptate este inculpatul D.M.A. Prin urmare, aceste procese-verbale de redare a convorbirilor sunt nule (pentru perioada 28.01.2009-01.04.2009).

Tribunalul a constatat că autorizațiile s-au emis pe o perioadă de câte 30 de zile începând cu datele de 30.01.2009, 01.03.2009, 31.03.2009 pentru postul telefonic 0743199541 folosit de numitul D.D. (fratele inculpatului D.M.A.), însă în realitate el a fost folosit de inculpatul D.M.A.. Întrucât autorizațiile s-au emis pentru acest post telefonic, procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice nu vor fi înlăturate.

4; 5. Inculpatul a mai invocat faptul că unele autorizații de interceptare a unor convorbiri telefonice s-au emis la anumite date, iar rezoluțiile de delegare date pentru întocmirea proceselor-verbale de redare a convorbirilor în baza lor sunt nelegale, fiind întocmite anterior emiterii autorizațiilor cu indicarea numerelor de autorizații (s-a făcut trimitere la autorizațiile nr. 269/21.07.2009 care îl privește pe inculpatul D.M., nr. 306/13.08.2009, nr. 340/15.09.2009 și nr. 383/14.10.2009 care îl privesc pe învinuitul P.R.C.). Tribunalul constată că susținerile inculpatului sunt reale, însă parchetul a îndreptat erorile materiale strecurate din acest punct de vedere în respectivele ordonanțe prin procesul-verbal întocmit la 18.04.2014 în dosarul de urmărire penală (aflat în dosarul tribunalului). Prin urmare, instanța nu a înlăturat nici aceste probe.

6. Susținerile inculpatului potrivit cărora declarațiile martorilor B.C., C.N.R., C.C.P., G.D.S., H.T.G., N.G.C.M., P.D.R. și Z.C.A. sunt nelegale cu motivarea că față de aceștia s-a dat soluție de neîncepere a urmăririi penale doar pentru a putea fi audiați în calitate de martori au fost înlăturate. Într-adevăr prin rechizitoriul întocmit în acest dosar de D.I.I.C.O.T. – Serviciul teritorial Cluj la data de 24 decembrie 2013 s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de aceștia pentru infracțiunea de deținere de droguri de risc prevăzută de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, fiindu-le aplicate fiecăruia sancțiuni cu caracter administrativ în sumă de câte 150 lei, în baza art. 18¹ Cod penal, și s-a dispus citarea acestora în calitate de martori (cu excepția numiților H.T.G. și Z.C.A.). De altfel, au fost audiați în această calitate în faza de urmărire penală. Caracterul nelegal al unei soluții de netrimitere în judecată poate fi stabilit doar în cadrul unei plângeri formulate

împotriva unei asemenea soluții astfel că apărarea formulată în acest sens de inculpat a fost respinsă.

Pentru toate aceste considerente judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispune începerea judecății în acest dosar, fixând termen de judecată pentru data de 10 iunie 2014.

Împotriva soluției judecătorului de cameră preliminară de la Tribunalul Maramureș, a formulat contestație inculpatul D.M.A., criticile aduse acesteia, fiind identice cu cele invocate în fața primei instanțe, astfel că nu vor mai fi reiterate.

Judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară, examinând motivele scrise atașate dosarului, constată că acestea sunt nefondate pentru următoarele argumente:

Referitor la excepția vizând lipsa ordonanțelor de autorizare cu ocazia procurărilor de droguri din data de 21 octombrie 2009 și 24 februarie 2010 de la inculpatul D.M., prin intermediul colaboratorului autorizat „D.P.” și investigatorul sub acoperire „V.D.”, judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară învederează că aceștia au acționat în limitele actelor de autorizare. Astfel, ordonanța inițială din data de 23.07.2009 a fost prelungită cu câte 30 de zile, prin cele din datele de 18.09.2009, 19.10.2009 și 1.02.2010, însă după prezentarea materialului de urmărire penală, din eroare, ambele exemplare ale ordonanțelor de prelungire au rămas la dosarul de casă al DIICOT cu numărul .../D/P/2009 S.T.Cluj. În acest sens, au fost atașate de către procurori câte un exemplar al ordonanțelor menționate.

Așa fiind, nu se poate invoca nulitatea actelor de procurare a drogurilor și nici a actelor de urmărire penală îndeplinite ulterior, respectiv a rapoartelor de constatare tehnico-științifice.

Pe de altă parte, judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară reține că lipsa ordonanțelor de prelungire, nu a fost invocată cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală către inculpat sau apărătorul acestuia.

Raportat la invocarea nerespectării art. 18 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, se reține că probele de droguri procurate în mod autorizat de la inculpatul Drăgan, au fost supuse constatărilor tehnico-științifice efectuate de Laboratorul de analiză și profil al Drogurilor din cadrul BCCO Cluj-Napoca în conformitate cu „Normele metodologice privind primirea, analiza în laborator și restituirea probelor suspecte de a conține substanțe aflate sub control național” nr. 193307 din 8.06.2001 emise de IGPR-Institutul de Criminalistică.

Prin adresa nr. 2538465 din 16.04.2014 BCCO Cluj –Laboratorul de analiză și profil al drogurilor a arătat că, pentru punerea în evidență a compușilor din probele provenite din produse vegetale (fragmente vegetale sau rezină), prin metode specifice de analiză în laborator, este necesară, pe lângă prelevarea unei probe medii reprezentative din diferite zone ale plantei, concentrarea și repetarea acestor analize. Astfel, rămâne la latitudinea specialistului, ce cantitate din probă va fi luată în analiză, pentru a se edifica asupra substanței, deoarece compușii psihoactivi sunt în proporție relativ scăzută, comparativ cu cantitatea de produs vegetal net. (acesta nefiind substanțe sintetizate chimic de puritate mare, ci biosintetizate). Acest fapt, conduce adesea la consumarea în întregime a cantității puse la dispoziție de către organele de urmărire penală, mai ales în cazul în care au fost recoltate mici probe subunitare, fără ca acest lucru, să contravină normelor de derulare a activității, în vigoare, în prezent. Acest fapt este justificat de practica obișnuită de derulare a analizelor de laborator, întrucât nu se poate specifica, a se păstra o cantitate obligatorie din fiecare probă,

mostrele obținute fiind „droguri de stradă” al căror conținut și concentrație, sunt întâmplătoare.

Conform art. 12 din Normele metodologice menționate mai sus „în cazul în care masa probei permite, se prelevează din aceasta, pentru analize ulterioare, o mostră de 5 grame, ea fiind ambalată separat, sigilată și predată împreună cu proba”.

În speță, mostrele de droguri procurate în mod autorizat, prin intermediul colaboratorului și investigatorului sub acoperire, au constat în mici cantități de cannabis și rezină de cannabis. Astfel, inculpatul Dragăan i-a oferit cu titlu gratuit colaboratorului autorizat 0,2 g. rezină de cannabis în data de 29.01.2009 și a vândut acestuia cantitățile de :0,4 g. cannabis în data de 23.07.2009, cu suma de 50 lei; 0,5 g în data de 18.08.2009 cu suma de 100 lei; 0,5 g în data de 14.09.2009 cu 60 lei; 0,8 g în data de 21.10.2009 cu 60 lei; și 0,8 g în 24.02.2010 cu 60 lei, fiind vorba de cantități mici, subunitare, consumate în totalitate în cursul analizelor de laborator, implicate de constatările tehnico-științifice nr. 863038 din 30.01.2009; nr. 863261 din 24.07.2009; nr. 863297 din 19.08.2009; nr.863337 din 16.09.2009; 863389 din 29.10.2009; nr. 942085 din 1.03.2010.

Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară, apreciază că probele au fost legal administrate, concluziile rapoartelor de constatare tehnico-științifică impunându-se în cauză, cu o valoare probatorie maximă, datorită caracterului științific al probei, iar pe de altă parte, statuările experților se coroborează cu celelalte mijloace de probă atașate cauzei (declarațiile inculpatului și ale martorilor provenind dintre consumatorii de droguri, furnizate de către D.M.).

Astfel fiind, motivele contestației nu se încadrează în cazurile de nulitate absolută vizate de art. 281 NCPP și nu reprezintă o încălcare a unor dispoziții legale, care să aducă o vătămare drepturilor inculpatului și care să impună anularea actelor de urmărire penală.

Mai mult, constatările tehnico-științifice efectuate de BCCO – Laboratorul de analiză și profil al drogurilor au respectat atât cerințele art. 113 VCPP cât și pe cele rezultând din Normele metodologice precizate mai sus. Prin urmare, rezultă că nu s-a adus o vătămare drepturilor inculpatului și nu se impune desființarea actelor de urmărire penală. Pe de altă parte, nulitatea relativă ar fi trebuit invocată la momentul la care inculpatul și apărătorul său au luat cunoștință de piesele dosarului, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală.

În acest dosar, s-a invocat nulitatea proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate conform autorizațiilor nr. 21 din 28.01.2009, 91 din 28.02.2009 și 152 din 30.03.2009 învederându-se că persoana vizată a fost numitul D.D., iar nu inculpatul D.M.A.. După cum se observă, din examinarea proceselor-verbale de redare, ele au fost întocmite în perioada 28.08.2009-3.09.2009, respectiv după finalizarea prin rechizitoriu a dosarului nr. 4/DP/2009 aceasta din urmă, fiind o cauză complexă, cu arestați minori, necesitând eforturi mari pentru soluționarea ei cu celeritate. Doar la momentul întocmirii proceselor-verbale de redare și respectiv, doar după coroborarea tuturor datelor reieșite din investigații, s-a constatat faptul că pe numărul de telefon utilizat inițial de numitul D.D., a purtat convorbiri relevante, fratele acestuia, inculpatul D.M.A..

Pe cale de consecință, rezultă că autorizațiile au fost obținute în mod legal, iar exploatarea acestora s-a efectuat conform realității constatate în urma analizei traficului audio, interceptat și înregistrat, menționându-se în mod corect faptul că, cel care a purtat convorbirile a fost inculpatul D.M.A., iar nu o altă persoană.

Mijloacele speciale de investigare, respectiv interceptările de convorbiri și comunicări telefonice, au ca și scop stabilirea situației de fapt și identificarea sau

localizarea suspectilor, în conformitate cu normele procesual penale în vigoare, în perioada când s-au derulat investigațiile, fiind incidente art. 911 alin.1 teza finală VCPP.

Inculpatul D.M.A. a precizat că unele rezoluții de delegare cu privire la întocmirea de către lucrătorii de poliție judiciară a proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, au date ale emiterii, anterioare celor la care au fost autorizate interceptările.

Judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară, constată că în speță, este vorba de simple erori materiale, care au fost îndreptate însă, de către procurorii DIICOT conform procesului-verbal din 18.04.2014 atașat dosarului instanței la filele 38-40.

În dovedirea acestor argumente, relevăm că în Vol. I fila 31, se regăsește rezoluția de delegare datată 20.07.2009, prin care se dispune delegarea lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul SCCO Maramureș cu privire la întocmirea proceselor-verbale de redare a convorbirilor și comunicărilor telefonice interceptate, conform autorizației nr. 269 din 21.07.2009 emisă de Tribunalul Cluj. Prin procesul-verbal din 18.04.2014, s-a procedat la îndreptarea erorii materiale, în sensul reținerii datei corecte, 21.07.2009 în loc de 20.07.2009, cum eronat s-a reținut în actul menționat.

În Vol. I fila 55, se regăsește rezoluția de delegare datată 10.08.2009, prin care se dispune delegarea lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul SCCO Maramureș cu privire la întocmirea proceselor-verbale de redare a convorbirilor și comunicărilor telefonice interceptate, conform autorizației nr. 306 din 13.08.2009 emisă de Tribunalul Cluj. Prin procesul-verbal din 18.04.2014, s-a procedat la îndreptarea erorii materiale, în sensul reținerii datei corecte, 13.08.2009 în loc de 10.08.2009, cum eronat s-a reținut în actul menționat.

În Vol. I filele 82-89, se regăsesc rezoluțiile/ordonanțele de delegare datate 14.09.2009, prin care se dispune delegarea lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul SCCO Maramureș cu privire la întocmirea proceselor-verbale de redare a convorbirilor și comunicărilor telefonice interceptate, conform autorizațiilor nr. 340-346 din 15.09.2009 emise de Tribunalul Cluj. Prin procesul-verbal din 18.04.2014, s-a procedat la îndreptarea erorii materiale, în sensul reținerii datei corecte, 15.09.2009 în loc de 14.09.2009, cum eronat s-a reținut în actul menționat.

În Vol. I fila 101, se regăsește rezoluția de delegare datată 13.10.2009, prin care se dispune delegarea lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul SCCO Maramureș cu privire la întocmirea proceselor-verbale de redare a convorbirilor și comunicărilor telefonice interceptate, conform autorizației nr. 383 din 14.10.2009 emisă de Tribunalul Cluj. Prin procesul-verbal din 18.04.2014, s-a procedat la îndreptarea erorii materiale, în sensul reținerii datei corecte, 14.10.2009 în loc de 13.10.2009, cum eronat s-a reținut în actul menționat.

Sușinerile inculpatului potrivit cărora declarațiile martorilor B.C., C.N.R., C.C.P., G.D.S., H.T.G., N.G., C.M., P.D.R. și Z.C.A. sunt nelegale, cu motivarea că, față de aceștia s-a dat o soluție de neîncepere a urmăririi penale, doar pentru a putea fi audiați în calitate de martori, urmează a fi înlăturate. Se reține, că prin rechizitoriul întocmit în acest dosar de către D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Cluj la data de 24 decembrie 2013, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de persoanele mai sus menționate, pentru infracțiunea de deținere de droguri de risc prevăzută de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu art. 41 alin. 2 Cod penal, fiindu-le aplicate sancțiuni cu caracter administrativ, în sumă de câte 150 lei, în baza art. 181 Cod penal, dispunându-se citarea acestora în calitate de martori (cu excepția numiților H.T.G. și Z.C.A.). De altfel, ei au fost audiați în această calitate, în faza de urmărire penală.

Caracterul nelegal al unei soluții de netrimitere în judecată, poate fi stabilit, doar în cadrul unei plângeri formulate împotriva acesteia, astfel că cele invocate de inculpat în prezenta contestație, sunt neavenite și nu pot fi primite.

Mai mult, problema de drept invocată de inculpatul Drăgan a fost tranșată deja, atât prin soluții din practica judiciară națională (sentința penală nr.1487/24.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție cât și din cea europeană. Astfel, Curtea Europeană subliniază că termenul „martor” are în sistemul Convenției, un sens „autonom”.(Hotărârea Vidal împotriva Belgiei din 22.04.1992 și Luca împotriva Italiei).

Astfel, din moment ce o depoziție, indiferent că a fost făcută de un martor *stricto sensu*, sau de un coinculpat, sau de o parte vătămată, este susceptibilă să întemeieze, într-un mod substanțial condamnarea inculpatului, ea constituie o mărturie acuzatorie, iar garanțiile prev.de art. 6 par.1 din Convenție îi sunt aplicabile. (cauza Ferrantelli și Santangelo contra Italiei din 7.08.1996)

Pentru motivele ce preced, contestația se va respinge ca nefondată în baza art. 4251 alin. 7 pct. 1 lit. b NCPP.

În baza art. 275 pct. 4 alin. 2 NCPP va obliga contestatorul să achite statului 300 lei cheltuieli judiciare. (Judecător Delia Purice)

Arestare preventivă. Retractarea și nuanțarea declarațiilor inculpatului nu determină modificarea temeiurilor de arestare prevăzute de art. 223 alin.(1) și (2) N. C.proc.pen.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 349 din 18 iunie 2014

Prin încheierea penală nr. 41 din 5 iunie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../117/2014 a Tribunalului Cluj, în temeiul art. 242 al. 10 Cod de Procedură Penală s-a respins ca neîntemeiată cererea principală formulată de către inculpatul **D.L.S.**, ..., în prezent aflat în Penitenciarul Gherla, de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune.

În baza art. 242 al. 2 Cod de Procedură Penală s-a respins ca neîntemeiată cererea subsidiară formulată de către același inculpat, de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a arestului la domiciliu.

În baza art. 275 alin. 2 Cod de Procedură Penală, a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului cheltuieli judiciare în sumă de 50 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj emis la data de 07.03.2014 în dosarul de urmărire penală nr. .../P/2014, și înregistrat la Tribunalul Cluj la data de 11.03.2014 sub nr. unic de dosar .../117/2014, a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, inculpatul **D.L.S.**, pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor calificat prev. de art. 20 rap. la art. 174, 175 al. 1 lit. i din Codul Penal din 1969 (în prezent fapta încadrându-se în dispozițiile art. 32, art. 33 al. 2 și art. 188 al. 1 și 2 din Noul Cod Penal).

Sub aspectul stării de fapt s-a reținut prin actul de sesizare, în principal, că inculpatul, în data de 14 ianuarie 2014, în jurul orei 8:30, pe fondul unui conflict spontan declanșat pe un drum situat în apropierea locuinței persoanei vătămate B.S., i-a aplicat acesteia o lovitură de topor în regiunea capului, cauzându-i astfel leziuni ce

necesită 65-70 de zile de îngrijiri medicale pentru vindecare, și punându-i în primejdie viața.

Prin Încheierea Penală nr. 4/C/15.01.2014 a Tribunalului Cluj, față de inculpat s-a luat măsura preventivă a arestării pentru un termen de 29 de zile, încheiere ce a rămas definitivă prin Încheierea Penală nr. 77/R/16.01.2014 a Curții de Apel Cluj.

Prin încheierea penală nr. 23/C/10.02.2014 s-a dispus prelungirea duratei arestării preventive a inculpatului pentru un termen de 30 de zile, această hotărâre rămânând definitivă prin Încheierea Penală nr. 4/2014 a Curții de Apel Cluj.

Prin încheierea penală nr. 53/C/12.03.2014, în baza art. 348 și art. 207 al. 4 și 203 al. 5 Cod de Procedură Penală, în camera preliminară a fost verificată măsura arestării preventive, constatându-se că în cauză există probe care conturează bănuiala legitimă că inculpatul ar fi comis fapta pentru care este cercetat, iar, pentru buna desfășurare a procesului penal se impunea menținerea acesteia.

Prin încheierea fără număr pronunțată în camera de consiliu la data de 04.04.2014, judecătorul de cameră preliminară, în baza art. 346 alin. 2 Cod de Procedură Penală a constatat legalitatea sesizării instanței prin rechizitoriul nr. 136/P/2014 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj privind pe inculpatul D.L.S. trimis în judecată pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat prev. de art.20 rap. la art.174 alin.1 și 2, art.175 alin. 1 lit. i C.pen. (Legea nr. 15/1968), a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și în consecință a dispus începerea judecării cauzei privind pe inculpatul D.L.S. și fixând termen pentru data de 08.05.2014, pentru când să fie citat inculpatul D.L.S. din Penitenciarul Gherla și partea vătămată B.S., fiind anunțat și apărătorul ales al inculpatului despre acest termen.

De asemenea, în baza art. 208 Cod de Procedură Penală s-a fixat termen pentru verificarea subzistenței temeiurilor ce au determinat menținerea măsurii arestării preventive a inculpatului, pentru data de 07.04.2014 ora 11:00. Prin încheierea penală din 08.04.2014 a fost înlocuită măsura arestării preventive cu arestul la domiciliu, însă prin decizia penală nr. 164/10.04.2014 a Curții de Apel Cluj a fost admisă contestația declarată de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj împotriva încheierii penale din 8 aprilie 2014, care a fost casată și în urma rejudecării procedurii a fost menținută măsura arestării preventive a inculpatului.

De asemenea, la termenul de judecată din data de 08.05.2014, prin încheierea penală nr. 27/I/08.05.2014 a fost înlocuită măsura preventivă a arestării cu măsura preventivă a arestului la domiciliu, însă prin decizia penală nr. 266/2014, pronunțată la data de 21.05.2014, Curtea de Apel Cluj a admis contestația promovată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj împotriva încheierii penale nr. 27/I/2014 a Tribunalului Cluj și în consecință a constatat că măsura arestării preventive a inculpatului este legală și temeinică și a menținut-o.

Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază ca măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. 1 Cod de Procedură Penală.

În conformitate cu acest din urmă text de lege, măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului

de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

Potrivit art. 216 al 1 Cod de Procedură Penală, în cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 223 alin. 1 și 2, și luarea acestei măsuri este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. 1 Cod de Procedură Penală, iar inculpatul depune o cauțiune a cărei valoare este stabilită de către organul judiciar.

Textul de lege la care face trimitere articolul mai sus indicat, prevede că măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă ca acesta a săvârșit o **infracțiune intenționată contra vieții**, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Din textele de mai sus, reiese că pentru înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune este necesar să fie îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru arestare, referitoare la existența probelor și a cazurilor de arestare, și ca măsura controlului judiciar pe cauțiune să fie suficientă pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

În privința probelor, așa cum s-a arătat și cu ocazia verificărilor anterioare, cu privire la legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive, s-a apreciat că în cauză există probe care conturează o bănuială puternică că inculpatul este autorul infracțiunii pentru care este cercetat.

S-a apreciat însă că măsura controlului judiciar pe cauțiune nu este suficientă pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, în condițiile în care, după audierea sa, instanța a realizat că inculpatul a demonstrat o poziție procesuală oscilantă, haotică, pe alocuri, și lipsită de consistență logică. Astfel, după declanșarea cercetării judecătorești, inculpatul a contestat propriile declarații date în faza urmăririi penale în prezența apărătorului său ales, după cum a contestat și declarațiile martorilor care au depus în favoarea sa, membrii ai familiei sale.

Fără a exprima opinii vizavi de apărarea îmbrățișată de către inculpat, în condițiile în care nu s-au administrat probe în apărare și nici cele în acuzarea inculpatului, astfel încât poziția lui ar putea fi conformă realității obiective de la momentul atentării la viața persoanei vătămate, apreciem însă că o asemenea conduită procesuală ne determină să apreciem că inculpatul nu va prezenta încredere că va respecta măsurile ce i se vor impune în cadrul controlului judiciar.

Este de remarcat că una din condițiile necesare pentru înlocuirea măsurii arestării preventive cu o altă măsură preventivă mai ușoară este tocmai conduita procesuală a inculpatului. Ori, așa cum s-a arătat în cele ce preced, s-a apreciat că această conduită oscilantă adoptată de către inculpat nu prezintă garanțiile necesare pentru a ne convinge că o altă măsură mai ușoară ar asigura buna desfășurare a procesului penal. Acest lucru este de evidențiat cu atât mai mult, cu cât instanța a

sesizat pe parcursul ascultării inculpatului și a persoanei vătămate că între familiile celor doi există încă o stare de tensiune mocnită, în condițiile în care inculpatul și familia sa revendică vehement un drept de folosință exclusivă asupra fântânii de la disputarea căreia s-a ivit conflictul între părți, în timp ce persoana vătămată a adoptat o conduită mult mai ponderată din această perspectivă, apreciind că ambele familii au un drept de folosință a fântânii în părți egale.

Pornind de la aceste date instanța a apreciat că o altă măsură preventivă mai ușoară, nici cea a controlului judiciar pe cauțiune și nici cea a arestului la domiciliu, nu este aptă să asigure buna desfășurare a procesului penal și nici să aducă o acalmie a situației conflictuale dintre părți, ba fiind chiar posibil ca aceasta să escaladeze, chiar dacă nu în mod direct prin contribuția inculpatului.

Pentru toate argumentele mai sus expuse, instanța, în temeiul art. 242 al. 10 Cod de Procedură Penală a respins ca neîntemeiată cererea principală formulată de către inculpatul D.L.S., de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune, iar în baza art. 242 al. 2 Cod de Procedură Penală a respins ca neîntemeiată și cererea subsidiară formulată de către același inculpat, de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a arestului la domiciliu.

În baza art. 275 alin. 2 Cod de Procedură Penală, a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului cheltuieli judiciare în sumă de 50 lei.

Deși cu privire la admisibilitatea cererii de înlocuire a arestului preventiv cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, instanța ar fi trebuit să se pronunțe în camera de consiliu, având în vedere că este necesar ca instanța să se pronunțe și cu privire la cererea subsidiară de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura arestului la domiciliu, pentru care nu există dispoziții derogatorii de la normele generale, care impun ca instanța să se pronunțe în ședință publică, s-a apreciat că pentru a evita consumarea unor nulități, fie ele chiar și relative, instanța s-a pronunțat asupra ambelor cereri în ședință publică.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul D.L.S. solicitând admiterea acesteia, desființarea hotărârii tribunalului și rejudecând dosarul, a se dispune înlocuirea arestului preventiv cu măsura arestului la domiciliu sau în subsidiar, cu controlul judiciar pe cauțiune.

Inculpatul a învederat că în prezent, nu mai subzistă temeiurile ce au determinat arestarea sa, pericolul pentru ordinea publică fiind inexistent.

Curtea examinând contestația declarată, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Curtea are a aminti că, în actualul stadiu procesual, judecătorul este chemat doar să stabilească, dacă există probe sau indicii temeinice că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, dacă este incident vreunul dintre cazurile de arestare prev. de art. 223 alin.1 și 2 NCPP și dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive.

Sub acest aspect este de precizat că, în speță, probatoriul administrat în cauză până în acest moment procesual, în faza de urmărire penală, demonstrează că temeiurile faptice ce au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, continuă să subziste, deoarece probele atașate dosarului confirmă susținerile acuzării.

Orice măsură privativă sau restrictivă de libertate trebuie particularizată, în raport cu împrejurările cauzei, complexitatea activității de urmărire penală și persoana celui bănuit de comiterea unei infracțiuni, pentru ca aceasta să nu reprezinte un abuz din partea organului judiciar și nicio abatere de la scopul prevăzut de lege.

În sistemul european de protecție a drepturilor omului, conceptul de libertate are două componente: primul este cel prevăzut în art. 5 din Convenție care garantează libertatea și siguranța persoanei, acestea privind libertatea sa fizică și anume dreptul oricărei persoane de a nu fi reținută sau arestată în mod abuziv; cel de-al doilea privește restricțiile la libertatea de circulație, care intră în domeniul de aplicare al art. 2 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție. Inculpatul a solicitat măsura controlului judiciar pe cauțiune, tocmai pentru a i se permite libertatea de mișcare.

Dreptul la libera circulație atât în interiorul unui stat, cât și între state nu este absolut, exercitarea acestuia putând face obiectul unor restrângeri, astfel cum sunt prevăzute în art. 2 par.3 din Protocolul nr.4.

Cât privește necesitatea menținerii măsurii preventive într-o societate democratică, instanța europeană a statuat că prevederile aplicabile într-un stat, trebuie să respecte pe cât posibil valorile unei societăți democratice, în special, preeminența dreptului. Pe de altă parte, autoritățile judiciare naționale pot dispune restrângerea libertății unei persoane doar cu respectarea necesității proporționalității măsurii și a scopului pentru care aceasta a fost aplicată, respectiv buna desfășurare a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau judecată, prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni.

Curtea reține că în prezent, lăsarea inculpatului D.L.S., în libertate, prezintă pericol pentru ordinea publică.

Câtă vreme infracțiunea presupus a fi comisă de către inculpat, vizează valoarea socială supremă – viața unei persoane – alături de împrejurarea, că în speță nu a fost demarată cercetarea judecătorească, determină momentan, concluzia oportunității menținerii arestării preventive, cu atât mai mult cu cât, privarea de libertate a inculpatului a fost dispusă abia la 15 ianuarie 2014.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis în mod constant că, dacă indicii concrete impun luarea în considerare a unui interes public ce are a fi protejat precumpănitor, în pofida prezumției de nevinovăție, față de regula respectării libertății individuale fixată de Convenție, prelungirea detenției unui acuzat este legitimă. (CEDH, 26 ianuarie 1993, W.c./Suise, 13 iulie 1996, Van der Tang c/Espagne, 6 noiembrie 2003, Pantano c/Italiei).

Analizând măsura arestării preventive a inculpatului D.L.S. și din perspectiva dispozițiilor art. 5 par.1 lit.c din Convenție, Curtea de Apel, constată că sunt îndeplinite exigențele acestui text de lege, arestarea inculpatului până la acest moment procesual fiind legitimă, ea impunându-se și pe viitor, neputând fi înlocuită cu o altă măsură preventivă mai ușoară, acuzatul nefurnizând garanții că va participa la proces, câtă vreme este lipsit de ocupație, nu și-a asumat o minimă responsabilitate în comiterea presupusei infracțiuni îndreptate împotriva vieții. Este de precizat că între inculpat și familia victimei există procese penale pe rol, cu acuzații reciproce de agresiune, care nu au fost finalizate, printr-o soluție, până la acest moment.

Curtea a apreciat că scopul măsurilor preventive nu poate fi realizat, decât prin luarea față de inculpat a arestării preventive, nicidecum a arestului la domiciliu sau a controlului judiciar pe cauțiune, existând riscul ca prin lăsarea acestuia în libertate să fie influențată buna desfășurare a procesului penal, sau ca el să se sustragă de la judecată, sau de la executarea pedepsei, dacă va fi cazul.

Curtea reține că, sub aspectul temeiniciei cererii de înlocuire a arestării preventive cu arestul la domiciliu, sau cu controlul judiciar pe cauțiune, s-a relevat că inculpatul ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică, în contextul în care fapta pentru care este cercetat are un grad ridicat de pericol social, până la acest

moment, fiind decelate probe evidente, din care rezultă pericolul pe care l-ar demonstra inculpatul pentru societate, în condițiile lăsării sale în libertate.

Cererea de înlocuire a arestului preventiv cu arestul la domiciliu sau cu controlul judiciar pe cauțiune, este nefondată, deoarece victima locuiește în apropierea imobilului în care se gospodărește inculpatul cu familia acestuia, iar datorită faptului că între cei doi consăteni sunt neînțelegeri mai vechi, acestea pot escalada, ajungându-se la noi situații de agresivitate, de o intensitate și mai mare decât cea din prezentul dosar, odată cu plasarea inculpatului într-o măsură preventivă mai ușoară, lângă locuința părții vătămate.

Așa cum s-a mai învederat, în prezent cercetarea judecătorească încă nu a fost demarată, din cei 5 de martori propuși prin rechizitoriu în acuzare, nu a fost ascultat niciunul, urmând să fie realizate în apărarea inculpatului mai multe probe testimoniale, condiții în care până la administrarea acestora, inculpatul poate obstrucționa derularea procesului.

Cercetarea judecătorească nefiind încă demarată, până la terminarea audierii martorilor, se impune menținerea inculpatului în stare de arest pentru o bună desfășurare a actului de justiție.

Spre deosebire de hotărârea Jiga contra României din martie 2010, unde s-a considerat nejustificată menținerea în arest a unei persoane acuzate de corupție, o perioadă mai mare de 11 luni, după momentul audierii martorilor, când nu mai era periclitată cercetarea judecătorească, în prezenta speță, este de remarcat că judecata în primă instanță nu a demarat, audierea inculpatului și a celor 5 martori propuși prin rechizitoriu nu a avut loc, nu au fost efectuate probele în apărarea inculpatului, apărările formulate de acesta nu sunt cunoscute integral, astfel că pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru a se împiedica sustragerea sa de la proces, este corespunzătoare momentan măsura arestării preventive, subzistând temeiurile inițiale care au impus-o.

Nimic nu împiedică magistrații, ca după administrarea probelor testimoniale, dacă se va impune efectuarea și a celor științifice, pentru a nu se prelungi durata rezonabilă a arestării, să dispună înlocuirea privării de libertate cu o altă măsură, mai puțin restrictivă de drepturi, în privința inculpatului.

Nu în ultimul rând, Curtea reține prin prisma deciziei CEDO „N contra Austriei” din 27 iunie 1968 că la menținerea unei persoane în detenție, magistrații nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele materiale, legăturile cu familia. Atât prin referire la conținutul acestei decizii, cât și a celei pronunțate în cauza Dolgova c. Rusiei din 2 martie 2006 și Scundeanu c. României din februarie 2010, Curtea învederează că în privința inculpatului sunt întrunite cerințele vizate și temeiul de arestare reglementat de art.223 alin.1 lit.b NCPP și alin. 2 al art. 223 NCPP.

Astfel, inculpatul D. este în vârstă de 29 de ani, nu a recunoscut decât parțial fapta imputată, a mai suferit condamnări dar nu este recidivist, este căsătorit și are în întreținere doi copii. Față de atitudinea adoptată de inculpat în prezenta speță, se reliefează un caracter și o moralitate îndoielnice, în măsură să confirme pericolul obstrucționării cercetării judecătorești și a tulburării ordinii publice prin lăsarea sa în libertate la acest moment procesual.

Aceste circumstanțe personale, precum și cele reale referitoare la faptele presupus a fi comise, justifică menținerea stării de arest și nicidecum plasarea sa în arest la domiciliu, sau în control judiciar pe cauțiune, față de împrejurarea că este

vecin cu partea vătămată, ceea ce l-ar putea determina, ca aflându-se în imediata apropiere a victimei, să inițieze și să declanșeze noi acte de agresiune asupra acesteia.

Curtea reține că și în prezent familia părții vătămate B. a formulat plângere penală pentru comiterea infracțiunii de lovire, împotriva membrilor de familie ai inculpatului, ceea ce demonstrează o stare de puternică tensiune și animozități între familiile D. și B., astfel că la acest moment procesual, prezența inculpatului la locuința sa, chiar în stare de arest, ar putea genera un nou conflict între consăteni.

Referitor la existența în cauză a probelor și indiciilor temeinice care să dovedească presupunerea rezonabilă că inculpatul ar fi comis infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată sunt: raportul de constatare medico-legală a părții vătămate 510 din 27 ianuarie 2014 a IML Cluj, declarațiile inculpatului care se coroborează cu declarațiile martorilor D. I., B. D., D. Ș., D. C., D. V. și cu declarația părții vătămate B.S..

Examinând îndeplinirea, în concret, a condițiilor prevăzute de art.223 NCPP pentru luarea măsurii arestării preventive se constată că în mod întemeiat Tribunalul Cluj a concluzionat în sens afirmativ.

Curtea constată ca fiind justă aprecierea primei instanțe privind pericolul concret pe care lăsarea în libertate a inculpatului l-ar determina pentru ordinea publică, sub acest aspect avându-se în vedere natura și gravitatea sporită a activității infracționale de care este acuzat – reflectată în regimul sancționator aplicabil acestuia, modalitatea presupusă de comitere a faptelor respective, puternica rezonanță negativă pe care astfel de fapte o au în rândul opiniei publice, elemente care în mod obiectiv și rezonabil, justifică reacții ferme și credibile din partea organelor judiciare.

Așa cum rezultă din încheierea atacată, Curtea a procedat la efectuarea verificărilor dispuse de legea procesual penală și a constatat în mod justificat că temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza luării măsurii arestării preventive subzistă, confirmând în continuare privarea de libertate a inculpatului și că infracțiunea dedusă judecății este presupus a fi gravă, fiind sancționată cu pedeapsa închisorii, existând probe certe că lăsarea acestuia în libertate ar prezenta pericol pentru ordinea publică. Condiția existenței pericolului concret pentru ordinea publică, este îndeplinită, având în vedere infracțiunea pentru care inculpatul a fost cercetat și dedus judecății, aceasta fiind deosebit de gravă, aducând atingere unor valori sociale ocrotite de lege.

Lăsarea în libertate a inculpatului ar aduce atingere dezideratelor impuse de legea penală, creându-se un climat de insecuritate socială și de neîncredere a cetățenilor în actul de justiție.

Mai mult decât atât, manifestările nejustificate de clemență ale judecătorului, nu ar face decât să încurajeze, la modul general, astfel de tipuri de comportament antisocial și să afecteze nivelul încrederii societății în instituțiile statului chemate să vegheze la respectarea și aplicarea legilor.

Măsurile preventive în cauze de acest gen, se impun cu necesitate, acestea fiind necesare împotriva persoanelor care încalcă legea penală, prin intervenția autorităților judiciare.

Așa fiind, în acord cu jurisprudența CEDO, dar și cu practica instanțelor naționale, Curtea consideră că măsura arestării preventive se impune în acest dosar, pentru că niciuna dintre celelalte măsuri preventive cuprinse în disp.art. 202 NCPP nu este potrivită datelor speței (cauza Wemhoff c/Germaniei).

Astfel, în mai multe cauze CEDO a arătat că avantajele pe care le prezintă detenția preventivă, nu pot fi negate (împiedicarea persoanei suspecte să fugă, evitarea

distrugerii unor probe, împiedicarea comiterii unor noi infracțiuni), opinie împărtășită și de către Curtea de Apel Cluj, în prezenta speță.

Pe de altă parte, în cauza Labita c/Italiai, Curtea a statuat că aprecierea limitelor rezonabile ale unei detenții provizorii, se face luându-se în considerare circumstanțele concrete ale fiecărui caz, pentru a vedea în ce măsură există indicii certe, cu privire la un interes public real care, fără a aduce atingere prezumției de nevinovăție, să aibă o pondere mai mare decât cea a regulii generale a judecării în stare de libertate, aspect dovedit de către anchetatori și judecători.

Astfel, se remarcă că inculpatul este arestat doar de 6 luni, timp în care urmărirea penală a fost finalizată, cercetarea judecătorească este la debut, dosarul nu este deosebit de complex, rezultând astfel că nu a fost depășit un termen rezonabil de soluționare a acestuia, iar măsura arestării preventive este oportună pentru o bună derulare a actului de justiție.

Curtea, apreciind că nu sunt îndeplinite cerințele art. 242 alin. 2 și 10 NCPP, în baza art. 4251 alin. 7 pct.1 lit. b NCPP, va respinge ca nefondată contestația formulată de inculpatul D.L.S., împotriva încheierii penale nr.41/I din 5 iunie 2014 a Tribunalului Cluj.

În baza art. 275 alin. 2 NCPP, va obliga inculpatul să achite statului 400 lei cheltuieli judiciare. (Judecător Delia Purice)

Stare de necesitate. Îndeplinirea cerințelor art. 20 din Noul Cod penal

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia penală nr. 365 din 25 iunie 2014

Prin sentința penală nr. 322 din 26 februarie 2014 pronunțată în dosarul nr. ... a Judecătoriei Gherla, în temeiul articolului 16, punctul 1, litera d, C. proc. pen. 17 alin. 2, raportat la art. 20 din C. proc. pen., s-a dispus **achitarea** inculpatului **C.I.** - ..., pentru săvârșirea infracțiunii de braconaj, prevăzută de art. 42, alin. 1, lit. b din legea nr. 407/2006.

În temeiul art. 112, alin. 1, lit. a, C. proc. pen. s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul C.I. a căpriorului femelă (specia *Caproleus caproleus*).

S-a dispus lăsarea căpriorului în custodia inculpatului C.I. până la găsirea unei instituții care să îl poată adăposti în mod legal sau a unei modalități de valorificare a acestuia, conform dispozițiilor legale.

În temeiul art. 272, alin. 2, C. proc. pen. suma de 100 lei se avansează d-nei avocat ... din fondurile Ministerului Justiției.

În temeiul art. 275, alin. 3, C. proc. pen. cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Gherla din data de 4 octombrie 2013 inculpatul C.I. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de braconaj, prevăzută de art. 42, alin. 1, lit. a¹, din legea nr. 407/2006.

În sarcina inculpatului s-a reținut că în cursul anului 2011, deși nu posedă autorizație de vânatoare, a capturat din habitatul natural un exemplar vânat din specia căprior femelă (*capreolus capreolus*).

Pentru a se reține această stare de fapt, s-au administrat următoarele probe: procesul-verbal de constatare, planșa fotografică, declarațiile inculpatului, adresa

ITRSV nr. 4046/2013, copiile permiselor de armă, procesul-verbal de prezentare a materialului de urmărire penală.

În faza de judecată a fost administrată proba testimonială cu următorii martori: M.A.R.C., B.G.C. și L.L., precum și proba cu înscrisuri.

Prin încheierea din data de 14.02.2014 s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din cea prevăzută de art. 42, alin. 1, lit. a¹, din legea nr. 407/2006 în cea prevăzută de art. 42, alin. 1, lit. b, din legea nr. 407/2006.

Analizând probele administrate și dispozițiile legale aplicabile în cauză, instanța a reținut următoarele:

La data de 11 iunie 2011, inculpatul C.I. a găsit în apropierea proprietății sale din satul Borșa, în locul numit „La pietrii” un pui de căprioară (specia *Capreolus capreolus*) de o vârstă fragedă ce era hăituit de mai mulți câini. Mama puiului nu era în zona respectivă. Inculpatul a luat puiul în brațe și a constatat că fusese mușcat de câini, având mai multe plăgi la membrele inferioare. Având nevoie de îngrijire medicală imediată, l-a luat la domiciliul său, unde avea amenajată o volieră de aproximativ 1500 mp, unde puiul putea fi adăpostit (f. 26, 28).

În aceeași zi a luat legătură cu martorul M.A.R.C., medic veterinar, care a consultat animalul, și a constatat că într-adevăr puiul prezenta plăgi produse prin mușcare la membrele inferioare. Vârsta puiului a fost stabilită la 7-10 zile. Medicul a acordat îngrijirile necesare, evoluția fiind favorabilă (f.26). Acordarea îngrijirilor medicale puiului de căprioară este evidențiată și în registrul de consultații și tratamente al medicului (f. 18).

În aceeași zi, inculpatul a luat legătura și cu martorul B.G.C., polițist în cadrul Postului de Poliție Borșa, pentru a se informa în legătură cu prevederile legale referitoare la capturarea animalelor sălbatice. Acesta a luat legătură cu medicul veterinar, care a confirmat motivul care a impus capturarea animalului, respectiv atacarea și rănirea sa de către câini. După aproximativ o săptămână, martorul a mers personal la locuința inculpatului, unde a constatat că acesta fusese mușcat de membrele inferioare, rănilor fiind deja cicatrizate. Cu această ocazie, i-a comunicat inculpatului că deținerea și capturarea animalelor sălbatice este interzisă. Inculpatul i-a comunicat că este dispus să predea animalul instituțiilor abilitate, respectiv AJVPS Cluj sau Asociația A..

Asociația A. nu a deținut și nu deține nici în prezent un spațiu adecvat pentru adăpostirea căprioarei. Asociația a luat legătura cu ITRSV, care de asemenea nu dispune de un asemenea spațiu (f. 28). Organele de poliție venite la fața locului au dispus lăsarea animalului în custodia inculpatului, nici acestea nefiind în măsură să identifice o instituție care să poată adăposti în mod legal animalul (f. 7 DUP). Deși a trecut aproape un an de la darea animalului în custodia inculpatului, nici până în prezent organele de poliție nu au reușit să identifice o astfel de instituție.

Potrivit dispozițiilor art. 1, lit. u, din legea nr. 407/2004, vânătoria reprezintă „*acțiunea de pândire, căutare, stârnire, urmărire, hăituire sau orice altă activitate având ca finalitate capturarea ori uciderea exemplarelor din speciile prevăzute în anexele nr. 1 și 2, aflate în stare de libertate. Nu constituie acțiune de vânătoare capturarea autorizată a exemplarelor din speciile de interes cinegetic în scop științific, urmată de eliberarea acestora*”. Specia *Capreolus capreolus* figurează în anexa nr. 1 a aceluiași act normativ.

Potrivit dispozițiilor art. 42, lit. b din același act normativ, „*Constituie infracțiunea de braconaj și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă: (...) b) vânătoria fără autorizație de vânătoare legală*”;

În consecință, instanța a reținut că fapta inculpatului constituie vânătoare, în sensul legii nr. 407/2006, întrucât acesta a capturat un animal prevăzut în anexa nr. 1 a acestui act normativ (caproleus caproleus). Fapta este prevăzută de legea penală, respectiv de art. 42, alin. 1, lit. b, întrucât acesta a capturat animalul fără a avea autorizație în acest sens.

Instanța a apreciat că fapta săvârșită de inculpat nu constituie infracțiune, întrucât în cauză devin incidente dispozițiile art. 20, C. pen. Potrivit acestor dispoziții legale, *„Este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârșită în stare de necesitate. Este în stare de necesitate persoana care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol imediat și care nu putea fi înlăturat altfel viața, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altei persoane sau un bun important al său ori al altei persoane sau un interes general, dacă urmările faptei nu sunt vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat”*.

Potrivit doctrinei și practicii judiciare, starea de necesitate a putut fi reținută dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a. existența unui pericol iminent sau actual; b. pericolul să amenințe valorile sociale prevăzute de art. 20, alin. 2, C. pen.; c. pericolul să nu poate fi înlăturat altfel decât prin acțiunea de salvare; d. acțiunea de salvare să constea într-o faptă prevăzută de legea penală; e. acțiunea de salvare să fie proporțională cu pericolul; f. acțiunea de salvare să nu fie săvârșită de o persoană care avea obligația de a înfrunta pericolul, spre a se salva pe sine.

Instanța a constatat că în speță sunt îndeplinite toate aceste condiții. În primul rând, s-a reținut că fapta săvârșită este prevăzută de legea penală, potrivit distincțiilor realizate anterior.

În legătură cu starea de pericol existentă, instanța a reținut că aceasta a fost fără îndoială actuală, întrucât din declarația inculpatului rezultă că animalul fusese atacat de câini chiar la momentul găsirii acestuia de către inculpat. Oricum starea de pericol subzista și prin simplul fapt că animalul nu se mai putea deplasa (f. 17). Această împrejurare, chiar singură fiind, impunea luarea unor măsuri urgente.

Starea de pericol privea un câprior, care în sensul legii penale reprezintă un bun important ce aparține statului, astfel că este o valoare socială susceptibilă de a fi protejată în stare de necesitate. Bunul trebuie considerat a fi important, întrucât fauna României a făcut obiectul unei legi speciale în vedere protejării acesteia tocmai datorită importanței pe care o prezintă.

Instanța a apreciat că singura modalitate în care viața animalului putea fi salvată a fost aceea de capturare a sa. Anunțarea ITRSV Cluj sau Asociației A. nu ar fi putut înlătura starea de pericol întrucât atacul câinilor era în desfășurare, astfel că fără intervenția imediată a inculpatului, animalul ar fi fost ucis.

Instanța a apreciat că pericolul acțiunii de salvare este proporțional cu starea de pericol creată. Scopul legii nr. 407/2006 este acela de a proteja fondul cinegetic al României. Acțiunea inculpatului de capturare a animalului prezintă un pericol social întrucât a avut ca urmare imposibilitatea adaptării animalului la viața în sălbăticie. Pericolul social creat este însă vădit mai mic decât cel care s-ar fi putut produce – moartea animalului.

În cele din urmă instanța a reținut că în cauză nu se pune problema dacă inculpatul avea obligația de a înfrunta pericolul, întrucât acțiunea de salvare nu l-a privit pe sine, ci un bun al statului.

Constând îndeplinite condițiile cauzei justificative a stării de necesitate, în temeiul articolului 16, punctul 1, litera d, C. proc. pen. 17 alin. 2, raportat la art. 20

din C. proc. pen., instanța a dispus **achitarea** inculpatului **C.I.** - ..., pentru săvârșirea infracțiunii de braconaj, prevăzută de art. 42, alin. 1, lit. b din legea nr. 407/2006.

În temeiul art. 112, alin. 1, lit. a, C. proc. pen. s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul C.I. a căpriorului femelă (specia *Caproleus caproleus*). Având în vedere că până la acest moment nici o instituție nu deține mijloacele necesare adăpostirii căpriorului, precum și împrejurarea că inculpatul deține mijloace optime în acest sens, instanța a dispus lăsarea căpriorului în custodia inculpatului C.I. până la găsirea unei instituții care să îl poată adăposti în mod legal sau a unei modalități de valorificare a acestuia, conform dispozițiilor legale.

În temeiul art. 272, alin. 2, C. proc. pen. suma de 100 lei se va avansa d-nei avocat ... din fondurile Ministerului Justiției.

În temeiul art. 275, alin. 3, C. proc. pen. cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Împotriva acestei soluții a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Gherla, solicitând admiterea căii de atac promovate, desființarea în întregime a sentinței primei instanțe și judecând în fond dosarul, a se dispune condamnarea inculpatului C.I. pentru comiterea infracțiunii de braconaj prev. de art. 42 alin.1 lit.a¹) din Legea 407/2006. În esență, s-a susținut că inculpatul a capturat în cursul anului 2011, fără a poseda autorizație de vânatoare, un căprior, din habitatul natural, pe care l-a deținut de atunci și până în prezent, activitate care prezintă un pericol social sporit, care însă nu a fost cuantificată corect de către magistratul fondului.

Curtea, examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

În materia stării de necesitate, legea penală română (atât actuală, cât și anterioară) distinge între forma proprie (perfectă, propriu-zisă) și improprie (imperfectă) a acesteia. Noul Cod penal prevede în art. 20 alin. (1) și (2) starea de necesitate, instituție având natura juridică de cauză generală de excludere a infracțiunii, cu apartenență la categoria cauzelor justificative, producând efecte in rem, doctrina relevând împrejurarea că „**fapta tipică comisă în stare de necesitate „nu tulbură ordinea de drept, deoarece nu există niciun prejudiciu pentru societate, comportarea celui care se salvează, sacrificând un alt bun, fiind conformă intereselor ordinii de drept”**”.

Spre deosebire de soluția legislației în vigoare, în art. 45 alin. (1) și (2) CP 1969, starea de necesitate era situată în rândul cauzelor de înlăturare a caracterului penal al faptei, fiind concepută a produce efecte *in personam*, potrivit unei viziuni în care fapta prevăzută de legea penală comisă în stare de necesitate, era percepută, ca săvârșită sub imperiul unei constrângeri de factură psihică (necesitatea de a înlătura pericolul, cu toate caracterele acestuia), așadar, fără vinovăție aptă să genereze răspundere penală (fiind afectat factorul volitiv, premisă a vinovăției).

Sub aspectul conținutului de reglementare, condițiile stării de necesitate privesc deopotrivă cele două laturi, anume pericolul și actul salvării de la pericol.

Pericolul trebuie să verifice cumulativ cerințele legii privitoare la: caracterul imediat și inevitabil (care nu putea fi altfel înlăturat); amenințarea, de către acest pericol, a valorilor sociale indicate limitativ de lege - viața, integritatea corporală sau sănătatea unei persoane, un bun important, interesul general.

Spre deosebire de concepția Codului penal din 1969, se atribuie pericolului caracter imediat (care include iminența acestuia), înlocuindu-se referirea la interesul obștesc cu cea vizând interesul general.

Actul de salvare trebuie să se realizeze prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală care să fi constituit singurul mijloc de înlăturare a pericolului (în

evaluarea agentului, de la data și în condițiile săvârșirii faptei), iar urmările acesteia să nu fie vădit mai grave decât acelea care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat. Parte dintre cerințele care trebuie verificate pentru constatarea actului de salvare sunt menținute din reglementarea anterioară (săvârșirea faptei prevăzute de legea penală ca unic mijloc de salvare), în timp ce elementul de noutate rezidă în adăugarea explicită a cerinței proporționalității dintre rezultatul produs și cel evitat. Acestor condiții, în doctrină li se mai adaugă, adeseori, în vederea reținerii stării de necesitate, cerința ca fapta incriminată să nu fie săvârșită de o persoană care are obligația înfruntării pericolului.

O privire comparativă între cele două codificări (de lege lata și de lege praevia) conduce la aprecierea potrivit căreia: aspectele teoretice și soluțiile jurisprudențiale formulate în considerarea legislației anterioare își vor menține valabilitatea și în lumina noii legi (de exemplu, aspectele legate de explicarea caracterelor pericolului ori ale salvării); se menține constant interesul realizării unei corecte delimitări între cazurile în care trebuie reținută starea de necesitate, respectiv legitima apărare.

În privința determinării caracterului mai favorabil al unei reglementări penale generale față de cealaltă, s-ar putea considera că noile dispoziții în materia stării de necesitate sunt mai avantajoase, prin aceea că extind sfera efectelor produse de această cauză de excludere a infracțiunii și asupra participanților, dispensând astfel de necesitatea reluării verificării condițiilor sale de existență și asupra participanților, ulterior stabilirii lor în privința autorului.

Curtea reține că starea de necesitate, pentru a duce la înlăturarea caracterului penal al faptei comise în această stare, impune săvârșirea acțiunii pentru a salva de la un pericol imediat și care nu putea fi înlăturat altfel, viața, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altuia, sau un bun important al său ori al altuia, sau un interes general.

Față de definiția dată de art. 45 VCP și art. 20 NCP, instanța de apel stabilește că pentru a se reține această cauză justificativă, trebuie ca pericolul să fie inevitabil, adică să nu poată fi înlăturat în alt mod, decât prin săvârșirea faptei prevăzută de legea penală. Aprecierea caracterului inevitabil al pericolului se face în concret, prin luarea în considerare a tuturor împrejurărilor în care persoana a fost nevoită să acționeze sub amenințarea pericolului.

Potrivit doctrinei, inculpatul este constrâns să acționeze de pericolul care amenință valorile sociale ocrotite de lege, fiindcă numai săvârșind o faptă prevăzută de legea penală el poate salva viața, integritatea corporală, sănătatea sa ori a altuia. Aparent, inculpatul săvârșește fapta în mod voit, dar – în realitate – voința lui este constrânsă de necesitatea de a înlătura pericolul, ceea ce înseamnă că în momentul săvârșirii acesteia, el nu avea posibilitatea să-și determine și să-și dirijeze liber voința. Din conținutul art.20 NCP (art. 45 VCP) rezultă că, pentru ca o faptă să fie considerată săvârșită în stare de necesitate, trebuie să se constate îndeplinirea a patru condiții: existența unui pericol imediat, pericolul să amenințe viața, integritatea corporală, sănătatea inculpatului, a sa sau a altuia sau un bun important al său ori al altei persoane, sau un interes general; pericolul să nu poată fi înlăturat altfel; săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Curtea reține, în urma coroborării tuturor probelor, scrise și testimoniale ale dosarului, că în cauză sunt incidente prevederile art. 20 NCP.

Astfel, pericolul a avut un caracter imediat și inevitabil, care nu putea fi altfel înlăturat, acest lucru reieșind indubitabil atât din declarația inculpatului Chețan, care se coroborează perfect cu declarațiile martorilor M.A.R.C. și B.G.C..

Inculpatul afirmă textual în fața instanței de fond „În anul 2011, fiind în zona numită „La Pietre, am auzit mai mulți câini care lătrau. Am fugit în acel loc, și am văzut un pui de căprioară înconjurat de 4 câini, cred că erau câini comunitari. Puiul de căprioară găsit, era rănit, astfel că l-am luat la domiciliu și l-am îngrijit împreună cu medicul veterinar, iar după 2 luni, când s-a înzdrăvenit, am anunțat poliția. În toamnă, când acesta avea deja 7 luni, am încercat eliberarea sa în sălbăticie, dar acesta s-a reîntors. A doua oară, l-am dus la o distanță de 1 kilometru, dar și de această dată a revenit la locuința mea, fiind speriat când auzea câinii lătrând. Poliția Borșa a luat legătura cu Serviciul Arme și Muniții, polițiștii venind la locuința mea unde au întocmit un proces-verbal și mi-au comunicat că totul este în ordine. Eu știam că nu este voie să țin căprioara, captivă. În acest sens, am luat legătura și cu Grădina Zoologică din Turda însă aceasta este desființată sau în curs de desființare și nu au putut primi animalul. Am contactat și AJVPS iar în anul 2013 am intrat în legătură cu Asociația de Vânătoare A. care mi-au comunicat că ar prefera să îngrijesc eu puiul de căprioară, având condițiile necesare, respectiv am un țarc de 1500 mp, împrejmuit cu un gard de sârmă. Și medicul veterinar mi-a spus că puiul de căprioară avea 6 zile de la naștere când l-am găsit, era grav rănit și exista riscul să fie ucis de câini, astfel încât eu consider că i-am salvat viața. Primele 3 zile am hrănit căprioara cu un furtun și cu o seringă, deoarece era prea mică, iar apoi cu biberonul, aproximativ o lună și jumătate”. Corespunde realității că în declarația dată la Parchet fila 16 inculpatul Chețan relevă aceleași împrejurări ca și în fața instanței, însă a omis să dea detalii despre rănila pe care le avea puiul de căprioară. Declarația inculpatului din fața instanței este veridică, câtă vreme ea se coroborează cu cea a medicului veterinar care a îngrijit animalul și a polițistului din comună, care de asemenea l-a văzut, prezentând plăgi mușcate.

Oricum starea de pericol subzista și prin simplul fapt că animalul nu se mai putea deplasa. Această împrejurare, chiar singură fiind, impunea luarea unor măsuri urgente.

Martorul M.A.R.C., în fața judecătorului precizează „Sunt medic veterinar în com. Borșa și am fost contactat telefonic de către inculpat, care m-a informat că a găsit un pui de căprioară, ce fusese mușcat de o haită de câini, fără stăpân. În aceeași zi, am consultat animalului și arăt că el prezenta mușcături pe membrele posterioare, neputând sta în picioare, având o vârstă de 10 zile. I-am acordat îngrijirile necesare și inculpatul m-a întrebat dacă după ce își revine poate să îl elibereze în sălbăticie. Inculpatul a eliberat animalul, pentru a vedea reacția sa, însă căprioara nu a fugit în pădure, ci a revenit la locuința inculpatului. Și în prezent căprioara este adăpostită de către inculpat, îngrijită și hrănită. Precizez că animalul poate fi eliberat, dar nu poate supraviețui în sălbăticie.”

La fila 27 dos.inst., se află declarația martorului Buhuțan Cornel, polițist în comuna Borșa, care relevă textual: „Am văzut personal leziunile suferite de animal, pe picioarele din spate. L-am informat pe inculpat că este interzisă deținerea și capturarea de animale sălbatice, dar acesta mi-a spus că este dispus să predea animalul organelor abilitate. Asociația A. sau AJVPS nu au preluat animalul pentru că nu dețin spații în vederea adăpostirii sale. În cursul anului 2012, inculpatul a încercat să elibereze căprioara în sălbăticie, însă aceasta a revenit de fiecare dată la locuința acestuia.”

În același sens declară și martorul L.L., reprezentantul Asociației de vânătoare A., acesta afirmând „Inculpatul m-a informat despre căpriorul salvat din gura câinilor ciobanilor din zonă care-l atacaseră. Am văzut personal animalul, care este foarte bine îngrijit de către inculpat. Noi nu dispunem de spații pentru găzduirea animalelor. Știu

că inculpatul a discutat și cu AJVPS pentru a preda căprioara, însă aceștia l-au îndrumat către asociația noastră. În prezent, animalul este îngrijit de către inculpat, el dispunând de toate condițiile necesare pentru supraviețuire. Inculpatul a încercat să elibereze căprioara, dar aceasta nu s-a îndepărtat de locuința sa.”

Curtea reține că starea de pericol viza un animal, care în sensul legii penale reprezintă un bun important ce aparține statului, intrând sub protecția normelor legale. Animalul este considerat ca fiind important, făcând parte din fondul cinegetic al României.

Curtea apreciază că singura modalitate în care viața animalului putea fi salvată, era aceea de capturare a sa. Anunțarea ITRSV Cluj sau Asociației A. nu ar fi putut înlătura starea de pericol, întrucât atacul câinilor era în desfășurare, astfel că fără intervenția imediată a inculpatului, animalul ar fi fost ucis.

Probele testimoniale și scrise relevă faptul că actul de salvare s-a realizat prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală, dar aceasta a constituit singurul mijloc de înlăturare a pericolului, iar pe de altă parte, urmările acesteia nu au fost vădit mai grave, decât acelea care s-ar fi putut produce, dacă pericolul nu era înlăturat. În speță, este îndeplinită cerința proporționalității dintre rezultatul produs și cel evitat.

Curtea apreciază că fapta inculpatului de capturare a căpriorului a fost unica modalitate de salvare a vieții acestuia, fiind întrunite astfel cerințe art. 20 NCP.

Scopul legii nr. 407/2006 este acela de a proteja fondul cinegetic al României. Acțiunea inculpatului de capturare a animalului prezintă un pericol social, întrucât a avut ca urmare imposibilitatea adaptării căprioarei la viața în sălbăticie. Pericolul social creat este însă vădit mai mic, decât cel care s-ar fi putut produce – moartea animalului.

Pentru motivele ce preced, soluția judecătoreiei, fiind legală și temeinică, se va menține, respingându-se ca nefondat apelul parchetului, în baza art. 421 pct.1 lit. b) NCPP.

Cheltuielile judiciare vor rămân în sarcina statului, în baza art. 275 alin.3 NCPP. (Judecător Delia Purice)

Aprecierea legii penale mai favorabile. Inculpat condamnat pentru o infracțiune care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea corporala a unei persoane, săvârșită ca urmare a nerespectării regulilor de circulație

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 642 din 30 iunie 2014

Prin sentința penală nr.32 din 25.03.2014 pronunțată în dosarul nr.... al Judecătoreiei Huedin, în baza art. 196 alin. 2 și 3 Noul Cod Penal (art. 184 alin. 2 și 4 Cod Penal 1968), cu aplicarea art. 5 Noul Cod Penal, a fost condamnat inculpatul G.C., ..., la pedeapsa de: 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În baza art. 71 Cod Penal 1968, cu aplicarea art. 5 Noul Cod Penal, s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II– a Cod Penal 1968.

În baza art. 81 și 71 alin. final Cod Penal 1968, cu aplicarea art. 5 Noul Cod Penal, s-a suspendat condiționat executarea atât a pedepsei principale, cât și a pedepsei accesorii pe o durată de 2 ani și 6 luni, termen de încercare stabilit în condițiile art. 82 Cod Penal 1968.

În baza art. 359 Cod Procedură Penală 1968 s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor prevăzute de art. 83 Cod Penal 1968 a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării.

În baza art. 397 alin. 1 Noul Cod Procedură Penală raportat la art. 1357 și urm. Noul Cod Civil, cu aplicarea art. 86 Noul Cod Procedură Penală, a fost obligat în solidar inculpatul și partea responsabilă civilmente SC A. SRL, cu sediul în București, ... la plata sumei de 45.550 lei cu titlul de despăgubiri civile pentru daune materiale, 40.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale și la plata lunară a sumei de 593,6 lei cu titlu de despăgubiri civile periodice începând cu data pronunțării sentinței și până la data încetării stării de nevoie către partea civilă N.I.,

În baza art. 313 din OUG nr. 72/2006 a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente SC A. SRL la plata sumei de 101.737,87 lei către Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj, cu sediul în Cluj-Napoca, str. Clinicilor, nr. 3-5, jud. Cluj, cu dobânda legală din prima zi următoare datei externării până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare.

În baza art. 313 din OUG nr. 72/2006 a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente SC A. SRL la plata sumei de 12.130,797 lei către Spitalul Clinic de Urgență „Prof. dr. Octavian Fodor” Cluj, cu sediul în Cluj-Napoca, str. Constanța, nr. 5, jud. Cluj, cu dobânda legală din prima zi următoare datei externării până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare.

În baza art. 274 alin. 3 Noul Cod Procedură Penală a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 1.500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art. 7 din Legea nr. 76/2008 s-a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului său genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt că, la data de 22. 07. 2010, la orele 10,10, organele de poliție au fost sesizate despre faptul că între localitățile Mănăstireni și Râșca s-a produs un accident rutier grav.

Din probele administrate în cauză, s-a stabilit că accidentul s-a produs pe DJ 103 L, la km 3 + 950 m., într-o curbă ușoară la dreapta, fiind comis de către inculpatul G.C., care în timp ce conducea autoturismul marca VW Transporter cu nr. de înmatriculare ... din direcția Mănăstireni – Râșca, pe un sector de drum în rampă, a pătruns pe contrasens intrând în coliziune cu autoturismul marca Dacia cu nr. de înmatriculare ..., care circula regulamentar din sens opus și care a fost condus de către numitul N.I..

În urma impactului dintre cele două autoturisme, a rezultat rănirea conducătorului auto N.I., care a fost internat în cadrul SCJU Cluj – Secția Clinică Chirurgie I, în perioada 22. 07 – 16. 11. 2010 conform F.O. 6809 cu următorul diagnostic :”Politraumatism TCC, traumatism cu fractură arc costal IX dr.,și fractură de stern, fracturi-tasări D7-D8, fractură bazin (acetabul, cominutivă gr. III C cu protruzia capului femural stg.), leziune de sciatic popliteu stg., contuzii multiple membre inferioare”.

În perioada 16. 11 – 23. 12. 2010, partea vătămată N.I. a fost internat în cadrul Spitalului Clinic de Urgență „Prof. Dr. O. Fodor” Cluj-Napoca – Secția Clinică Chirurgie Generală II, după care a fost supus unui examen medico-legal, iar din raportul de expertiză medico-legală cu nr. 9406/II/b/219 din 09. 12. 2010 al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, a rezultat că leziunile suferite necesită

peste 60 de zile de îngrijiri medicale, iar numărul total de zile de îngrijiri medicale se va putea stabili după 6-8 luni de la dat întocmirii expertizei inițiale.

Pe baza actelor medicale depuse de partea vătămată N.I., procurorul a solicitat Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, să efectueze un supliment la raportul de expertiză medico-legală, menționat anterior, prin care să se pronunțe cu privire la numărul total al zilelor de îngrijiri medicale necesare vindecării leziunilor suferite.

Din suplimentul la raportul de expertiză medico-legală nr. 9406/II/b/219 din 23. 11. 2011, al IML Cluj-Napoca, a rezultat că „leziunile suferite de partea vătămată N.I., ca urmare a accidentului rutier din 22. 07. 2010, au necesitat în totalitate 240 zile îngrijiri medicale. Ca urmare a accidentului suferit, susnumitul prezintă o incapacitate adaptativă de 40%.”

În momentul producerii accidentului, în interiorul autoturismului marca VW Transporter cu nr. de înmatriculare ... se mai aflau martorii G.C.C. – fiul inculpatului și G.M.N. – nepotul inculpatului, însă niciuna dintre aceste persoane nu au suferit leziuni corporale.

În momentul sosirii la fața locului a organelor de poliție, la locul evenimentului rutier se aflau martorii Z.C., Z.A.M. și I.D., iar din procesul-verbal întocmit cu acea ocazie, a rezultat că „ pe partea dreaptă a sensului de mers Mănăstireni – Râșca, pe marginea părții carosabile, se află copaci, verdeață, care reduc vizibilitatea și care îngreunează circulația pe acea bandă de mers”.

Tot cu ocazia cercetării la fața locului s-a constatat că cioburile de sticlă și alte urme materiale provenind de la impactul dintre cele două autoturisme, se aflau pe sensul de mers Râșca-Mănăstireni, de unde rezultă că impactul a avut loc pe acest sens de mers.

Pentru lămurirea cauzelor și a împrejurărilor în care s-a comis accidentul rutier, în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice auto, iar în raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit de către expertul Moldan Ioan din cadrul Biroului Local de Expertize Judiciare Tehnice și Contabile de pe lângă Tribunalul Cluj, s-a concluzionat că, culpa exclusivă în producerea accidentului, îi aparține inculpatului G.C., care a pătruns pe contrasens, într-o curbă la dreapta cu vizibilitate redusă de vegetația de pe marginea drumului.

La data de 02. 02. 2012, inculpatul a formulat obiecțiuni la raportul de expertiză tehnică-judiciară, care au fost respinse de procuror, iar la data de 24. 02. 2012, inculpatul a solicitat efectuarea unei noi expertize tehnice, care să aibă aceleași obiective cu cea anterioară. De asemenea, a solicitat audierea agentului de poliție B.C., care să confirme că poziția autoturismelor după impact, a fost modificată înaintea efectuării cercetării la fața locului. Procurorul, prin ordonanță a respins cererile în probațiune, apreciind că din întreg probatoriul administrat în cauză, rezultă cu certitudine că inculpatului G.C. îi aparține culpa exclusivă în producerea accidentului rutier.

Fiind audiat, inculpatul G.C. în prima declarație dată în fața organelor de poliție, a menționat că pe sectorul de drum în care s-a produs accidentul, drumul este îngust, iar pe partea dreaptă a sensului de mers sunt mai multe răchite, care reduc vizibilitatea și îngreunează circulația, arătând că nu se consideră vinovat de producerea accidentului, pentru ca în declarația din 22. 02. 2011 să susțină că vinovat de producerea accidentului este partea vătămată N.I., care a intrat cu autoturismul pe sensul său de mers.

În drept, fapta inculpatului G.C., care la data de 22. 07. 2010, în jurul orelor 10,10, aflându-se la volanul autoturismului marca VW Transporter, cu nr. de înmatriculare ..., în timp ce circula pe DJ 103 L, la km. 3+950 metri, din direcția

Mănăstireni – Râșca, pe un sector de drum în rampă, cu vizibilitate redusă, a pătruns pe contrasens, intrând în coliziune cu autoturismul marca Dacia, cu nr. de înmatriculare ..., condus regulamentar de partea vătămată N.I., care a suferit leziuni corporale ce au necesitat un număr de 240 zile îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală gravă din culpă.

Instanța a reținut că la data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare Legea nr. 286/2009, respectiv Noul Cod Penal.

Având în vedere succesiunea în timp a celor două Coduri penale, respectiv cel din anul 1968 sub imperiul căruia a fost săvârșită infracțiunea, precum și cel intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014, anterior condamnării inculpatului, se pune problema determinării legii penale mai favorabile.

Astfel, potrivit art. 5 Noul Cod Penal în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă. Dispozițiile alin. 1 se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.

În speță, infracțiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută și pedepsită art. 184 alin. 2 și 4 din Codul Penal 1968 era pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, iar Noul Cod Penal sancționează aceeași infracțiune în art. 196 alin. 2 și 3 cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau amendă. Evident legea penală mai favorabilă este Noul Cod Penal.

Instanța, reținând așadar întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală gravă din culpă, a aplicat inculpatului pedeapsa de 6 luni închisoare. La individualizarea și dozarea pedepsei instanța a avut în vedere lipsa antecedentelor penale, poziția sinceră a inculpatului pe parcursul procesului penal, dar și culpa exclusivă a acestuia în producerea accidentului rutier, consecințele grave ale infracțiunii săvârșite.

De asemenea instanța, în baza art. 71 Cod Penal 1968 și văzând considerentele deciziei nr. LXXIV/2007 pronunțată în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a interzice inculpatului drepturile prevăzute în art. 64 lit. a teza a II- a Cod Penal 1968 din momentul rămânerii definitive a hotărârii și până la terminarea executării pedepsei principale.

Sub aspectul modalității de individualizare a executării pedepsei, reținând ca sunt întrunite dispozițiile art. 81 alin. 1 lit. a și b Cod Penal 1968 și apreciind ca scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea în regim privativ de libertate instanța, în baza art. 81 și 71 alin. final Cod Penal 1968 cu aplicarea art. 5 Noul Cod Penal s-a suspendat condiționat executarea atât a pedepsei principale, cât și a pedepsei accesorii, pe o perioadă de 2 ani și 6 luni, termen de încercare stabilit în condițiile art. 82 Cod Penal 1968.

În baza art. 359 Cod Procedură Penală 1968 s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor prevăzute de art. 83 Cod Penal 1968 a căror nerespectare atrage revocarea suspendării.

La stabilirea acestei modalități de executare a pedepsei instanța a făcut aplicarea principiului legii penale mai favorabilă. În principiu, aplicarea legii penale mai favorabile se face în cadrul fiecărei instituții autonome, fără a se crea „lex tertia”. Astfel, în Noul Cod Penal sunt prevăzute amânarea aplicării pedepsei și suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei. În doctrină s-a susținut întemeiat că în cazul în care instanța are de comparat dispozițiile referitoare la suspendarea condiționată a

executării pedepsei cu cele privitoare la amânarea aplicării pedepsei se impune concluzia potrivit căreia legea veche este mai favorabilă pentru următoarele considerente: nu există limită legală a pedepsei pentru aplicarea ei, limita pedepsei concret aplicată pentru o infracțiune este mai ridicată, antecedentele penale care constituie impediment la acordare sunt mai restrânse, obligațiile pe durata termenului de încercare sunt mai puține.

Sub aspectul laturii civile a cauzei instanța a reținut următoarele:

Potrivit art. 15 alin. 2 Cod Procedură Penală 1968 constituirea ca parte civilă se poate face în cursul urmăririi penale, precum și în fața instanței de judecată până la citirea actului de sesizare.

Partea vătămată N.I. a solicitat trimiterea în judecata a inculpatului și a precizat în cursul urmăririi penale că se constituie parte civilă în cauză, urmând a-și formula pretențiile în fața instanței de judecată. De asemenea Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj a comunicat că se constituie parte civilă în cauza cu suma de 101.737,87 lei, reprezentând cheltuielile ocazionate cu spitalizarea părții vătămate în perioada 22. 07. 2010 - 16. 11. 2010 (f. 41 d.u.p) și Spitalul Clinic de Urgență „Prof. dr. Octavian Fofor” Cluj a comunicat că se constituie parte civilă în cauza cu suma de 35.906,51 lei și dobânda aferentă, reprezentând cheltuielile ocazionate cu spitalizarea părții vătămate în perioada 16. 11. 2010 - 23. 12. 2010 și 30. 12. 2010 - 08. 03. 2011 în Secția Clinică Chirurgie Generală II (d.u.p. f. 36, 37, f. 43-58).

În faza de judecată partea vătămată N.I. a depus constituire de parte civilă, arătând care sunt pretențiile civile pe care le are împotriva inculpatului și asiguratorului SC A. SA (f. 37-40).

Instanța a apreciat că cererea a fost formulată în termenul legal prevăzut de art. 15 alin. 2 Cod Procedură Penală 1968.

Partea vătămată a solicitat instanței obligarea inculpatului, cu menținerea opozabilității cu asiguratorul, la repararea următoarelor prejudicii: 100.000 euro despăgubiri pentru daune morale, 71.425 lei despăgubiri materiale, 533,6 despăgubiri periodice corespunzătoare unei incapacități adaptative de 40% începând cu data promovării acțiunii civile și până la încetarea stării de nevoie și cheltuieli judiciare.

Potrivit art. 15 alin. 1 Cod Procedură Penală 1968 persoana vătămată se poate constitui parte civilă în contra învinutului sau inculpatului.

Instanța a reținut că în procesul penal acțiunea civilă, având același izvor ca și acțiunea penală, nu poate avea ca și obiect decât repararea prejudiciilor generate prin infracțiune, cu îndeplinirea următoarelor condiții: să existe o vătămare, vătămarea să fie generată de infracțiune și persoana vătămată să declare că înțelege să devină parte vătămată.

În cauză SC A. SA. are calitatea de asigurator, autoturismul marca VW Transporter cu nr. de înmatriculare ... aparținând inculpatului având încheiată la data producerii accidentului poliță de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto la această societate.

Instanța a reținut că partea civilă, reclamant în latura civilă a cauzei, are obligația să probeze toate pretențiile sale deduse judecării.

Au fost dovedite integral prin înscrisurile depuse la dosar daunele materiale constând în cheltuieli cu tratamentul, transportul pentru recuperare, în sumă totală de 45.550 lei.

De asemenea instanța a apreciat că, suma de 100.000 euro solicitată cu titlul de despăgubiri pentru daune morale este exagerată și nu concordă cu prejudiciile de această natură suferite de partea vătămată.

Instanța a apreciat că suma de 40.000 euro ar fi în măsură să asigure o reparație echitabilă a suferințelor încercate până în prezent de partea vătămată, precum și a celor viitoare.

În baza art. 397 alin. 1 Noul Cod Procedură Penală raportat la art. 1357 și urm. Noul Cod Civil, cu aplicarea art. 86 Noul Cod Procedură Penală, a fost obligat în solidar inculpatul și partea responsabilă civilmente SC A. SRL, cu sediul în ... la plata sumei de 45.550 lei cu titlul de despăgubiri civile pentru daune materiale, 40.000 euro sau echivalentul în lei calculat la cursul BNR din ziua plății cu titlul de despăgubiri civile pentru daune morale și la plata lunară a sumei de 593,6 lei cu titlu de despăgubiri civile periodice începând cu data pronunțării sentinței și până la data încetării stării de nevoie către partea civilă N.I..

În baza art. 313 din OUG nr. 72/2006 a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente SC A. SRL la plata sumei de 101.737,87 lei către Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj, cu sediul în Cluj-Napoca, str. Clinicilor, nr. 3-5, jud. Cluj, cu dobânda legală din prima zi următoare datei externării până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare.

În baza art. 313 din OUG nr. 72/2006 a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente SC A. SRL la plata sumei de 12.130,797 lei către Spitalul Clinic de Urgență „Prof. dr. Octavian Fodor” Cluj, cu sediul în Cluj-Napoca, str. Constanța, nr. 5, jud. Cluj, cu dobânda legală din prima zi următoare datei externării până la achitarea integrală a debitului cu titlul de cheltuieli de spitalizare.

În baza art. 274 alin. 3 Noul Cod Procedură Penală a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 1.500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art. 7 din Legea nr. 76/2008 s-a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului său genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel în termen legal atât inculpatul G.C. cât și părțile civile N.I. și Institutul regional de Gastroenterologie - Hepatologie „prof.Dr.O.Fodor” și asiguratorul SC A. S.A., criticând soluția atacată ca nefiind temeinică și legală.

În motivarea apelului său, inculpatul a învederat faptul că se impune aplicarea în cazul acestuia a legi penale mai favorabile prev. de art.5 C.p., care, în concepția sa este noul C.p., de aceea se impune aplicarea dispozițiilor art.83-90 C.p. întrucât inculpatul are nevoie de carnetul de conducere, având o fiică bolnavă în întreținere, pe care trebuie să o transporte periodic la comisia de medici pentru aplicarea gradului său de handicap. Pe latura civilă a cauzei învederează faptul că se impune obligarea asiguratorului la plata despăgubirilor civile, fiind de acord că partea civilă trebuie despăgubită cu privire la contravaloarea muncilor agricole prestate de lucrătorii angajați de către acesta, în schimb cuantumul daunelor morale trebuie redus, raportat la jurisprudența în materie.

În motivarea apelului său, asiguratorul a învederat faptul că se impune reducerea cuantumului daunelor morale și respingerea pretențiilor civile materiale ca nedovedite în ceea ce privește renta viageră întrucât partea civilă este pensionată pentru limită de vârstă astfel că nu se mai impune despăgubirea lunară a acestuia iar restul despăgubirilor civile trebuie acordate în funcție de documentele justificative de la dosar.

În motivarea apelului său, partea civilă a învederat faptul că potrivit normelor de drept civil se impune acordarea dobânzii legale în vederea reparării în totalitate a prejudiciului cauzat. Apoi, se impune majorarea pretențiilor materiale în

sensul acordării contravalorii serviciilor prestate de lucrătorii angajați de partea civilă în vederea efectuării muncilor agricole, partea civilă deținând terenuri agricole în com.Râșca, cu atât mai mult cu cât toți martorii au indicat sumele obținute. Un alt aspect soluționat greșit de către instanța de fond, este neacordarea pe durata de doi ani de data promovării acțiunii civile și până la soluționarea acesteia a despăgubirilor civile periodice. În ceea ce privește cuantumul daunelor morale, se apreciază că acesta este redus în comparație cu prejudiciu real cauzat părții civile, care prezintă diagnosticul de paralizie post traumatică, starea sa de sănătate fiind datorată urmărilor accidentului și nu vârstei acestuia.

În motivarea apelului său, partea civilă Institutul Regional de Gastroenterologie - Hepatologie „prof.Dr.O.Fodor” a arătat faptul că aceasta are calitate procesuală pasivă, ca urmare a reorganizării când Spitalul Clinic de Urgență prof.Dr.O.Fodor” s-a desființat astfel că se impune obligarea inculpatului în solidar cu asiguratorul la plata despăgubirilor în sumă de 35.909,51 (conform decontului privind cheltuielile de spitalizare) cu dobândă legală către apelant.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor de apel declarate, a actelor și lucrărilor dosarului, precum și a dispozițiilor legale în materie, curtea reține următoarele:

În urma administrării unui vast probatoriu și a interpretării atente și detaliate a acestuia, instanța de fond a reținut o stare de fapt corectă conformă cu realitatea.

Astfel, se constată pe deplin dovedită vinovăția (sub forma culpei cerută de textul incriminator) inculpatului care la data de 22. 07. 2010, în jurul orelor 10,10, aflându-se la volanul autoturismului marca VW Transporter, cu nr. de înmatriculare ..., în timp ce circula pe DJ 103 L, la km. 3+950 metri, din direcția Mănăstireni – Râșca, pe un sector de drum în rampă, cu vizibilitate redusă, a pătruns pe contrasens, intrând în coliziune cu autoturismul marca Dacia, cu nr. de înmatriculare ..., condus regulamentar de partea vătămată N.I., care a suferit leziuni corporale ce au necesitat un număr de 240 zile îngrijiri medicale.

Individualizarea judiciară a pedepsei s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 74 C.p., pedeapsa aplicată de către instanța de fond și orientată spre minimul special prevăzut de textul incriminator fiind în măsură să contribuie la sancționarea și reeducarea inculpatului.

De altfel, raportat la starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, la împrejurările concrete de comitere a acesteia, la natura și gravitatea rezultatului produs dar și la persoana inculpatului, care a avut o conduită nesinceră, nerecunoscând săvârșirea faptei, încercând să atribuie victimei întreaga vină pentru producerea accidentului, atitudine care a îngreunat cercetarea judecătorească, tergiversând soluționarea cauzei și determinând întocmirea raportului de expertiză criminalistică nr.146/12.09.2014 (care a stabilit în mod clar că partea vătămată, în condițiile date nu a putut evita producerea accidentului, singurul culpabil fiind inculpatul prin pătrunderea sa pe contrasens), expertiză ce se coroborează cu probele testimoniale administrate în cauză, instanța de fond a dat dovadă de clemență la stabilirea cuantumului pedepsei, nefiind în nici un caz justificată aplicarea unei amenzi penale conform dispozițiilor noului Cod penal.

În acest context, văzând și dispozițiile art.16 alin.2 din Legea nr.187/2012, care reglementează criteriile de stabilire a legii mai favorabile în cazul suspendării sub supraveghere, criterii ce pot fi avute în vedere cu atât mai mult în cazul suspendării condiționate, precum și practica judiciară în materie, apreciem, raportat la efectele acestei instituții de drept penal material (reabilitarea de drept)

precum și numărul mic de obligații impuse sau mai exact lipsa acestora, că legea penală mai favorabilă în cazul inculpatului, prin aprecierea globală conformă Deciziei Curții Constituționale nr.265/6.05.2014, este Codul penal vechi.

Motivul pentru care inculpatul consideră că legea penală mai favorabilă este Codul penal nou este cel referitor la faptul că, în cazul în care i s-ar aplica amânarea aplicării pedepsei, această soluție (prevăzută de art.396 C.p.p. ca fiind o soluție distinctă de cea de condamnare) nu ar conduce la anularea carnetului de conducere.

Într-adevăr potrivit art.114 din OUG 195/2002 anularea permisului de conducere se dispune când, titularul acestuia a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă pentru o infracțiune care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea corporala a unei persoane, săvârșită ca urmare a nerespectării regulilor de circulație.

Acest efect este însă unul secundar prevăzut într-un alt act normativ decât cele două supuse comparației, fiind un criteriu, care singur nu poate determina aprecierea mai favorabilă a unei legi în totalitatea sa, întrucât, după cum s-a arătat mai sus, în cadrul stabilirii globale a legii penale mai favorabile trebuie avute în vedere toate aspectele invocate, aspecte ce regăsesc, de altfel, în Codurile penale, ce sunt, de fapt, obiectele de comparație în speță, ca urmare a succesiunii în timp a legilor penale.

Față de cele de mai sus, apreciem apelul formulat de inculpat ca fiind nefondat și ca urmare îl vom respinge.

Cu privire la latura civilă a cauzei, mai întâi vom preciza că potrivit art.86 C.p.p., normă de imediată aplicabilitate, asiguratorul a dobândit calitatea de parte responsabilă civilmente, putând fi obligat direct sau în solidar la plata despăgubirilor civile, în acest sens hotărârea instanței de fond fiind legală.

Cu privire la criticile aduse hotărârii de către părțile civile, apreciem că acestea sunt parțial întemeiate.

Astfel, potrivit art.1489 Noul C.civil (art. 1073, 1082, 1088 din Codul civil), prejudiciul cauzat trebuie reparat în integralitate fiind necesară plata unor dobânzi de la data chemării în judecată, în speța de față de la data de 6.04.2012.

Apoi, partea civilă a dovedit faptul că deține terenuri agricole, că a fost anterior o persoană activă și a pierdut, ca urmare a accidentului pierzând 40 % din capacitatea de muncă, și că a fost nevoie de lucrători agricol angajați în vederea efectuării acestor munci, cheltuielile ridicându-se la suma de 10.875 lei, conform declarațiilor martorilor dar a dovedit prin contractul de prestări servicii dus la dosar (încheiat cu Cabinet de avocet Voicu Alexandru) ca fost privat de un beneficiu nerealizat de 14.700 lei (700 lei lunar x 21 luni din august 2010 până în aprilie 2012, data constituirii de parte civilă, f.132 dosar fond).

În ceea ce privește renta lunară stabilită conform constituirii de parte civilă (în lipsa motivării acestui petit de către instanța de fond), 40% din pensia pe care o obține partea civilă, pensionat pentru limită de vârstă, curtea apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale cu privire la această sumă. Pensia stabilită este într-un quantum determinat, obținută de partea civilă indiferent de efectele accidentului suferit, neavând legătură de cauzalitate cu acțiunea ilicită a inculpatului.

Împrejurarea că, incapacitatea de muncă de 40% i-a cauzat părții vătămate și alte urmări (că va face cheltuieli suplimentare, că se va deplasa mai greu și a pierdut posibilitatea de a presta și alte munci) se circumscrie prejudiciului nepatrimonial cauzat acestuia, ceea ce justifică acordarea daunelor morale. Partea vătămată avea posibilitatea eventual să solicite suma de 40% din veniturile pe care le separat de

pensia sa, dar întrucât nu s-au solicitat astfel de venituri, se va respecta principiul disponibilității ce guvernează procesul civil, curtea pronunțându-se doar omnia petita.

Cu privire la daunele morale solicitate, curtea va avea în vedere prejudiciu efectiv cauzat, împrejurările și urmările arătate mai sus, precum și criteriile ce s-au cristalizat în timp în doctrina și jurisprudență și anume importanța valorii morale lezate, durata și intensitatea durerilor fizice și psihice, tulburările și neajunsurile suferite de victima prejudiciată moral.

Considerăm, de asemenea că la cuantificarea acestor daune instanța trebuie să se raporteze și la practica judiciară în materie, fiind absolut necesară o echivalare a acestora, în vederea respectării principiului egalității în fața legii.

Respectând toate aceste aspecte importante la stabilirea quantumului apreciem că se impune majorarea quantumului acestora de la 40.000 Euro, cum a stabilit instanța e fond, la suma de 60.000 Euro sau echivalentul în lei la data plății, sumă apreciată ca fiind în măsură să contribuie la repararea prejudiciului cauzat.

De asemenea, se impune obligarea inculpatului în solidar cu partea responsabilă civilmente asiguratorul a sumei de 35.906,51 lei cu dobânda legală calculată începând cu prima următoare datei fiecărei externări a părții vătămate, către partea civilă Institutul Regional de Gastroenterologie - Hepatologie „prof.Dr.O.Fodor” și înlăturarea dispoziției de plată către Spitalul Clinic de Urgență „prof.Dr.O.Fodor”, desființat ca urmare a reorganizării.

Față de cele de mai sus, în baza art.421 pct.1 lit.b C.p.p. va respinge ca nefondat apelul inculpatului și implicit, va constata că acesta nu și-a mai susținut cererea de prelungire a dovezii de circulație.

În baza art.421 pct.2 lit.a C.p.p. va admite apelurile asiguratorului și a părților civile va desființa hotărârea atacată sub aspectul soluționării laturii civile și pronunțând o nouă hotărâre în aceste limite, va obliga inculpatul în solidar cu asiguratorul la plata către partea civilă N.I. a sumei de 71.125 lei despăgubiri materiale, cu dobânda legală de la data constituirii de parte civilă, 6.04.2012 și a sumei de 60.000 Euro, sau echivalentul în lei la data plății, daune morale, respingând restul despăgubirilor civile solicitate.

Va obliga inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata către partea civilă N.I. a sumei de 500 lei, cheltuieli judiciare reprezentând onorariu avocațial la fond.

Va obliga inculpatul în solidar cu asiguratorul la plata către partea civilă Institutul Regional de Gastroenterologie - Hepatologie „prof.Dr.O.Fodor” a sumei de 35.906,51 lei cu dobânda legală calculată începând cu prima următoare datei fiecărei externări a părții vătămate, și va înlătura dispoziția din cuprinsul hotărârii atacate, de plată către Spitalul Clinic de Urgență „prof.Dr.O.Fodor”, desființat ca urmare a reorganizării.

Va menține restul dispozițiilor hotărârii atacate.

Va obliga inculpatul la plata sumei de 500 lei, cheltuieli judiciare în apel, restul cheltuielilor judiciare în apelurile celorlalte părți apelante rămânând în sarcina statului.

Va obliga inculpatul, care se află în culpă procesuală la plata către partea civilă N.I. a sumei de 1000 lei, cheltuieli judiciare, reprezentând onorariu avocațial (f.91) (Judecător Monica Rodina)

Întocmit,
Judecător Delia Purice, Judecător Monica Rodina

